

በዕብራውያን መልእክት የተጻፈውም፤ የክርስቶስ ሞት ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ብቃት እንደ ሆነን ያስረዳል።
“እንግዲህ፤ ወንድሞች ሆይ፤ በመረቀልን በዐዲስና በሕያው መንገድ ወደ ቅድስት በኢየሱስ ደም በመጋረጃው ማለት በሥጋው በኩል እንድንገባ ድፍረት ስላለን...” ይላል ዕብ. 10፥19-20።
ስለዚህ ይህን የክርስቶስን ሞት ከንቱ የሚያደርግ ወይም የሚሸፋፍን ማንኛውም እንቅስቃሴ ሁሉ ከሰይጣን እንጂ ከእግዚአብሔር አለመሆኑን ዐውቀን መንቃት አለብን። የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ሕይወታችን ነው፤ ሞታችን የተሻረው በእርሱ ሞት ነው፤ ዕብ. 2፥15። ኅጢአታችን የተሰረየው አሁንም የሚሰረየው በእርሱ ደም ነው፤ ሮሜ 3፥25፤ 1ዮሐ. 1፥7። ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ደም የኅጢአት ስርየት የለም፤ ዕብ. 9፥23። ይህን የእግዚአብሔር ስጦታ በመጣል ራሳችንን ከጸጋው ውጭ እንዳናደርግ እንጠንቀቅ።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 3፥1-29

ገላትያ 3፥1-5

“የግታስተውሉ የገላትያ ሰዎች ሆይ፤ በዐይናችሁ ፊት ኢየሱስ ክርስቶስ እንደ ተሰቀለ ሆኖ ተሥሎ ነበር፤ ለእውነት እንዳትታዘዙ አዚም ያደረገባችሁ ግን ነው? ይህን ብቻ ከእናንተ እንድግር እወዳለሁ፤ በሕግ ሥራ ወይም ከእምነት ጋር በሆነ መስማት መንፈስን ተቀበላችሁን? እንዲህን የግታስተውሉ ናችሁ? በመንፈስ ጀምራችሁ አሁን በሥጋ ትፈጽማላችሁን? በውኑ ከንቱ እንደ ሆነስ እንደዚህ ያለ መከራ በከንቱ ተቀበላችሁን? እንግዲህ መንፈስን የሚሰባችሁ በእናንተም ዘንድ ተአምራት የሚያደርግ፤ በሕግ ሥራ ነውን ወይስ ከእምነት ጋር በሆነ መስማት ነው?”

በዚህ ክፍል ውስጥ የጳውሎስን ዐምስት ጥያቄዎች እንመልከት፡-

- = ለእውነት እንዳትታዘዙ አዚም ያደረገባችሁ ግን ነው?
- = መንፈስ ቅዱስን የተቀበላችሁት በሕግ ነው ወይስ በእምነት?
- = በመንፈስ ጀምራችሁ በሥጋ ትፈጽማላችሁን?
- = መከራን የተቀበላችሁት በሕግ ነው ወይስ በእምነታችሁ ምክንያት?
- = እግዚአብሔር ተአምራትን የሚያደርግ ከመስማት በሆነ እምነት ወይስ በሕግ?

የገላትያ ክርስቲያኖች ኢየሱስ ክርስቶስን ከመውደዳቸው የተነሣ በልባቸው ላይ እንደ ተሰቀለ ሆኖ ተሥሎባቸው ነበር። ይህ ሥዕል በግድግዳ ላይ ሳይሆን በልባቸው ላይ የተሣለ እንደ ነበር እናስተውል። ጳውሎስ በግድግዳ ላይ ስለ ተሣለ ሥዕል እየተናገረ አለመሆኑን “ልጆቼ ሆይ ክርስቶስ በእናንተ እስኪሣል ድረስ ዳግመኛ ስለ እናንተ ምጥ ይዞኛል” ከሚለው ዐሳቡ መንገዝብ ይቻላል፤ ም 4፥19።

የክርስቶስ መከራ በዐይነ ልቦናቸው ሁልጊዜ ይታያቸው ነበር። የመስቀሉ ምስጢር በአእምሮአቸው ስለ ተቀረጸ የነቁና ከጨለማ

መከራን በእምነት መቀበል

የገላትያ ክርስቲያኖች በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ባላቸው እምነት ምክንያት መከራ ተቀብለዋል፤ “እኔን አሳደውኝ እንደ ሆነ እናንተንም ያሳድዷችኋል” የሚለው የጌታ ቃል በሕይወታቸው ተፈጽሟል፤ ዮሐ. 15፥20። ይህ መከራ በእምነት እንጂ በሕግ ዐዋቂነታቸው የመጣ አይደለም። በሕግ የምንቀበለው መከራ በእግዚአብሔር ፊት ከንቱ ነው፤ ዋጋ የለውም፤ ምክንያቱም የሕግ ዋና ጠባቂ ወንጀለኞችን መቅጣት ስለ ሆነ፤ በወንጀላቸው በሕግ የሚቀጡ ሰዎች ከሕግ በታች መሆናቸውን ያመለክታል እንጂ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ በታች መሆናቸውን አያመለክትም። መከራ በእምነት ሲሆን፤ በእግዚአብሔር ፊት ሞገስን ይሰጣል። በክርስቶስ ስም የሚመጣ መከራ ታላቅ ክብር አለው።

“ወዳጆች ሆይ፥ በእናንተ መካከል እንደ እሳት ሊፈትናችሁ ስለሚሆነው መከራ ድንቅ ነገር እንደ መጣባችሁ አትደነቁ፤ ነገር ግን ክብሩ ሲገለጥ ደግሞ ሐሜት እያደረጋችሁ ደስ እንዲላችሁ፥ በክርስቶስ መከራ በምትካፈሉበት ልክ ደስ ይበላችሁ። ስለ ክርስቶስ ስም ብትነቀፉ የክብር መንፈስ የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ላይ ያርፋልና ብፁዓን ናችሁ። ከእናንተ ማንም ነፍስ ገዳይ ወይም ሌባ ወይም ክፉ አድራጊ እንደሚሆን ወይም በሌሎች ጉዳይ እንደሚገባ ሆኖ መከራን አይቀበል፤ ክርስቲያን እንደሚሆን ግን መከራን ቢቀበል ስለዚህ ስም እግዚአብሔርን ያመስግን እንጂ አይፈር” ይላል 1ጴጥ. 4፥12-16።

እንግዲህ በሕግ መከራ መቀበል የሚያሳፍር ሲሆን፤ ሕግ ሌባውን ከሶ ይቀጣል። ስለዚህ ውርደት እንጂ ክብር የለውም። በእምነት መከራ መቀበል ግን የሚያከራ መሆኑን ከጴጥሮስ መልእክት መረዳት እንችላለን። የገላትያ ክርስቲያኖችም በክርስቶስ ስም የተቀበሉትን መከራ በመርሳት ወደ ሙሴ ሕግ ማዘንበላቸው ድካማቸውን ሁሉ ከንቱ ያደርገዋል።

ወጥተው በብርሃን መኖር የጀመሩ ነበሩ። በኋላ ግን በተማሩት የስሕተት ትምህርት ምክንያት በአይሁድ ልማድ መታወር ሲጀምሩ በልባቸው እንደ ተሰቀለ ሆኖ ይታያቸው የነበረውን ኢየሱስ ክርስቶስን ማየት አልቻሉም። ጳውሎስ ይህን የስሕተት ትምህርት “አዚም” ይለዋል። አዚም ማለት ድንዛዜን የሚያመጣ አፍዝ አደንግዝ ማለት ነው። ሐሰተኛ መምህራን አፍዝ አደንግዝ እንደሚደግሙ ጠንቋዮች ናቸው። ሰው ከደነዘዘ እውነትን ማወቅ አይችልም፤ ወደ እውነትም አይደርስም። እግዚአብሔርንም መታዘዝ ያቅተዋል። እውነት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ሰው ለእርሱ መታዘዝ የሚችለው በመስቀሉ ላይ የሠራውን እውነት ሲያምን ነው።

መንፈስ ቅዱስን በእምነት መቀበል

የገላትያ ምእመናን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ባመኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀብለዋል። ለምሳሌ የቆርኔሌዎስ ቤተ ሰቦች ገና ቃሉን ሲሰሙ ነበር መንፈስ ቅዱስ የወረደላቸው፤ ዮሐ. 10፥44-46። እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን የሚሰጠው በኢየሱስ ክርስቶስ ለሚያምኑ ብቻ ነው። መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስ ክርስቶስን በአማኝ ሕይወት ውስጥ ያከብራል፤ የክርስቶስን ፈቃድ እና አማኝ ማድረግ ያለበትን ይናገራል፤ ወደ እውነት ሁሉ ይመራል (ዮሐ. 16፥12-15)፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም መከራ የሚቀበሉትን ያጽናናል፤ (ዮሐ. 14፥17)፤ በአገልግሎት ላይ ላሉት ኃይልን ይሰጣል፤ የጸጋ ስጦታዎችን ለአብያተ ክርስቲያናት ያድላል፤ 1ቆሮ. 12፥4-11። ይህን ሁሉ የሚያደርገው ግን በሕግ ሳይሆን በእምነት ነው። ለዚህ ነው ጳውሎስ መንፈስ ቅዱስን የተቀበላችሁት በሕግ ነውን ወይስ በእምነት? ሲል የጠየቀው። ፈሪሳውያን ሕጋውያን የሕግ ምሁራን ነበሩ። ኢየሱስ ክርስቶስን መረዳት ግን አልቻሉም። ሕግ ፍቅርን አይሰጥም። የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን የፈሰሰው በመንፈስ ቅዱስ እንጂ በሕግ ዐዋቂነታችን አይደለም፤ ሮሜ 5፥5።

በእምነት ተአምራትን ግድረግ

“በእናንተ ዘንድ ተአምራትን የሚያደርግ በሕግ ነውን ወይስ ከእምነት ጋር በሆነ መስማት ነው?” ይህ የጳውሎስ ጥያቄ ነው (ቁ. 5)፡፡

ቅዱሳን ታላላቅ ተአምራትን ያደረጉት በእምነት ነው፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ አባቶች ሲተርክ የእምነታቸውን ታላቅነት አጉልቶ ይናገራል፤ ዕብ. 11፥39። ጌታ “ለሚያምን ሁሉ ይቻላል፡፡” “በእኔ የሚያምን እኔ ያማደርገውን ሥራ ያደርጋል ከዚህም የሚበልጥ ያደርጋል” ብሏል፤ ዮሐ. 14፥12። ሐዋርያት አባቱ ወደ እነርሱ ያመጣላቸውን በሽተኛ ልጁን መፈወስ ያልቻሉበት ምክንያት የአይሁድን ልማድ ባለመጠበቃቸው ሳይሆን፤ እምነት ስለ ጉደላቸው እንደ ነበረ ተጽፎአል፤ ማቴ. 17፥20። ስለዚህ የእግዚአብሔር ድንቅ ሥራ የሚገለጠው በወግ አጥባቂዎች ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር በሚታመኑት ላይ ነው። እምነት ነው ሥራ የሚሠራው። እምነት ሲሞት ሥራም አይኖርም፤ ያዕ. 2፥26። የገላትያ ክርስቲያኖችም ታላቅ የሆነውን የጌታን ተአምር አይተዋል፤ ነገር ግን በመገዘራቸው ወይም በአይሁድ ልማድ በመጽናታቸው አልነበረም፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመናቸው እንጂ።

እኛም ዛሬ በእምነታችን ብንበረታ የእግዚአብሔር እጆች ሲሠሩ ማየት እንችላለን፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ይበዙልናል፤ በክርስቶስ ስም የተቀበልነው መከራም ለክብር ይሆንልናል። ነገር ግን የሐሰት ክስተማሪዎች ውጫቸውን አሳምረው በመካከላችን ሰላሉ፤ አዚም እንዳያደርጉብን መጠንቀቅ አለብን።

“እንዲሁ አብርሃም በእግዚአብሔር አመነና ጽድቅ ሆኖ ተቈጠረለት። እንኪያስ ከእምነት የሆኑት እነዚህ የአብርሃም ልጆች እንደ ሆኑ ዕውቁ። መጽሐፍም እግዚአብሔር አሕዛብን በእምነት እንዲያጸድቅ አስቀድሞ አይቶ። በአንተ አሕዛብ ሁሉ ይባረካሉ ብሎ ወንጌልን ለአብርሃም አስቀድሞ ሰበከ። እንደዚህ ከእምነት የሆኑት ካመነው ከአብርሃም ጋር ይባረካሉ” 1 ገላ. 3፥6-9።

ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት አይቻልም፤ ዕብ. 11፥6። እግዚአብሔር በአማኞች ይደነቃል፡፡ ሥራ እንዲሠራ ከዙፋኑ የሚያስነሣውም እምነት ነው። እግዚአብሔርን ብዙ ሰዓት ወስደን በሥጋ ድካም ከምንሠራው ብዙ ሥራ ይልቅ በእምነት የምንሠራው ትንሽ ሥራ ያስደንቀዋል። ቀላል ወይም ከባድ ወይም የማይመስል የሞኝ ሥራ የሚመስል ነገር በእምነት ስናደርግ እግዚአብሔርን ደስ ያሰኘዋል። ለምሳሌ፤ አንድ ጠቦት ዐርዶ በር ላይ ደሙን መቅባት የሞኝ ሥራ ይመስላል፤ ግን ይህ የእግዚአብሔር የማዳን ጥበብ ነው።

የአብርሃም ኑሮና ጉዞ ከመጀመሪያው ጀምሮ እስከ መጨረሻው ድረስ የእምነት ኑሮ ነው፡፡ አገሩን፤ ወገኑን፤ ቤተ ሰቡን ትቶ እንዲወጣ ሲነገረው ለምን? ለምን እዚሁ አትባርከኝም? ወዴት ነው የምሄደው? የሚሉ ጥያቄዎችን አላቀረበም፤ ዝም ብሎ በእምነት ወጣ።

በመቶ ዓመቱ ልጅ ትወልዳለህ ሲባል አመነ፤ ይህ ወቅት የሸመገለበት፤ ሣራ ያረጀችበት፤ የሁለቱም ሥጋ የሞተበት ወቅት ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ከሞተ ነገር ሕይወትን እንደሚያወጣ አመነ፤ ይስሐቅን የወለደው በእምነት ነው፡፡ እንደ ገናም በስተርጅና የወለደውን ልጁን ሠዋልኝ ሲባል ከአንድያ ልጁ ይልቅ እግዚአብሔርን ስለሚያከብርና ስለሚወድ ልጁን ለመሠዋት ወሰነ። እስከዚህ ድረስ አብርሃም ከእግዚአብሔር እየተቀበለ ተጉዞ ነበር። አሁን ግን እግዚአብሔር ከአብርሃም መቀበል ፈለገ፡፡ አብርሃም ተቀባይ ብቻ ሳይሆን፤ ሰጭም መሆኑን በሥራ አስመሠከረ። የአብርሃም እና የእግዚአብሔር ፍቅር ቀላል አይደለም፡፡ ስለዚህ አብርሃም እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ተቈጠረለት።

ጽድቅ ማለት ምን ማለት ነው?

ጽድቅ የሚለው ቃል ብዙ ትርጉም ሊኖረው ይችላል፡፡ ሐሳቡ ግን ሁለት ነው።

1ኛ መልካም ሥራ (righteousness) የሚል ሐሳብ አለው ፍትሐዊነት፤ ርኅራኄ፤ እውነተኛነት፤ ትሑትነት ወዘተ ማለት ነው።

እንዲህ ዐይነቱ ሕይወት የሚታየው ባመነ ሰው ላይ ነው። እምነቱ ሕያው ሰላደረገው ጠባዩ፤ ሥራውና አስተሳሰቡ ሁሉ የጽድቅ ነው። እምነቱ የሞተ ሰው፤ ሥራውም የሞተ ነው። ማለትም ሥራው ሁሉ የክፋት እና የተንኩል ነው። ሐዋርያው ያዕቆብ፤ “ከነፍስ የተለየ ሥጋ የሞተ እንደ ሆነ ሁሉ እንዲሁ ደግሞ ከሥራ የተለየ እምነት የሞተ ነው” ይላል፤ ያዕ. 2፥26። ሐዋርያው ያዕቆብ እና ሐዋርያው ጳውሎስ ስለ ጽድቅ የጻፉት የተለያዩ ሊመስሉን ይችላል። ነገር ግን አይለያዩም። አገላለጹ ተለያየ እንጂ፤ ሐሳቡ አንድ ነው። ያዕቆብ በመልእክቱ እምነት አለኝ ስለሚል፤ ነገር ግን እምነቱን በሥራ ማሳየት ስለማይችል ሰው እየተናገረ ሲሆን፤ ጳውሎስ ደግሞ መጀመሪያ ከእግዚአብሔር ጋር ስለምንታረቅበት የመጀመሪያ እምነት ወይም ከእግዚአብሔር ዳግም ስለ ተወለድንበት እምነት ይናገራል። ጳውሎስ ኅጢአተኞች ይቅርታ የሚያገኙት በክርስቶስ ደም ነው ይላል። ያዕቆብ ደግሞ አዎ ይቅርታ አግኝተሃል፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅህን፤ ኅጢአትህ የተወገደ መሆኑን፤ ዳግም መወለድህን እና የእግዚአብሔር ልጅ መሆንህን በሕይወትህ አሳየኝ ይላል።

ጳውሎስ በሮሜ ም 1፥5 ላይ “በአሕዛብ ሁሉ መካከል ከእምነት የሚነሳ መታዘዝ እንዲገኝ ጸጋን እና ሐዋርያነትን ተቀበልን” ይላል። “ከእምነት የሚነሳ መታዘዝ” የሚለው እና “እምነትህን በሥራህ አሳየኝ” የሚለው አንድ ሐሳብ ያለው ነው። በርግጥም በክርስቶስ አምኖ በደሙ የጸደቀ ሰው መጽደቁን በሥራው ማሳየት አለበት። ጸድቄያለሁ እያለ ሥራው ክፉ ከሆነ ግን እምነቱ የሞተ ወይም አስመሳይ እንጂ፤ ትክክለኛ እምነት ያለው ሰው አይደለም። በደሙ የጸደቀ ሰው ሥራውም የጽድቅ ነው። ሐዋርያው ዮሐንስም “ዐውቄዋለሁ የሚል ትእዛዛትንም የማይጠብቅ ውሸተኛ ነው። እውነትም በእርሱ ውስጥ የለም” በማለት ያረጋግጣል 1ዮሐ. 2፥4። እምነት በተግባር የሚታይ እንጂ የሚነገር ብቻ አይደለም። ነገር ግን ወደዚህ ሕይወት የሚገባው መጀመሪያ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን

ከእግዚአብሔር ጋር በመታረቅ ነው፤ አለበለዚያ ሰው በባሕርዩ ኅጢአተኛ ስለ ሆነ በራሱ ጥረት ወደ እግዚአብሔር ሊደርስ አይችልም።

2ኛ ተቀባይነት ማግኘት (justification) የሚል ሐሳብ ሲኖረው ብቃት ፍጹምነት ማለት ነው። ሰው በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት የሚኖረው ኅጢአቱ ሲሰረይና ሲወገድ ነው። በክርስቶስ አምኖ ኅጢአቱ የተሰረየለት እና የተወገደለት ሰው ጽድቅ ነው። ይህ አማኝ ኅጢአቱ ጽድቅ ለመባል ያበቃው ምንም ኅጢአት ሳይኖርበት ቀርቶ ሳይሆን በኢየሱስ ክርስቶስ ደም ስለ ተሰረየለት ብቻ ነው። በደሉ የተተወለት ሰው ጽድቅ ሊባል እንደሚችል ዳዊት የተናገረውን ሐዋርያው ጳውሎስ በክርስቶስ ለሚያምኑት የተነገረ መሆኑን በሮሜ ም 4፥5-8 ላይ ጠቅሶታል።

“ነገር ግን ለማይሠራ፤ ኅጢአተኛውንም በሚያደድቅ ለሚያምን ሰው እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ይቈጠራል። እንደዚህ ዳዊት ደግሞ እግዚአብሔር ያለ ሥራ ጽድቅን ስለሚቈጥርለት ስለ ሰው ብፅዕና ይናገራል፤ እንዲህ ሲል፡- ዐመፃቸው የተሰረየላቸው ኅጢአታቸውም የተከደነላቸው ብፁዓን ናቸው፤ ጌታ ኅጢአቱን የማይቈጥርበት ሰው ብፁዕ ነው” በዚህ የጳውሎስ መልእክት መሠረት “አብርሃም አመነ፤ እምነቱም ጽድቅ ሆኖ ተቈጠረለት” የሚለው ቃል፤ አብርሃም በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ማግኘቱን የሚያመለክት ነው። እንዲህ ዐይነቱ ጽድቅ የሚገኘው በእምነት ብቻ ነው፤ የአብርሃም በእምነት መጽደቅ፤ በኢየሱስ ክርስቶስ አምነው ለሚጸድቁ ሁሉ ምሳሌ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ጽድቅ በእምነት መሆኑን ለማረጋገጥ የአብርሃምን እምነት በብዙ ቦታ በመጥቀስ አስረድቷል። ለምሳሌ፡-

“መጽሐፍስ ምን አለ? አብርሃምም እግዚአብሔርን አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቈጠረለት። ለሚሠራ ደመወዝ እንደ ዕዳ ነው እንጂ እንደ ጸጋ አይቈጠርለትም፤ ነገር ግን ለማይሠራ፤ ኅጢአተኛውንም በሚያደድቅ ለሚያምን ሰው እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ይቈጠራል” በማለት ያስረዳል፤ ሮሜ 4፥4-5።

ኢየሱስ ክርስቶስ የጎጠአተኞች ምትክ ሆኖ መሞቱን አምኖ ንስሐ ለሚገባ ሰው ይህ እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ይቆጠርለታል።

“ስለዚህ ደግሞ ጽድቅ ሆኖ ተቆጠረለት። ነገር ግን፡- ተቆጠረለት የሚለው ቃል ስለ እርሱ ብቻ የተጻፈ አይደለም፤ ስለ እኛም ነው። እንጂ፤ ስለ በደላችን ዐልፎ የተሰጠውን እኛን ስለ ማጽደቅም የተነሳውን ጌታችንን ኢየሱስን ከሙታን ባስነሳው ለምናምን ለእኛ ይቆጠርለን ዘንድ አለው”፤ ሮሜ 4፡23-25።

ጎጠአተኛው በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት እና ትንሣኤ በማመኑ ምክንያት እንደ ፍጹምነትና እንደ ብቃት ተቈጥሮለት በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያገኛል፤ ወደ እግዚአብሔርም ለመቅረብ ይችላል። ይህ የሆነበት ምክንያት ግን አማኙ መልካም ሰው ስለ ሆነ ሳይሆን ከኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹምነት የተነሳ ብቻ ነው። “ብቃታችን ከእግዚአብሔር ነው እንጂ በገንዘብ እጃችን እንደሚሆን አንዳችን እንኳ ልናስብ ራሳችን የበቃን አይደለንም”፤ 2ቆሮ. 3፡5። የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ብቃት ሆነን፤ ሞቱ ለኛ ስለ ተቆጠረልን ብቻ ነው በእግዚአብሔር ፊት እንደ ጻድቃን የተቆጠረነው።

“እንኪያስ ከእምነት የሆኑት እነዚህ የአብርሃም ልጆች እንደ ሆኑ ዕውቁ” (ቀ. 7)

እግዚአብሔር አብርሃምን ሲጠራው "የብዙ አሕዛብ አባት አደርግሃለሁ" የሚል ተስፋ ሰጥቶት ነበር። በዚህ የተስፋ ቃል መሠረት የአብርሃም ዘር በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ያመኑ ሁሉ የአብርሃም ልጆች ናቸው። በሥጋ ሳይሆን በእምነት ተወልደዋል። አብርሃም በእምነት እንደ ጸደቀ ሁሉ አሕዛብም በእምነት ይጸድቃሉ። አሕዛብ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል በእምነት የአብርሃም ልጆች ሆነዋል።

“መጽሐፍም እግዚአብሔር አሕዛብን በእምነት እንዲያጸድቅ አስቀድሞ አይቶ፡- በአንተ አሕዛብ ሁሉ ይባረካሉ ብሎ ወንጌልን ለአብርሃም ሰበከ” (ቀ. 8)።

ወንጌል መጀመሪያ የተሰበከው ለአብርሃም ነው። በእግዚአብሔር ጸጋ እንዲሁ በእምነት የሚገኝ በረከት ማለት ነው። ወንጌል ከሰማይ ለሰው ልጆች ሁሉ የመጣ የምሥራች ወይም መልካም ዜና ነው። አሕዛብ ለጽድቅ የሚያበቃ ማንነት አልነበራቸውም፤ ነገር ግን በአብርሃም በኩል በእምነት እንደሚጸድቁ ተስፋ ተሰጣቸው፡፡ ይህ ነው የምሥራቹ።

“እንግዲህ ከእምነት የሆኑት ከአመነው ከአብርሃም ጋር ይባረካሉ፡፡”

የአብርሃምን በረከት የሚያገኙት ከእምነት የሆኑት ናቸው። ይህ በረከት ከራሱ ከእግዚአብሔር ቸርነት በመሐላ የመጣ ነጻ ስጦታ ነው። ይህ በረከት በሰው ማንነት ላይ ያልተመሠረተ የፍቅር ስጦታ ነው። በሌላ መንገድ ግን በረከት የለም፡፡ እግዚአብሔር ሌላ የበረከት መንገድ የሚሆን ቃል ኪዳን ለአብርሃም እና ለዘሩ እንጂ ለሌላ ለማንም አልሰጠም፤ ገላ. 3፡10-14፡፡

“ከሕግ ሥራ የሆኑት ሁሉ ከርግግን በታች ናቸው” (ቁ. 9)

“ከሕግ ሥራ የሆኑት ሁሉ በእርግጥን በታች ናቸውና፤ በሕግ መጽሐፍ በተጻፉት ሁሉ ጸንቶ የማይኖር የማያደርግም ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና ጻድቅ በእምነት ይኖራል ተብሎአልና ማንም በእግዚአብሔር ፊት በሕግ እንዳይጸድቅ ግልጥ ነው። ሕግም ከእምነት አይደለም ነገር ግን፡- የሚያደርገው ይኖርበታል ተብሎአል። በዕንጨት የሚሰቀል ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና ክርስቶስ ስለ እኛ ርግማን ሆኖ ከሕግ ርግማን ዋጀን፤ የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል፤ የአብርሃም በረከት ወደ አሕዛብ በኢየሱስ ክርስቶስ ይደርስላቸው ዘንድ”፤ ገላ. 3፡10-14።

ሕግ ቅዱስ ነው፤ ክቡርም ነው፤ እግዚአብሔር ሕግን የሰጠው ለርግማን አልነበረም፡፡ የፈጠረውን ፍጥረት ለማስተዳደር እና ለመምራት፤ በሰዎች መካከልም መልካም ግንኙነት እንዲኖር፤ ከዚያም ዐልፎ ሰዎች ከራሱ ከእግዚአብሔር ጋር በቅድስና እንዲኖሩ የተሰጠ ነው።

ሕግ ዝም ብለን የምንሰማው እና የምናምነው ነገር ሳይሆን፤ በሕይወታችን ልንፈጽመው የሚገባ እውነተኛ የእግዚአብሔር ሥርዐት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ 2፥13፤ “በእግዚአብሔር ፊት ሕግን የሚያደርጉት ይጻድቃሉ እንጂ ሕግን የሚሰሙት ጻድቃን አይደሉምና” ብሏል።

ሕግ ሳይፈጸም ሲቀር ዋጋ ያስከፍላል፡፡ አንዳንድ ሕጎች እስከ ሞት ድረስ ዋጋ ይጠይቃሉ፡፡ ሌሎች ሕጎች ርግማንን ያመጣሉ። ሕግ በመጽሐፍ ላይ ተጽፎ ብቻ የቀረ ሳይሆን፤ በተቀባዩ እና ሕጉን በሚሰማው ላይ ሥልጣን ያለው ነው። “በሕግ መጽሐፍ በተጻፉት ሁሉ ጸንቶ የማይኖር የማያድርገውም ሁሉ የተረገመ ነው” ተብሎ ተጽፎአል፤ ዘዳ. 27፥26። ጥቂት ርግማኖችን እንመልከት፡-

“በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠላ የሠራተኛ እጅ ሥራን የተቀረጸ ወይም ቀልጦ የተሠራ ምስልን የሚያደርግ፤ በሰውርም የሚያቆመው ሰው ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ መልሰው አሜን ይላሉ። አባቱን ወይም እናቱን የሚያቃልል ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። የባልንጀራውን የድንበር ምልክት የሚገፋ ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ዕውሩን ከመንገድ ፈቀቅ የሚያደርግ ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። በመጻተኛ በድካ አደጉም በመበለቲቱም ላይ ፍርድን የሚያጣምም ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ከአባቱ ሚስት ጋር የሚተኛ የአባቱን ልብስ ገልጦአልና ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ከማናቸዬቱም እንስሳ ጋር የሚተኛ ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ከአባቱ ወይም ከእናቱ ልጅ ከእኅቱ ጋር የሚተኛ

ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ከዐማቱ ጋር የሚተኛ ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። ባልንጀራውን በሰውር የሚመታ ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። የንጹሑን ሰው ነፍስ ለመግደል ጉቦ የሚቀበል ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ። የዚህን ሕግ ቃሎች ያደርግ ዘንድ የማያጸና ርጉም ይሁን፤ ሕዝቡም ሁሉ አሜን ይላሉ።” ዘዳ. 27፥16-26።

ከዚህ በላይ የተዘረዘረው የሕግ ርግማን በከንቱ የተነገረ አይደለም፤ በሕጉ የማይጸና ሰው ሁሉ በዚህ ርግማን ሥር የወደቀ ነው። ነገር ግን ሕግን ጠንቅቆ በመጠበቅ ከዚህ ርግማን ነጻ የሆነ የሰው ዘር (ሥጋ የለበሰ) ፈጽሞ አለመገኘቱ ነው። በዚህም ምክንያት ሥጋ የለበሰ ሁሉ በሕግ ሥራ በእግዚአብሔር ፊት ስለማይጸድቅ ሁሉም ከርግማን በታች ነበር።

“አፍም ሁሉ ይዘጋ ዘንድ ዓለምም ሁሉ ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ይሆን ዘንድ ሕግ የሚናገረው ሁሉ ከሕግ በታች ላሉት እንዲናገር እናውቃለን፤ ይህም የሕግን ሥራ በመሥራት ሥጋ የለበሰ ሁሉ በእርሱ ፊት ስለማይጸድቅ ነው፤ ጎጠአት በሕግ ይታወቃልና” ይላል ሮሜ 3፥20።

የሰው ሁኔታ የሚያሳዝን ነው። የሰው ችግር ሕግን ፈጽሞ መጽደቅ አለመቻሉ ብቻ ሳይሆን፤ በዚህ የሕግ ርግማን ምክንያት በዕንጨት መስቀሉ ነው። በዕንጨት ሊሰቀል የሚችለው የተረገመ ወይም ርግማን ያለበት ሰው ነው። ሰው የሚሰቀልበት ምክንያት እርሱ ዐብሮት በሚኖረው ማኅበረ ሰብእ ላይ ርግማንን ሊያመጣ ስለሚችል ነው። የተረገመው ሲሰቀል ርግማኑ ከኅብረተ ሰቡ ላይ ይወገዳል ተብሎ ስለሚታመን ጎጠአተኛውን ሰው ማስወገድ የግድ ነው። በዕንጨት መስቀል ከባዱ እና የመጨረሻው ቅጣት ነው። ነገር ግን ሁሉም የሰው ልጅ ቢመረመር የተረገመና ሊሰቀል የሚገባው ነው። ከዚህ ርግማን እንዴት ሊድን ይችላል?

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱስና ከገጢአት ነጻ ሆኖ ላለ የኛን ርግማን ስለ ተሸከመ ርግማን ሆኖ (የተረገመ ተብሎ) በዕንጨት ላይ ተስቀለ። በመስቀሉም ከሕግ ርግማን ዋጀን።

“በዕንጨት የሚሰቀል ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና ክርስቶስ ስለ እኛ ርግማን ሆኖ ከሕግ ርግማን ዋጀን” 1(ቀ.13)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ያዳነን ከአዳም ገጢአት ብቻ ሳይሆን ከሕግ ርግማን ጭምር ነው። ስለዚህ ሕግ በክርስቶስ ባመኑት ላይ ዛሬ ሞትንም ሆነ ርግማንን ሊያመጣ አይችልም። ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ ከሕግ ርግማን ዋጅቶናል። ሕግ ክብር እንደ መሆኑ መጠን በሰዎች ሞት ሲከብር ኖሯል፤ አሁን ግን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቷልና ክብሩን ካመኑት ላይ አያገኝም። በክርስቶስ ሞት ስለ ከበረ ክብሩን ከክርስቲያኖች ላይ ዐጥቷል።

“ዳሩ ግን የእስራኤል ልጆች ስለዚያ ስለ ተሻረው ስለ ፊቱ ክብር የሙሴን ፊት ትኩር ብለው መመልከት እስኪሳናቸው ድረስ፤ ያ በፊደላት በድንጋዮች ላይ የተቀረጸ የሞት አገልግሎት በክብር ከሆነ፤ የመንፈስ አገልግሎት እንዴት ይልቅ በክብር አይሆንም? የኩነጌ አገልግሎት ክብር ከሆነ፤ ይልቅ የጽድቅ አገልግሎት በክብር አብዝቶ ይበልጣልና። ያ የከበረ እንኳ እጅግ በሚበልጠው ክብር ምክንያት በዚህ ነገር ክብሩን ዐጥቶአልና” 2ቆሮ. 3፥7-11።

ሕግ ክብሩን ዐጥቷል ማለት በክርስቶስ ሞት ምክንያት ሰዎችን (የሚያምኑትን) ማስገደል አይችልም ማለት እንጂ፤ ጨርሶ ተሸሯል ማለት አይደለም። ሕጉ መንፈስ ሆኖ ባመኑት ልብ ስለ ተጻፈ ሞት መሆኑ ቀርቶ ሕይወት ሆኗል። በክርስቶስ ያመነ ሰው በሚሰጠው የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ (ርዳታ) ሕግን በሕይወቱ ይፈጽማል። የሕግ መፈጸሚያ ዋና ንድፈት በመንፈስ ቅዱስ በልባችን የፈሰሰው የእግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ ሮሜ 5፥5። ጌታ “ቀኝ ጉንጭህን በጥፊ ለሚመታህ ሌላውን ሁሉ ሁለተኛውን ደግሞ አዙርለት፤

እንዲከስህም እጆ ጠባብህንም እንዲወስድ ለሚወድ መጉናጸፊያህን ደግሞ ተውለት.. ጠላቶቻችሁን ውደዱ የሚረግሟችሁን መርቁ” ሲል አስተምሯል። ይህ የመንፈስ ሕግ ነው። ይህ ትምህርት በሕይወታችን ሊፈጸም የሚችለው መንፈስ ቅዱስ በሚሰጠን የፍቅር ንድፈት ነው። ፍቅር የሕግ ፍጻሜ ነውና ሮሜ 13፥8-10። ስለዚህ በክርስቶስ አምኖ በክርስቶስ የሚኖርን ሰው ሕግ ሊገድለውና ከርግማን በታች ሊያደርገው አይችልም። በዚህ ምክንያት በሥጋ የሚደረገው አፈጻጸሙ በመስቀል ላይ ስለ ተፈጸመና ካመኑት ክብሩን ስለ ዐጣ ተሸሯል ተባለ። በክርስቶስ ያላመኑ ግን አሁንም ከሕግ በታች ወይም በርግማን ሥር ናቸው። ምክንያቱም ሕግ ስለማይሻርና ማንም በሕግ ሊጸድቅ ስለማይችል ነው። በሕግ የሚኖሩ በሕግ ይሞታሉ፤ በመንፈስ የሚኖሩ ግን ከሕግ ነጻ ስለ ሆኑ በሕይወት ይኖራሉ።

“ጸድቅ በእምነት ይኖራል ተብሎአልና ግንም በእግዚአብሔር ፊት በሕግ እንዳይጸድቅ ግልጥ ነው” 1 (ቀ.11)።

በእምነት የሚኖር ጸድቅ ነው፤ ይድናል፤ በሕግ እኖራለሁ ብሎ የማይፈጽመው ግን የተረገመ ስለ ሆነ ይሞታል።

“የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል፤ የኦብርሃም በረከት ወደ አሕዛብ በኢየሱስ ክርስቶስ ይደርስላቸው ዘንድ።” (ቀ. 14)

“የመንፈስ ተስፋ” ምንድን ነው? የመንፈስ ተስፋ የተባለው እግዚአብሔር ለኦብርሃም የሰጠው ቃል ኪዳን ነው፤ እርሱም፤ “ለበረከት ሁን የምድር ነገዶች ሁሉ በዘርህ ይባረካሉ” የሚለው ነው፤ ዘፍ. 12፥2፥3። ይህን የመንፈስ ተስፋ የምንቀበለው በእምነት ነው፤ በሕግ የምንቀበለው ቢሆን ኖሮ ማንም ሊያገኘው አይችልም ነበር። ይህ የኦብርሃም በረከት ወደ አሕዛብ የደረሰላቸው በሙሴ ሳይሆን በኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ሙሴ ሕግን እንጂ ጸጋን አላመጣም፤ ሐዋርያው ዮሐንስ፤ “ሕግ በሙሴ ተሰጥቶ ነበር ጸጋ እና

ጽድቅ ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ሆነ” በማለት ያረጋግጣል፤ ዮሐ. 1፥17።

እግዚአብሔር ይመስገን! ክርስቶስ የሕግ ርግማንን ተሸክሞ ከርግማን አዳነን፡፡ የእኛ ሥጋዊ ጠባይ ያቃተውን ክርስቶስ ፈጸመው፡፡ በሞቱ እና በትንሣኤው ጎይል በእምነት የምንኖርበትን ጎይልና ጸጋ ሰጠን፤ የአብርሃምን በረከት በእርሱ አገኘን፤ ተስፋውን ወረሰነው፤ ጽድቁንም ለበሰነው።

ለአብርሃምና ለዘሩም የተስፋው ቃል ተነገረ (ገላ. 3፥15-23)።

“ወንድሞች ሆይ፥ እንደ ሰው ልግድ እላለሁ፡፡ የሰው ስንኳ ቢሆን ርግጠኛውን ኪዳን ግንም አይንትም፤ ወይም አይጨምርበትም፡፡ ለአብርሃምና ለዘሩም የተስፋው ቃል ተነገረ፡፡ ስለ ብዙዎች እንደሚነገር ለዘርቹም አይልም፤ ስለ አንድ እንደሚነገር ግን፡- ለዘርህም ይላል፥ እርሱም ክርስቶስ፡፡ ይህንም እላለሁ፤ ከአራት መቶ ሠላሳ ዓመት በኋላ የተሰጠው ሕግ አስቀድሞ በእግዚአብሔር የተረጋገጠውን ኪዳን የተስፋውን ቃል እስኪሸር ድረስ አያፈርስም፡፡ ርስቱ በሕግ ቢሆንስ እንግዲያስ በተስፋ ቃል አይሆንም፤ በተስፋ ቃል ግን እግዚአብሔር ለአብርሃም ሰጥቶአል፡፡

እንግዲህ ሕግ ምንድር ነው? ተስፋው የተሰጠው ዘር እስኪመጣ ድረስ በመካከለኛ እጅ በመላእክት በኩል ስለ ሕግ መተላለፍ ተጨመረ፡፡ መካከለኛውም ለአንድ ብቻ አይደለም እግዚአብሔር ግን አንድ ነው፡፡ እንግዲህ ሕግ የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል የሚቃወም ነውን? አይደለም፡፡ ሕያው ሊያደርግ የሚችለው ሕግ ተሰጥቶ ቢሆንስ በእውነት ጽድቅ ከሕግ በሆነ ነበር፤ ነገር ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ከግመን የሆነው የተስፋ ቃል ለሚያምኑ ይሰጥ ዘንድ መጽሐፍ ከገጠአት በታች ሁሉን ዘግቶታል፡፡ እምነትም ሳይመጣ ሊገለጥ ላለው እምነት ተዘግተን ከሕግ በታች እንጠበቅ ነበር፡፡”

የተስፋው ቃል ከአብርሃም በፊት ለነበሩ ሰዎች ሁሉ አልተነገረም፡፡ ይህ የተስፋ ቃል “የምድር ነገዶች በዘርህ ይባረካሉ” የሚለው ነው፤ ይህ ለማንም አልተነገረም፡፡ ይህ የተስፋ ቃል የሰዎችን ሁኔታ ሳይጠይቅ በራሱ በእግዚአብሔር ፈቃድ የተሰጠ ኪዳን ሲሆን፤ ነጻ የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ነው። አሕዛብ በእምነት በረከትን የሚያገኙበት ቅድመ ሁኔታ የሌለው ቃል ኪዳን ነው።

ሙሴ በተራራው ላይ እግዚአብሔርን ስምህ ማን ነው? ሲል በጠየቀው ጊዜ፤ “የአባቶቻችሁ የአብርሃም የይስሐቅ የያዕቆብም አምላክ እግዚአብሔር ወደ እናንተ ላከኝ፤ ይህ ለዘለዓለሙ ስሜ ነው፤ እስከ ልጅ ልጅም ድረስ መታሰቢያዬ ይህ ነው” አለው፤ ዘፀ. 3፥15። መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ እግዚአብሔር ብዙ ጊዜ የአብርሃም፣ የይስሐቅ፣ የያዕቆብ አምላክ ተብሎ ይጠራል፤ ይህ እንዴት ሊሆን ቻለ? ከምስቱ አባቶች በፊት ሌሎች እግዚአብሔርን የሚያመልኩ ሰዎች እንደ ነበሩ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ነገር ግን ስሙ በነርሱ አልተጠራም። ለምሳሌ፡- አቤል፤ ኖሳ፤ ሄኖክ የታወቁ የእግዚአብሔር ሰዎች ናቸው፡፡ የእግዚአብሔር ስም ግን በእነርሱ አልተጠራም ለምን? የሚለውን ስንመረምር፤ እግዚአብሔር ስሙ የተጠራው በሚያመልኩት ሰዎች ሳይሆን የተስፋውን ቃል በተቀበሉ ሰዎች መሆኑን እንገነዘባለን።

እግዚአብሔር ስሙ የተጠራው በዓለም ሊያደርግ ያሰበውን አጀንዳ በተሸከሙ ሰዎች ነው፡፡ ይህንም እንደሚከተለው እንመልከት፡-

ለአብርሃም የተነገረው የተስፋ ቃል

“ታላቅ ሕዝብም አደርግሃለሁ፥ እባርክሃለሁ፥ ስምህንም አክብረዋለሁ ለበረከትም ሁን የሚባርኩህንም እባርካለሁ፥ የሚረግሙህንም ረግማለሁ የምድር ነገዶችም ሁሉ በአንተ ይባረካሉ፡፡”፤ ዘፍ. 12፥2-3፡፡

“በእውነት በረከትን እባርክሃለሁ፤ ዘርህንም እንደ ሰማይ ከዋክብትና በባሕር ዳር እንዳለ አሸዋ አበዛዋለሁ፤ ዘርህም የጠላቶችን ደጅ ይወርሳል። የምድር አሕዛብ ሁሉም በዘርህ ይባረካሉ፤ ቃሌን ሰምተሃልና”፤ ዘፍ. 22፥17-8። አብርሃም የተጠራው በእግዚአብሔር ከተባረከ በኋላ ለበረከት እንዲሆን ነው፤ ዘሩ የማይቈጠር ነው፤ ዘሩ ጠላቶቹን የሚያሸንፍ ባለ ድል ነው፤ ዘሩ የምድር አሕዛብን ሁሉ የሚባርክ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር በአብርሃም በኩል ሊሠራው ባቀደውና በሰጠው የተስፋ ቃል መሠረት «የአብርሃም አምላክ» ተብሎ ይጠራል፤ የተስፋው ቃል የበረከት ቃል ነው። ነገር ግን ይህ ኪዳን ከአብርሃም ለተወለዱ ሁሉ የተሰጠ ሳይሆን ለአንዱ ዘር ብቻ ለክርስቶስ ነው፤ “ለአብርሃም እና ለዘሩ የተስፋው ቃል ተነገረ። ስለ ብዙዎች እንደሚነገር፡- ለዘሮቹ አይልም፤ ስለ አንድ እንደሚነገር ግን፡- ለዘርህም ይላል፤ እርሱም ክርስቶስ” ይላል ገላ. 3፥16።

ለይስሐቅ

አብርሃም ከይስሐቅ በፊት እስማኤልን ከባሪያዬቱ መውለዱ የታወቀ ነው፤ ሣራ ከሞተች በኋላም ሌሎች ስድስት ልጆችንም ኬጡራ ከምትባለው ሚስቱ ወልዷል፤ ዘፍ. 25፥1-6 የአሕዛብ እናት እንደምትሆን የተነገረላት ሣራ በመሆኗ ኬጡራ እና አጋር በኪዳኑ ውስጥ አልገቡም።

“እግዚአብሔርም አብርሃምን አለው፡- የሚሰትህን የሦራን ስም ሦራ ብለህ አትጥራ፤ ስምዋ ሣራ ይሆናል እንጂ። እባርክታለሁ፤ ደግሞም ከእርሰዋ ልጅ እሰጥሃለሁ፤ እባርክትማለሁ፤ የአሕዛብም እናት ትሆናለች፤ የአሕዛብ ነገሥታት ከእርሰዋ ይወጣሉ”፤ ዘፍ. 17፥15-16። አብርሃም ስለ ሣራ ሲናገረው ሣቀ፤ የሣቀበት ምክንያት ሣራ የዘጠና ዓመት፤ እርሱ የመቶ ዓመት ዕድሜ ሽማግሌና እርሷን ባልቱት በመሆናቸው ነው። ስለዚህ “እስማኤል በፊትህ ቢኖር በወደድሁ ነበር” በማለት ቃል ኪዳኑን ከእስማኤል ጋር እንዲያደርግለት ለመነ፤ ዘፍ. 17፥18። እግዚአብሔር ግን ወደ ፊት

በእምነት ከሞት ተነሥተው በሕይወት የሚኖሩትን ብዙ አሕዛብ ስለ ተመለከተ፤ ከሞተው የአብርሃምና የሣራ ሰውነት ከሚመጣው ከይሥሐቅ ጋር ቃል ኪዳኑን ማድረግ ፈለገ፤ አብርሃም ምንም እንኳ ሰውነቱ እንደ ምዕት ቢሆንም፤ እግዚአብሔር ከሞተ ነገር ሕይወትን ሊያመጣ እንደሚችል አመነ፤ እምነቱም ጽድቅ ሆኖ ተቈጠረለት፤ ዘፍ. 15፥6።

ይህ ምስጢር በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ብዙ አሕዛብን ወደ ሕይወት እንደሚያመጣ፤ በእምነት ጽድቅ እንደሚገኝም የሚገልጥ ነው።

እስማኤል በሥጋ ፈቃድ የተወለደ ሲሆን ይሥሐቅ ግን በእምነት የተወለደ ነው፤ አሕዛብ በእምነት ከእግዚአብሔር ዳግም እንደሚወለዱ የሚያመለክት ነው። አብርሃም ስለ እስማኤል እንደ ለመነው አልሆነለትም፤ እስማኤልን በሥጋዊ በረከት እንደሚባርክውና፤ ታላቅ ሕዝብ እንደሚሆን ሲነግረው፤ ቃል ኪዳኑን ግን በእምነት ከሚወለደው ከይሥሐቅ ጋር እንደሚያደርግ ነገረው፤

“ስለ እስማኤልም ሰምቼሃለሁ እነሆ ባርኬዋለሁ፤ ፍሬያማም አደርገዋለሁ፤ እጅግም አበዛዋለሁ፤ ዐሥራ ሁለት አለቆችንም ይወልዳል፤ ታላቅ ሕዝብም እንዲሆን አደርገዋለሁ። ቃል ኪዳኑን ግን በሚመጣው ዓመት በዚህ ጊዜ ሣራ ከምትወልድልህ ከይሥሐቅ ጋር አቆማለሁ”፤ ዘፍ. 17፥20-21።

ለምን? ይህ ሆነ ብለን ብናስተውል፤ እስማኤል እግዚአብሔርን የሚያመልክ፤ በስምንተኛው ቀን የተገረዘ፤ የአብርሃም የመጀመሪያ ልጅ ነው። ነገር ግን እንደ ሥጋ ፈቃድ በመወለዱ፤ ወደ ፊት በእምነት ለሚወለዱት አሕዛብ አባት መሆን አይችልም፤ ስለዚህ የተስፋው ቃል አልተነገረውምና እግዚአብሔር የእስማኤል አምላክ ተብሎ ስሙ አልተጠራም። ይስሐቅ ግን ከሞተው የአብርሃም ሰውነት እና የሣራ ማሕፀን በእምነት በመወለዱ፤ ወደ ፊት በእምነት ለሚወለዱት ሁሉ አባት መሆን ይችላል።

“ስለዚህ ከሕግ ብቻ ሳይሆን ከአብርሃም እምነት ደግሞ ለሆነ ለዘፋ ሁሉ የተስፋው ቃል እንዲጸና እንደ ጸጋ ይሆን ዘንድ በእምነት ነው፤ እርሱም፡- ለብዙ አሕዛብ አባት አደረግሁህ ተብሎ እንደ ተጻፈ፡ ለሙታን ሕይወት በሚሰጥ የሌለውንም እንዳለ አድርጎ በሚጠራ ባመነበት በአምላክ ፊት የሁላችን አባት ነው፡፡ ዘርህ እንዲሁ ሊሆን ነው እንደ ተባለ፡ ተስፋ ባልሆነው ጊዜ የብዙ አሕዛብ አባት እንዲሆን ተስፋ ይዞ አመነ፡፡ የመቶ ዓመትም ሽማግሌ ስለ ሆነ እንደ ምዉት የሆነውን የራሱን ሥጋና የሣራን ማሕፀን ምዉትነት በእምነቱ ሳይደክም ተመለከተ፤ ለእግዚአብሔር ክብር እየሰጠ፤ የሰጠውንም ተስፋ ደግሞ ሊፈጽም እንዲችል አጥብቆ እየተረዳ፡ በእምነት በረታ እንጂ፤ በአለማመን ምክንያት በእግዚአብሔር የተስፋ ቃል አልተጠራጠረም” ይላል ሮሜ 4፡17-21፡፡

ይሥሐቅ ካደገ በኋላ ለአብርሃም የተነገረው የተስፋ ቃል ተነገረው፡፡ ዓለም የሚድንበት ዘር በእርሱ በኩል እንደሚመጣ ለአብርሃም የማለውን ለርሱም አጸናለት፤ ስለዚህ እግዚአብሔር የይሥሐቅ አምላክ ተብሎ ተጠራ፡፡

“በዚህች ምድር ተቀመጥ፤ ከአንተ ጋርም እሆናለሁ፤ እባርክሃለሁም፤ እነዚህን ምድሮች ሁሉ ለአንተም ለዘርህም እሰጣለሁና፤ ለአባትህ ለአብርሃም የማልሁለትንም መሐላ አጸናለሁ፡፡ ዘርህንም እንደ ሰማይ ከዋክብት አበዛለሁ፤ እነዚህንም ምድሮች ሁሉ ለዘርህ እሰጣለሁ፤ የምድርም አሕዛብ ሁሉ በዘርህ ይባረካሉ”፤ ዘፍ.26፡3-4፡፡

ለያዕቆብ

ይስሐቅ ሁለት ልጆችን ከርብቃ ወለደ፡፡ ስማቸውም ዔሳውና ያዕቆብ ነው፡፡ ዔሳው የመጀመሪያ ልጅ ነው፤ እንደ ሰው አስተሳሰብ ኪዳንን መውረስ ያለበት ዔሳው ነው፤ እግዚአብሔር ግን “ዔሳውን ጠላሁ ያዕቆብን ወደድሁ” ብሎአል (ሚሊ. 1፡2)፡፡ ጠላሁ የሚለው ቃል

የተስፋው ቃል ለዔሳው አለመሰጠቱን የሚያመለክት እንጂ ጨርሶ መጣሉን የሚያመለክት አይደለም፤ ይህ የሆነበት ምክንያት ከበረከት ይልቅ ለጊዜው ሆዱን መሙላት የሚፈልግ ሰው በመሆኑ ነው፤ (ዘፍ. 25፡29-34)፡፡ በሌላ በኩል እግዚአብሔር በሰው አእምሮ ሳይሆን በራሱ ፈቃድ እና ምርጫ የሚሠራ ሉዓላዊ አምላክ መሆኑን የሚያስረዳ ነው፡፡

ያዕቆብ ተንኮለኛ ነበረ፤ የሰሙ ትርጓሜም “አሰናካይ” ማለት ነው፡፡ ነገር ግን በረከትን አጥብቆ የሚፈልግ ሰው ነበር፤ ሆኖም የእግዚአብሔር ምርጫ እንደ ተጠበቀ ሆኖ ለአብርሃምና ለይስሐቅ የተነገረው የተስፋ ቃል ለእርሱ ተነገረ፡፡

“ያዕቆብም ከቤርሳቤህ ወጥቶ ወደ ካራን ሄደ፡፡ ወደ አንድ ስፍራም ደረሰ፡፡ ፀሐይም ጠልቃ ነበርና ከዚያ ዐደረ፤ በዚያም ስፍራ ድንጋይ አነሣ፤ ከራሱም በታች ተንተርሶ በዚያ ስፍራ ተኛ፡፡ ሕልምም ዐለመ፤ እነሆም መሰላል በምድር ላይ ተተክሎ ራሱም ወደ ሰማይ ደርሶ፤ እነሆም የእግዚአብሔር መላእክት ይወጡበት ይወርዱበት ነበር፡፡ እነሆም፤ እግዚአብሔር በላይ ቆሞበት ነበር፤ እንዲህም አለ፡- የአባትህ የአብርሃም አምላክ የይሥሐቅ አምላክ እኔ እግዚአብሔር ነኝ፤ ይህችን አንተ የተኛህበትን ምድር ለአንተም ለዘርህም እሰጣለሁ፤ ዘርህም እንደ ምድር አሸዋ ይሆናል፤ እስከ ምዕራብና እስከ ምሥራቅ እስከ ሰሜንና እስከ ደቡብ ትስፋፋለህ፤ የምድርም አሕዛብ ሁሉ በአንተ በዘርህም ይባረካሉ”፤ (ዘፍ. 28፡10-14)፡፡

እግዚአብሔር በተስፋው ቃል መሠረት የያዕቆብ አምላክ ተብሎ ተጠራ፤ የዔሳው አምላክ ግን አልተባለም፤ ምክንያቱም ዔሳው ክርስቶስ የሚመጣበት ዘር ባለመሆኑ ነው እንጂ እግዚአብሔርን ሳያመልክ ቀርቶ አይደለም፡፡

ይህ የተሰፋ ቃል ለሦስቱ አባቶች ማለት ለአብርሃም፣ ለይስሐቅ፣ ለያዕቆብ ከተነገረ በኋላ ለማንም አልተነገረም፤ በዚህ መሠረት እግዚአብሔር የአብርሃም፣ የይስሐቅ፣ የያዕቆብ አምላክ ይባላል፤ ነገር ግን ዐሥራ ሁለቱ የያዕቆብ ልጆች ይህን ተሰፋ በመያዝና በመማር ለልጆቻቸውም በመንገር ኖሩ፤ በግብጽ በባርነት ሲኖሩም ይህን የተሰፋ ቃል አልረሱትም ነበር፡፡ ለምሳሌ ሙሴ ከወገኖቹ ጋር ስለ ክርስቶስ መከራ መቀበልን መርጦ በእምነት ፈርዶንን እንቢ ያለበት ምክንያት ይህን የተሰፋ ቃል እናቱ እያስተማረችው በማደጉ ነው፤ ዕብ. 11፥23-27፡፡

“ይህንም እላለሁ፤ ከአራት መቶ ሠላሳ ዓመት በኋላ የተሰጠው ሕግ አስቀድሞ በእግዚአብሔር የተረጋገጠውን ኪዳን የተሰፋውን ቃል እስኪሸር ድረስ አያፈርስም”፤ (ቱ. 17)፡፡

ሕግ ከመሰጠቱ በፊት የተሰጠው የተሰፋው ቃል ነው፤ ታዲያ የምድር ነገዶች የሚባረኩት በተሰፋው ቃል መሠረት ከሆነ ሕግ ለምን መጣ? ሕግ ተሰፋው ከተሰጠ በኋላ አራት መቶ ሠላሳ ዓመት ዘግይቶ ነው፡፡ ሕግ የተሰፋውን ቃል ይሸረው ይሆንን? አይደለም፤ ጽድቅ በተሰፋ ቃል እንጂ በሕግ የሚገኝ አይደለም፤ ሕግ የመጣው ተሰፋውን ወደ ፍጻሜው ለማድረስ እንደ ሞግዚት ሆኖ እንጂ፤ ተሰፋውን ተክቶ ወደ ዘለዓለም ሕይወት ለማድረስ አይደለም፡፡ ሕግ ሰውን ለመጠበቅ እንጂ፤ ለማጽደቅ አልተሰጠም፤ ሕግ ለማጽደቅ ተሰጥቶ ቢሆን ኖሮ ተሰፋውን በሻረው ነበር፡፡

አራት መቶ ስላማ ዓመት

ሕግ የተሰጠው ተሰፋ ከተሰጠ ከአራት መቶ ሠላሳ ዓመት በኋላ ነው ይላል፤ ገላ. 3፥17፡፡ ነገር ግን አብርሃም ከተጠራበት ሕግ በሲና ተራራ እስከ ተሰጠበት ያለው ዘመን ስድስት መቶ አርባ ዓመት (645) ዓመት ነው፡፡ ነገሩ እንዴት ነው? ቢሉ፡-

- አብርሃም የተጠራውና ተሰፋው የተነገረው በሰባ ዓምስት (75) ዓመቱ ነው፤ ዘፍ. 12፥4፡፡
- ይሥሐቅ ሲወለድ ጳጉሞ አንድ መቶ (100) ዓመቱ ነበር፤ ዘፍ. 21፥5
- በዚህ ጊዜ ውስጥ የኻያ ዓምስት (25) ዓመት ልዩነት አለ፡፡
- ይሥሐቅ ያዕቆብን ሲወልድ የስድሳ ዓመት ሰው ነበር፤ ዘፍ. 25፥20፡፡
- ያዕቆብ ወደ ግብጽ ሲወርድ የአንድ መቶ ሠላሳ 130 ዓመት ሰው ነበር፤ ዘፍ. 47፥9፡፡

ድምሩ ሹለት መቶ ዐሥራ ዓምስት (215) ዓመት ይሆናል፡፡ ይህ ዘመን ያዕቆብ ወደ ግብጽ እስኪሰደድ ድረስ ያለው ዘመን ነው፡፡

ሙሴ ደግሞ እስራኤላውያን በግብጽ የቄዩበት ዘመን አራት መቶ ሠላሳ (430) ዓመት ነው ይላል፤ ዘፀ. 12፥40፡፡ ስለዚህ ከአብርሃም ጥሪ ሕግ በሙሴ እስከ ተሰጠበት ጊዜ ድረስ ያለው ዘመን ስድስት መቶ አርባ ዓምስት (645) ዓመት ነው፡፡

ይህ አራት መቶ ሠላሳ ዓመት የተቈጠረውም ያዕቆብ ወደ ግብጽ ጠቅሎ ከሄደበት ጊዜ የተሰፋው ቃል በድጋሚ ለመጨረሻ ጊዜ ከተነገረበት ጊዜ ጀምሮ ነው፤ ዘፍ. 46፥1-4፡፡ ስለዚህ ጳውሎስ ከአራት መቶ ሠላሳ ዓመት በኋላ የተሰጠው ሕግ ሲል፤ እስራኤላውያን ግብጽ ቈይተው ከወጡ በኋላ ለማለት ሲሆን፤ የተሰፋው ቃል ለመጨረሻ ጊዜ ለያዕቆብ የተነገረበትን ጊዜም የሚያመለክት ነው፡፡

ተሰፋው የተነገለት ዘር፤ በመጽሐፍ ቅዱስ፡-

- = የሴቲቱ ዘር እና ጠላቱ፤ ዘፍ. 3፥15 ፤ ዘፍ.22፥17፡፡
- = የምድር ነገዶች ሁሉ የሚባረኩበት ዘር፤ ዘፍ. 12፥3፤ 22፥18
- = እንደ ሰማይ ከዋክብትና እንደ ምድር አሸዋ የሚበዛ ዘር ዘፍ. 13፥16፡፡
- = የቀረልን ዘር፤ ኢሳ. 1፥9፡፡

- = ተስፋው የተሰጠው ዘር፤ ገላ. 3፥19።
- = በእኛ ውስጥ የሚኖር ዘር፤ 1ዮሐ. 3፥9።
- = የአብርሃም ዘር፤ ዕብ. 2፥16።
- = የዳዊት ዘር፤ 1ዜና. 17፥11-13፤ ኢሳ. 9፥7፤ 11፥10፤ ራእ. 22፥16።

“ርስቱ በሕግ ቢሆንስ እንግዲያስ በተስፋ ቃል አይሆንም፤ በተስፋ ቃል ግን እግዚአብሔር ለአብርሃም ሰጥቶአል”፤ (ቱ. 18)

እግዚአብሔር ለአብርሃም ከሰጣቸው የተስፋ ቃሎች አንዱ፤ “ይህችን ምድር ለዘርህ እሰጣለሁ” የሚለው ነው፤ (ዘፍ. 12፥7)። ከላይ እንደ ተመለከትነው የተስፋ ቃል ቅድመ ሁኔታ የሌለበት የእግዚአብሔር ነጻ ስጦታ ነው። ቃሉን ሰዎች ቢረሱትም እንኳ፤ እግዚአብሔር ግን ታማኝ ስለ ሆነ፤ የተናገረውን ከመፈጸም ወደ ጓላ አይልም። “እኔ እግዚአብሔር ነኝ፤ እናገራለሁ፤ የምናገረውም ቃል ይፈጸማል፤ ደግሞም አይዘገይም” ይላል ሕዝ. 12፥25። እግዚአብሔር ለአብርሃም ይህን የተስፋ ቃል ሲሰጠው፤ ይህን እና ያን ካደረገህ የሚል ሕግ አልጨመረበትም።

ለአብርሃም ዘሮች ማለት ለሥጋ ልጆቹ የተሰጠው ምድራዊ ርስት ከነፃነ ነው፤ ይህን ምድራዊ ርስት የሚወርሱት በሕግ ቢሆን፤ ማንም ወደዚያ መድረስ አይችልም ነበር። ነገር ግን ርስቱ ከተወረሰ በኋላ በዚያ ውስጥ ለመኖር የሚያስችል ሕግና ሥርዐት መኖሩ ተገቢ ነው። የአብርሃም ዘሮች እስራኤላውያንም ለአብርሃም በተሰጠው ተስፋ መሠረት ወደ ርስቱ ገቡ፤ በዚያም ርስት ውስጥ እንዴት መኖር እንዳለባቸው የሚያስገነዝባቸውን ሕግ በደብረ ሲና በሙሴ አማካይነት ተቀበሉ። እስራኤል ርስቱን የወረሱት እግዚአብሔር ለአብርሃም በሰጠው የተስፋ ቃል መሠረት እንጂ፤ ሕግን በመጠበቅ ጻድቃን ስለ ሆኑ አልነበረም። የዚህን አባባል እውነትነት ከሚከተለው የእግዚአብሔር ቃል ማረጋገጥ እንችላለን።

“አምላክህ እግዚአብሔር ከፊትህ ካወጣቸው በኋላ፡- ስለ ጽድቁ እወርሳት ዘንድ ወደዚች ምድር እግዚአብሔር አገባኝ ስትል በልብህ አትናገር፤ እነዚህን አሕዛብ ስለ ንጢአታቸው እግዚአብሔር ከፊትህ ያወጣቸዋል። ምድራቸውን ትወርሳት ዘንድ የምትገባው ስለ ጽድቅህና ስለ ልብህ ቅንነት አይደለም፤ ነገር ግን አምላክህ እግዚአብሔር ከፊትህ በሚያጠፋቸው በእነዚያ አሕዛብ ንጢአት ምክንያትና ለአባቶችህ ለአብርሃምና ለይሥሐቅ ለያዕቆብም የማለላቸውን ቃል ይፈጽም ዘንድ ነው። እንግዲህ አንተ ዐንገተ ደንዳና ሕዝብ ነህና አምላክህ እግዚአብሔር ይህችን መልካም ምድር ርስት አድርጎ የሰጠህ ስለ ጽድቅህ እንዳይደለ ዕወቅ። አምላክህን እግዚአብሔርን በምድረ በዳ እንዳስቂጣሽው ከግብጽ አገር ከወጣህበት ቀን ጀምሮ ወደዚህ ሰፍራ እስከ መጣችሁ ድረስ በእግዚአብሔር ላይ እንዳመፃችሁ ዐስብ፤ አትርሳ”፤ ዘዳ. 9፥4-6።

ሐዋርያው ርስቱ በሕግ ቢሆንስ እንግዲያስ በተስፋ ቃል መሆኑ ተርቷል ሲል እንኳንስ ሰማያዊውና መንፈሳዊው ርስት ምድራዊው እና ሥጋዊው ርስት በሕግ አልተወረሰም ለማለት ነው። ሕግ ወደ ርስቱ ለማድረስና ሞግዚት ሆኖ ለመጠበቅ የተሰጠ እንጂ፤ ርስቱን ለማውረስ የተሰጠ አይደለም። ርስቱ በተስፋው ቃል ብቻ ነው የሚወረሰው።

እንዲሁም በአዳኞችን በኢየሱስ ክርስቶስ የተሰጠን ርስት የሚወረሰው በሕግ ሳይሆን፤ በእምነት ነው ማለት፤ እግዚአብሔር ለአብርሃም በሰጠውና በክርስቶስ በፈጸመው የጸጋው ኪዳን ብቻ ነው የሚወረሰው። በዘር፤ በባሕል፤ በሕግና በሥርዐት የሚወረስ ርስት የለም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን እንጂ። ይህ አስደናቂው የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።

“እንግዲህ ሕግ ምንድር ነው? ተስፋው የተሰጠው ዘር እስኪመጣ ድረስ በመካከለኛ እጅ በመላእክት በኩል ስለ ሕግ መተላለፍ ተጨመረ። መካከለኛውም ለአንድ ብቻ አይደለም እግዚአብሔር ግን አንድ ነው። (ቍ. 19-20)።

ታዲያ ሕግ ርስትን የማያወርስ ከሆነ ምንድን ነው? ለሚለው ጥያቄ ተስፋው የተሰጠው ዘር ኢየሱስ ክርስቶስ እስኪመጣ ድረስ ብዙ መተላለፍ እንዳይኖር ተጨመረ። ሕግ ክርስቶስ የሚመጣበትን ሕዝብ ለመጠበቅ የተጨመረ ነው። የተጨመረውም በመካከለኛ እጅ ወይም በመላእክት በኩል ነው። የተስፋው ቃል የተነገረው ግን ቀጥታ በእግዚአብሔር ነው። ሕግ ግን መላእክት እየተላኩ ለሙሴ በነገሩት መሠረት የተሰጠ ነው። ስለዚህ በመላእክት መካከለኛነት የተሰጠው በቀጥታ በራሱ በእግዚአብሔር የተሰጠውን የተስፋ ቃል ሊሸረው አይችልም፤ ከመላእክት እግዚአብሔር ይበልጣል።

የብሉይ ኪዳን ሕጎች 610 (ስድስት መቶ ዐሥር) ናቸው፤ ዐሠርቱ ትእዛዛትን እግዚአብሔር በሲና ተራራ ላይ በእሳት ተገልጦ ለሙሴ እና ለሕዝቡ ነገራቸው ከዚያም በጽላት ላይ ጽፎ ሰጥቷቸዋል ዘጸ. 19፥16-25፤ ዘፀ. 20፥1-17። ሌሎችን ሕጎች ግን እግዚአብሔር መላእክትን እየላከ በየጊዜው እንደ ጨመረላቸው መገንዘብ ይቻላል።

“እንግዲህ ሕግ የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል የሚቃወም ነውን? አይደለም። ሕያው ሊያደርግ የሚችለው ሕግ ተሰጥቶ ቢሆንስ በእውነት ጽድቅ ከሕግ በሆነ ነበር፤ ነገር ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ከማመን የሆነው የተስፋ ቃል ለሚያምኑ ይሰጥ ዘንድ መጽሐፍ ከኅጢአት በታች ሁሉን ዘግቶታል” (ቍ. 21-22)

ሕግ ሕይወትን ይጠብቃል እንጂ፤ ሕያው አያደርግም፤ ወይም ሕይወትን አይሰጥም፤ ሕግ የማይፈጽመውን ሰው በመግደል ሕይወትን ያጠፋል፤ ሕይወትን ለመጠበቅ የሚያገለግል ቢሆንም፤ ሕይወትን ለማጥፋትም ዋና አገልጋይ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ፤

“ለሕይወት የተሰጠችውን ትእዛዝ እርሷን ለሞት ሆና አገኘች” ብሏል፤ ሮሜ 7፥10።

እንግዲህ ሕግ ሕያው የማያደርግ ከሆነ፤ ሕያው ሊያደርግ የሚችለውን የተስፋ ቃል ሊቃወም አይችልም። ሕግ ማጽደቅ ካልቻለ የሚኩንን ነው፤ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ለሕግ ኩነኔ የተሰጠ መልስ በመሆኑ ጽድቅ ከክርስቶስ ሞት እንጂ ከሕግ አልተገኘም ማለት ነው።

በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሆነው የተስፋ ቃል እንዲያው የሚሰጥ ነው፤ እንዴት እንዲያው ሊሰጥ ቻለ? ብለን ብንጠይቅ ሕግ ሁሉንም ከኅጢአት በታች ስለዘጋው ማለት የሰው ልጅ በሙሉ ኅጢአትን የሠራና ክብር የጐደለው ስለ ሆነ፤ ከሕግ ፍርድ ሥርም ስለ ወደቀ፤ ሰውን ከዚህ ሁኔታ አውጥቶ ለማጽደቅ እንዲያው በጸጋ ነጻ ስጦታ ከመስጠት በቀር ሌላ አማራጭ የለም ማለት ነው። “ሁሉን ከኅጢአት በታች ዘግቶታል” የሚለው ቃል በክርስቶስ ከማመን ውጭ ሌላ ምንም ዐይነት የጽድቅ መንገድ አለመኖሩን የሚያረጋግጥ ነው። ሁሉ ከኅጢአት በታች የተዘጋበት ምክንያት ሕግ ለኅጢአት ኅይልን በመስጠቱና ኅጢአትም የሞት መውጊያ በመሆኑ ነው።

ለምሳሌ፤ ድሮ በሀገራችን ሴትን ልጅ ከመንገድ ጠልፎ ወስዶ አልሰጥም ማለት፤ መድፈር እና በዚያው አስገድዶ ማግባት እንደ ባህል ስለ ሆነ፤ እንደ ኅጢአት ተቁጥሮ አያስወቅስም፤ አያስከስስም ነበር፤ ይህ ድርጊት በኅብረተ ሰቡ ከመለመዱ የተነሣ አያስከስስ እንጂ፤ ሕገወጥ መሆኑ ግልጽ ነው። ይህ እንደ ባህል ይቁጠር የነበረ ድርጊት፤ በኋላ ሴትን ያስፈቃዷ አስገድዶ የደፈረ የዕድሜ ልክ እስራት ይታሰራል የሚል ሕግ ሲወጣለት፤ ባህሉ ወንጀል መሆኑ ታወቀ። ይህ ወንጀል በባህል ምክንያት ደካማ ነበር። ማስከሰስ አይችልም ነበር፤ ሕግ ሲወጣለት ግን ኅይልን አገኘና የሞት መውጊያ ሆነ የዕድሜ ልክ እስራት እስከ ማሳሰር ድረስ ኅይልን ለበሰ።

“የሞት መውጊያ ጎጠኦት ነው የጎጠኦትም ጎይል ሕግ ነው” የተባለው ለዚህ ነው፤ 1ቆሮ. 15፥56፡፡

ሰውም ሕግ እስኪመጣ ድረስ የአዳም ጎጠኦትና ርግማን እንዳለበት፤ የራሱም የጎጠኦት ባህል ክፉ መሆኑን እና የሞት ዕዳ እንዳለበት አያውቅም ነበር፤ ሕግ ሲመጣ ግን ይህ ሁሉ ጎጠኦት የሞት ፍጻሜ እንዳለበት ዐወቀ፡፡ ከዚያም ሕግ ከጎጠኦት እና ከሞት የሚያድነውን እንዲፈልግ የሚያስችለውን ዕውቀት ሰጠው፤ ሕግ ሞት አለብህ ሲል እግዚአብሔር ደግሞ ስለ አንተ በሞተው ካመንህ ግን ከሞት ትድናለህ ይላል፡፡ ጎጠኦትንና ሞትን ዐውቆ መኖር ከሞት አያድንም፡፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ያመነ ብቻ ነው ከጎጠኦት ጎይል ነጻ የሚሆነው፡፡

“እምነት ሳይመጣም ሊገለጥ ላለው እምነት ተዘግተን ከሕግ በታች እንጠበቅ ነበር፡፡ እንደዚህ በእምነት እንጸድቅ ዘንድ ሕግ ወደ ክርስቶስ የሚያመጣ ሞግዚታችን ሆኗል፤ እምነት ግን መጥቷልና ከእንግዲህ ወድያ ከሞግዚት በታች አይደለንም” (ቱ. 23-25)፡፡

በክርስቶስ የምንድንበት እምነት ከመገለጡ በፊት ሕግ ኑሯችንን የሚቈጣጠር ጠባቂ ነበር፤ በስሕተታችን ምክንያት እስረኞች ነበርን፡፡ ከሕግ በታች መዋል ማለት ነጻነትን መገፈፍና ሕጉ በሚሰጠው ውሳኔ፤ የሞት ሊሆን ይችላል ወይም የእስራት ቅጣት ተቀባይ መሆን ማለት ነው፡፡ አንድም ልጆች ሳለን እኛን የሚያሳድግ ሰው ሊቀጠርልን ይችላል፡፡ ከቤት ውስጥ ስንሆን ከቤትም ስንወጣ ቩለንተናችንን የሚቈጣጠር እርሱ ነው፡፡ ይህም እኛን አደጋ ስያጋጥመን ወደ እድገት ለማምጣት የሚደረግ ጥረት ነው፡፡

ሕግ የሕጻንነት ዘመናችን ማለት ያለ ማወቅ ጊዜያችን ሞግዚት ነው፡፡ የእግዚአብሔርን ድምፅ በትክክል ስምተን ፈቃዱን ለመፈጸም የሚያስችል ብቃት ሳይ ባልደረስንበት ጊዜ፤ ጨርሰን እንዳንጠፋ ሕግ ስሕተታችንን እየነገረ ለክርስቶስ ይጠብቀን ነበር፡፡ አንድ ልጅ አደገ

የሚባለው ራሱ እያሰበ ሲሠራ፤ የራሱን አቅጣጫ ገምግሞ መወሰን ሲችል፤ ወይም የሚያደርገውን መምረጥ ሲችል ነው፡፡ ከዚህ በኋላ ሞግዚቱ ጎላፊነት የለበትም፡፡ ሞግዚቱ እንደ ሕፃን ቁጥሮ ልቁጣጠር ብሎ ቢሞክር እንኳ፤ ጠብ መጫር ነው የሚሆነው፡፡

እንዲሁም በክርስቶስ የተገለጠው እምነት ከሞግዚት አስተዳደር ነጻ አውጥቶ መንፈሳዊነትን በማጎናጸፍ በደስታ እንድንሠራ፤ እንድናመልክ፤ እንድንዘምርም ያደርገናል፡፡ ስለዚህ ዛሬ እግዚአብሔርን የምንታዘዘው ወድደን፤ የሚበጀንም መሆኑን መርጠን ነው እንጂ በሞግዚታችን በሕግ ተገደን አይደለም፡፡ ይህም በክርስቶስ በተደረገልን ቢዛነት በእምነት በመጽደቃችን ያገኘነው ድንቅ የጌታ ስጦታ ነው፡፡ ወደ ክርስቶስ ያልመጡት ግን ዛሬም ከሕግ (ከሞግዚት) በታች መሆናቸውን ይወቁ፡፡ እንደዚህ ከሆነ ከፈቃዳቸው ለእግዚአብሔር የመታዘዝ መስማዕትን ሊሰጧ አይችሉም፡፡ ሰው ተወልዶ እስኪያድግና እስኪሸመግል ድረስ ከሞግዚት በታች ከሆነ ጤነኛ ሊባል አይችልም፡፡

“በእምነት በኩል ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጆች ናችሁ፡፡” (ቱ. 26)፡፡

የእግዚአብሔር ፍጥረት ሁሉ የእግዚአብሔር ልጅ አይደለም፡፡ ሰውም በክርስቶስ ካላመነ ፍጥረታዊ ነው፤ 1ቆሮ. 3፥14፤ 15፥44-50፡፡ በክርስቶስ አምኖ ዳግም የተፈጠረ ግን የእግዚአብሔር ልጅ ነው፡፡ ስለዚህ በክርስቶስ በኩል እንጂ በሕግ በኩል የእግዚአብሔር ልጅ መሆን አይቻልም፡፡ በክርስቶስ ላመኑ ሁሉ እግዚአብሔር አምላካቸው ብቻ ሳይሆን አባታቸውም ነው፡፡ ፍጥረታዊ ሰዎች ግን እግዚአብሔርን አምላካቸው እንጂ አባታቸው አያደርጉትም፡፡ እግዚአብሔር ለፍጥረት ሁሉ አምላክ ነው፡፡ በክርስቶስ ላመኑ ግን አባት ነው፡፡ ስለዚህ ልጆቹ “አባባ” ብለው ሊጠሩት ይችላሉ፡፡

“ከክርስቶስ ጋር አንድ ትሆኑ ዘንድ የተጠመቃችሁ ሁሉ ክርስቶስን ለብላችኋልና” (ቱ. 27)

ጥምቀት ከክርስቶስ ጋር አንድ ያደርገናል። ይህም በመከራው፣ በሞቱና በትንሣኤው አንድ እንሆናለን ማለት ነው። በእርሱ ስናምን ከሞቱ ጋር እንተባበራለን፤ ለኅጢአት እንሞታለን፤ ወደ ውሃ ስንገባ ከመቀበሩ ጋር እንተባበራለን፤ የሞተው ኅጢአተኛ ሥጋችን ይቀበራል፤ ከውሃ ስንወጣ በትንሣኤው እንተባበራለን፤ አሮጌው ተፈጥሯችን በዚህ የእግዚአብሔር አሠራር ሞቶ ይቀበርና በትንሣኤው ዐዲስ ተፈጥሮ እናገኛለን። አንድነታችን በሞቱና በትንሣኤው ብቻ አይደለም፤ በሕይወቱም አንድ እንሆናለን፤ ማለት በምድር ላይ ኖሮ ያሳየን ሕይወቱ የኛም ሕይወት ይሆናል፤ ክርስቶስን መልበስ እንደዚህ ነው። ከዚህ በኋላ ኅጢአተኛ ተፈጥሮ ሳይሆን፤ የጽድቅን ኑሮ መኖር የሚችል ዐዲስ ሰው አግኝተናልና ኅጢአት አይገዛንም፤ “እንዲሁም እናንተ ደግሞ ለኅጢአት እንደ ሞታችሁ ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደ ሆናችሁ ራሳችሁን ቱጠሩ”፤ ሮሜ 6፥11። ታዲያ ሕግ አሮጌውን እንጂ ዐዲሱን አይገዛምና ከሕግም ነጻ እንወጣለን።

“አይሁዳዊ ወይም የግሪክ ሰው የለም፤ ባሪያ ወይም ጨዋ ሰው የለም፤ ወንድም ሴትም የለም፤ ሹላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁ” (ቱ. 28)

በጥንት ዘመን አይሁድ ግሪኮችን ይንቋቸው ነበር፤ ባሪያዎች እንደ ግል ንብረት ነበሩ፤ ሴቶችም ክብር አይሰጣቸውም። እንደዚህ ዐይነቱ ልዩነት በሰው ልጅ መካከል የኖረ መጥፎ ጠባሳ ነው። በክርስቶስ ግን ሹሉም አንድ ሆኑ። ይኸውም በኢኮኖሚ፤ በፖለቲካ፤ አመለካከታቸው ወይም በብሔራቸው አንድ ዐይነት አመለካከት ያዙ ማለት ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር መንግሥት እኩል ክብር አገኙ ማለት ነው። ሕግ ግን አንድነትን አላመጣም፤ የባሪያ ሕግ አለ፤ የሴት ሕግ አለ፤ የአይሁድና የአሕዛብም የልዩነት ሕግ አለ፤ ዘፀ. 21፥6-32።

ስለዚህ አንድ አያደርግም። የውሃ ጥምቀት በውስጥ በመንፈስ መጠመቅን ያመለክታል። ስለዚህ በአንዱ መንፈስ የተጠመቁ ሹሉ አንድ ናቸው።

“እናንተም የክርስቶስ ከሆናችሁ እንዲያስ የአብርሃም ዘር፤ እንደ ተስፋውም ቃል ወራሾች ናችሁ” (ቱ. 29)

የአብርሃም ዘር ወራሽ እንደሚሆን ከእግዚአብሔር የተሰጠው የተስፋ ቃል አለ። ምድራዊ በረከቶች ለጊዜው ለእስራኤል የተሰጡ ቢሆንም ፍጻሜው ግን በክርስቶስ የተሰጠው መንፈሳዊው በረከት ነው። እርሱም የዘለዓለም ሕይወት ነው። አሕዛብ የክርስቶስ ከሆኑ እንደ ተስፋው ቃል የአብርሃም ዘር ይሆናሉ “የብዙ አሕዛብ አባት አደርግሃለሁ” (ዘፍ. 17፥4-6) እንደ ተባለ፤ በክርስቶስ የአብርሃም ልጆች በመሆናቸው የተሰጠውን ተስፋ ወራሾች ይሆናሉ፤

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 4፥1-7

“ግር ግን እላለሁ፤ ወራሹ ሕግን ሆኖ ባለበት ዘመን ሁሉ፤ ምንም የሁሉ ጌታ ቢሆን ከቶ ከባሪያ አይለይም፤ ነገር ግን አባቱ እስከ ቀጠረለት ቀን ድረስ ከጠባቂዎችና ከመጋቢዎች በታች ነው። እንዲሁ እኛ ደግሞ ሕፃናት ሆነን ሳለን ከዓለም መጀመሪያ ትምህርት በታች ተገዝተን ባሪያዎች ነበርን፤ ነገር ግን የዘመኑ ፍጻሜ በደረሰ ጊዜ እግዚአብሔር ከሴት የተወለደውን ከሕግም በታች የተወለደውን ልጁን ላከ፤ እንደ ልጆች እንሆን ዘንድ ከሕግ በታች ያሉትን ይዋጅ ዘንድ። ልጆችም ስለ ሆናችሁ እግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚሮክ የልጁን መንፈስ በልባችሁ ውስጥ ላከ። ስለዚህ ከእንግዲህ ወዲህ ልጅ ነህ እንጂ ባሪያ አይደለህም፤ ልጅም ከሆንህ ደግሞ በክርስቶስ የእግዚአብሔር ወራሽ ነህ።” (ቱ. 1-7)።

ወራሹ ሕፃን ሆኖ፡-

በሰው ባህል እንደምናውቀው አባት ያለውን ሁሉ የሚያወርሰው ለልጁ ነው። ነገር ግን ልጁ ለዐቅመ አዳም ደርሶ የራሱን ውሳኔ መስጠት እስኪችል ድረስ ባለው ዘመኑ እንደ ባሪያ ያህል ያባቱ አገልጋይ ነው። ወደ ፊት መሆን ያለበትን እያጠና ከጠባቂዎቹ በታች ሆኖ በሥርዐት ያድጋል። አይሁድም የእግዚአብሔር አገልጋይ ሆነው ወደፊት የሚወርሱትን ተስፋ ወይም መሆን ያለባቸውን እየተማሩ ከሕግ በታች ሆነው ይጠበቁ ነበር።

ሕግ የዓለም የመጀመሪያ ትምህርት ተብሏል፤ ፊደል ቁጠራ እንደ ማለት ነው። ሕፃናት በመጀመሪያ የሚማሩት ፊደል ስለሆነ ነው እንዲህ ያለው የብሉይ ኪዳን ሕግም ወደ ዋናው ዕውቀት የሚመራ ትምህርት እንጂ፤ የመጨረሻው አይደለም። ሐዋርያው በሌላ ስፍራ "ፊደል ይገድላል" ብሏል፤ 2ቆሮ. 3፥6። ገዳይነቱ እንዴት ነው ቢሉ የሰውን ሕይወት በመቁጣጠር ይቀጣ ነበር፤ አስተማሪነቱ በመቅጣት ነው። በምሕረት፤ በይቅርታ፤ በጎ በማድረግ በማስተማር ወደ ክርስቶስ የመጣ፤ ከመጀመሪያው የዓለም ትምህርት ነጻ የወጣ ሰው ወይም በእግዚአብሔር የተሰጠውን የክርስቶስ ሕይወት የወረሰ ሰው ባሕርይ ነው። ሕግ ምሕረት አልነበረውም።፡፡ ጥርስ በጥርስ፤ ዐይን በዐይን እግር በእግር ይካስ ብሎ ስለሚያዝዝ ተበቃይነቱን ያመለክታል። ይህን ዛሬም ዓለም እያደረገው ያለ የመጀመሪያ የዓለም ትምህርት ነው፤ ዘፀ. 21፥23-25። በመንፈስ የሆነው የክርስቶስ ሕግ ግን፤ “ክፉ ለሚያደርግብህ መልካም አድርግለት፤ የሚረግምህን መርቅ፤ ለሚያሳድድህ ጸልይ” የሚል ነው፤ (ማቴ. 5፥39-42)። ስለዚህ እኛም በበቀል የምንኖር ከዓለም የመጀመሪያ ትምህርት ሥር ወድቀን ባሪያዎች ነበርን።

የዘመኑ ፍጻሜ ሲደርስ፡-

እግዚአብሔር የራሱ የሥራ ጊዜ አለው። ክርስቶስ የመጣበት ጊዜ ድንገተኛ አልነበረም፤ እግዚአብሔር በዘለዓለማዊ ዕቅዱ ውስጥ

የያዘው የራሱ ጊዜ ነበር እንጂ። በራሱ ጊዜ የአብ ቃል ወልድ ከሰማይ ወረደ፤ ከቅድስት ድንግል ማርያም ሥጋን በመልበስ ፍጹም ሰው ሆነ፤ ሰው በመሆኑም የሰውን ሕግ ሁሉ ፈጸመ፤ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ዓለም ሲመጣ ከጎጢአት በቀር ከሰው የተለየ አልነበረም። የቤቴቱ ዘር ራሱህን ይቀጠቅጣል ተብሎ የተነገረው ተስፋ የድንግል ማርያም ልጅ ክርስቶስ ነው። ከሳሻችን ዲያብሎስን በሞቱ ቀጠቀጠው።

ከሕግ በታች ያሉትን ይዋጅ ዘንድ፡-

መዋጀት ማለት አንድ በሰው እጅ የተያዘን ነገር ዋጋ (ገንዘብ) ከፍሎ ማስለቀቅ ማለት ነው። ሰዎችም ጎጢአተኞች በመሆናቸው በሕግ ተይዘው ነበር። የሕግ ዋና ዐላማ ጎጢአተኞችን መበቀል ስለ ሆነ፤ ከሕግ ፍርድ የሚድን ጻድቅ አልነበረም፤ ሁሉም በዕዳ ተይዞ ሞቱን የሚጠባበቅ ነበር። ክርስቶስ ግን የጎጢአታችንን ዋጋ በሞቱ ከፍሎ ከሕግ ነጻ ሊያወጣን እንደኛ ሰው ሆነ። ከሕግ በታች ተወለደ የሚለው ፍጹም ዕውነቱንና በፈቃዱ በአይሁድ ሕግ ሥር መሆኑን የሚያመለክት ነው።

አባ አባት ብሎ የሚጮኽ የልጁ መንፈስ፡-

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ እግዚአብሔርን "አባ አባት" እያለ ነበር የሚጠራው፤ ዮሐ. 17፥2። ይህንም ያደረገው የባሕርይ አባቱ ስለ ሆነ ነው፤ ዕብ. 1፥3። እኛም በክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጆች ነን። ስለዚህ እኛም ልክ እንደ ልጆች እግዚአብሔርን "አባ አባ" ብለን የምንጠራበትን የልጁን መንፈስ በልባችን አስቀምጧል፤ ሮሜ 8፥15። እንግዲህ እኛ በሕግ የምንገዛ ባሪያዎች፤ ፈርተን የምንሠራ፤ በደመወዝ የምንደራደር፤ ቅጥረኞች አይደለንም። በመንፈስ የምንኖር የእግዚአብሔር የቤተሰቡ አባላት ስለሆንን በፍቅር እናገለግላለን። እግዚአብሔርን በሥጋ

አባታችን ላይ ካለን መብት በላይ የምንመከበትን መንፈስ ስለ ሰጠን ያለ ጥርጥር ወራሾቹ ነን።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 4፥8-11

“ነገር ግን በዚያን ጊዜ እግዚአብሔርን ሳታውቁ በባሕርያቸው አማልክት ለማይሆኑ ባሪያዎች ሆናችሁ ተገዛችሁ፤ አሹን ግን እግዚአብሔርን ስታውቁ ይልቅስ በእግዚአብሔር ስትታወቁ እንደ ገና ወደ ደካማ ወደሚናቅም ወደ መጀመሪያ ትምህርት እንዴት ትመለሳላችሁ? እንደ ገና ባሪያዎች ሆናችሁ ዳግመኛ ለዚያ ልትገዙ ትወዳላችሁን? ቀንንና ወርን ዘመንንም ዓመትንም በጥንቃቄ ትጠብቃላችሁ። ምናልባት በከንቱ ለእናንተ ደክሜአለሁ ብዬ እፈራችኋለሁ፡፡”

የገላትያ ሰዎች እንደ ሌላው የዓለም ክፍል ኹሉ እግዚአብሔርን ባላወቁበት ዘመን ልዩ ልዩ አማልክትን ያመልኩ ነበር፤ በአጋንንት የሚሰጠውን የሰይጣን ጥበብ እየተጠቀሙ የሰይጣን ባሪያ ነበሩ፡፡ ይህ መጥፎ ባርነት እግዚአብሔርን ባለማወቅ የሚመጣ ነው። ሰውን ያህል ክቡር ነገር ከእርሱ በታች የሆነን ፍጡር አምላኪ መሆኑ በድቅድቅ ጨለማ ውስጥ እንደ ነበረ ያመለክታል። አሁን ግን በተሰበከላቸው ወንጌል ወደ ብርሃን ወጥተዋል፤ ብርሃን ማለትም እግዚአብሔርን ማወቅ ነው። እግዚአብሔርን ማወቅ እና በእግዚአብሔር መታወቅ ከፍተኛው እድገት ነው፤ በእግዚአብሔር መታወቅ ማለት ተቀባይነት ማግኘትና ለመንግሥቱ ሥራ መሰማራት ነው። እግዚአብሔርን ከማወቅ በላይ ሌላ የሚበልጥ ዕውቀት የለም።

ታዲያ የገላትያ ሰዎች ከዚህ ዐይነቱ ከፍተኛ ደረጃ ወደ ሕፃንነት ጊዜ፤ ደካማ ወደ ሆነና ወደ ተናቀ ትምህርት እንዴት እንደ ተመለሱ ቅዱስ ጳውሎስን ይደንቀዋል። የገላትያ ሰዎች ወደ ባርነት መመለሳቸውን የሚያመለክተው፤ የአይሁድን የበዓል ቀናት በጥንቃቄ መጠበቅ መጀመራቸውን በመጥቀስ ነው። በጥንቃቄ

የሚለው ቃል የበዓላትን ሥነ ሥርዐት ሳያዛንፉ ለመፈጸም መሞከራቸው ነው፤ ይህ በራሱ ባርነት ነው። በዓልን የሚያከብር ለእግዚአብሔር ብሎ ያከብራል እንዳለ ጳውሎስ፤ የጌታን ቀናት፡- ልደትንና ትንሣኤን፤ ጳራቅሊጦስንና ደብረ ታቦርን የመሳሰሉ በዓላትን ማክበር ለእግዚአብሔር ክብር ከሆነ በረከት አለው። ነገር ግን ይህን ወደ ጎን ብሎ ደንቦችንና ወጎችን በጥንቃቄ በመጠበቅ ነው በዓል የሚከበረው ብለው የሚያስቡ ሰዎች በራሳቸው ጊዜ ወደ ባርነት የገቡ ናቸው። ወንጌል በዚህ መንፈስ አይደለም የተሰበከው፤ በነጻነት የሚኖርበት ሕይወት ነው። እንደዚህ ካልሆነ ግን ከንቱ ድካም ነው።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 4፥12-14

“ወንድሞች ሆይ እኔ ደግሞ እንደ እናንተ ሆኛለሁና፡- እንደ እኔ ሁኑ ብዬ እለምናችኋለሁ። አንዳችም አልበደላችሁኝም፡፡ በመጀመሪያ ወንጌልን በሰበከሁላችሁ ጊዜ ከሥጋ ድካም የተነሣ እንደ ነበረ ታውቃላችሁ፤ በሥጋዬም ፈተና የሆነባችሁን ነገር አልናቃችሁትምና አልተጸየፋችሁትም፤ ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር መልእክ አዎን እንደ ክርስቶስ ኢየሱስ ተቀበላችሁኝ።”

የገላትያ ክርስቲያኖች የሰሐተት አስተማሪዎችን ከመቀበላቸው በፊት ሐዋርያው ጳውሎስን በእውነተኛ ፍቅር ተቀብለዉት እንደ ነበር “እንደ እግዚአብሔር መልእክ እዎን እንደ ክርስቶስ ኢየሱስ ተቀበላችሁኝ።” በሚለው ንግግሩ ይገልጣል። ምን አልባትም ጳውሎስ በደረሰበት ግርፋት ሥጋው ቁስሎ እንደ ነበር፤ ነገር ግን የገላትያ ሰዎች ቁስሉን ሳይጸየፉ በፍቅር እንደ ተቀበሉት ይመሰክራላቸዋል። በዚህ በኩል አልበደሉትም፤ እነርሱ የበደሉት በመጀመሪያ የሰበከላቸውን ንጹሕ ወንጌል በመከዳቸው ነው።

እዚህ ላይ ጳውሎስ ክርስቶስን መልእክ ነው እያለ አይደለም። በጥንት አባቶች ታሪክ አባቶች መላእክትን በታላቅ አክብሮት

በእንግድነት ተቀብለው በትሕትና አስተናግደዋል። የእግዚአብሔርን መልአክ በእንግድነት መቀበል ድንቅ ነገር ነው። በዚህ አስተሳሰብ ነው እንደ እግዚአብሔር መልአክ እንደ ክርስቶስ ኢየሱስ ተቀበላችሁኝ ሲል የተናገረው። በሌላ አገላለጥ ክርስቶስን በወደዱበት ፍቅር እንደወደዱት ለመግለጥ የተጠቀመው አነጋገርም ይመስላል። “እኔ እንደ እናንተ ሆኛለሁና እንደ እኔ ሁኑ ብዬ እለምናችኋለሁ” ያለው፤ ጳውሎስን በመጀመሪያ ግንኙነታቸው የወደዱትን ያህል ዛሬ ደግሞ ጳውሎስ በተራው እነርሱ የወደዱትን ያህል እንደ ወደዳቸው ያሳያል። “እኔ እንደ እናንተ ሆኛለሁ” ሲል መጀመሪያ እንደ ወደዳችሁኝ ወድጃችኋለሁ “እናንተም እንደ እኔ ሁኑ” ሲል እኔ እንደ ወደድኋችሁ ውደዱኝ ብሎ መማጸኑ ነው።

የሰሕተት ትምህርት ዋና ክፉቱ ፍቅርን ማጥፋቱ ነው። የሰሕተት አስተማሪዎች የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን እርስ በእርስ በመለያየት የሰይጣንን ሐሳብ የሚያገለግሉ ናቸው። እነርሱን መቃወም የቤተ ክርስቲያንን አንድነት ለመጠበቅ የሚወስድ ርምጃ ነው። ለዚህ ነው ጳውሎስ የመጀመሪያውን ፍቅር ለማደስ እንደ እኔ ሁኑ በማለት የሚማጸነው።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 4፥15-20

“እንግዲህ ደስ ማሰኘታችሁ ወዴት አለ? ቢቻልስ ዓይኖቻችሁን አውጥታችሁ በሰጣችሁኝ ብዬ እመስክርላችኋለሁ። እንኪያስ እውነቱን ስለ ነገርኋችሁ ጠላት ሆንሁባችሁን? በብርቱ ይፈልጓችኋል፤ ለመልካም አይደለም። ነገር ግን በብርቱ ትፈልጉአቸው ዘንድ በውጭ ሊያስቀሯችሁ ይወዳሉ። ነገር ግን ከእናንተ ዘንድ በምኖርበት ጊዜ ብቻ ሳይሆን ሁልጊዜ በመልካም ነገር ተፈላጊ ብትሆኑ መልካም ነው። ልጆቼ ሆይ፤ ክርስቶስ በእናንተ እስኪሣል ድረስ ዳግመኛ ስለ እናንተ ምጥ ይዞኛል። ስለ እናንተ አመነታለሁና፤ አኹን በእናንተ ዘንድ ሆኜ ድምጄን ልለውጥ በወደድሁ።”

ዓይኖቻችሁን አውጥታችሁ እስከ መስጠት ድረስ በመውደድ ደስ ያሰኛችሁኝ ያ ፍቅራችሁ ወዴት ሄደ? እንዴት እውነቱን ስለ ነገርኋችሁ እንደ ጠላት አያችሁኝ? የጳውሎስ ጥያቄዎች ናቸው። የሰሕተት አስተማሪዎች የሠሩት ሥራ አሳዛኝ ነበር። የገላትያን ክርስቲያኖች ለራሳቸው ጥቅም ስለ ፈለጋቸው፤ ዓይኖቻቸውን እስከ መስጠት የሚወዱትን መምህር ማስጠላትና ገንጥለው ከቤተ ክርስቲያን አንድነት ማውጣት ነበር ዐላማቸው። በውጭ አስቀርተው ሊጠቀሙባቸው ይፈልጋሉ፤ ስብከታቸው ለመልካም አልነበረም፤ የእነርሱ አጫብጫቢ ሆነው ከመንፈሳዊ የክርስቲያን ግንኙነት ውጭ እንዲሆኑ አድርገዋል። ይህ ስርቆት ነው። ዛሬም ምእመናንን ከቤተ ክርስቲያን እየገነጠሉ የራሳቸውን ቤተ ክርስቲያን የሚመሠርቱ ጥቅም ፈላጊ አስተማሪዎች ብዙ ናቸውና ጥንቃቄ በተሞላበት አካሄድ እንኑር።

ክርስቶስ በእናንተ እስኪሣል ድረስ

የገላትያ ክርስቲያኖች ጳውሎስ በመካከላቸው በሚኖርበት ጊዜ መልካም በማድረግ ተወዳጆች ነበሩ፤ እርሱ ዘወር ሲል ግን መልካምነታቸው ይጠፋል፤ ስለዚህ አማራጭ የሌለው ነገር ክርስቶስን በልባቸው መሣል ነው። ሐዋርያው ሁልጊዜ አብሯቸው ሊኖር አይችልም፤ ዐብሯቸው ሊኖር የሚችለውና ከሰሕተት በማንኛውም ጊዜ የሚጠብቃቸው ክርስቶስን ሲያውቁና ከልባቸው ሲወዱት ነው፤ ቤተ ክርስቲያንን የሚጠብቃት ክርስቶስን ማወቅ ነው። ስለዚህ የዛሬም አስተማሪዎች የራሳቸውን ደቀ መዛሙርት ከማፍራት ይልቅ ምእመናንን ለክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ማድረግ ላይ ቢያተኩሩ መልካም ነው፤ አለበለዚያ ነገ ጎይለኛ ተናጋሪ ሐሰተኛ ሰው ሲመጣ የዚያ ደቀ መዛሙርት ይሆናሉ። ስለዚህ ምጣችን መሆን ያለበት ደቀ መዛሙርትን የክርስቶስ በማድረግ ላይ ነው። ዛሬ የጳውሎስ የነበሩ ነገ የይሁዳ ሊሆኑ ይችላሉና ደቀ መዛሙርት የክርስቶስ ቢሆኑ ይሻላቸዋል።

“አሁን በእናንተ ዘንድ ድምደታ ልለውጥ በወደድሁ” ሲል ጳውሎስ ከሚያውቀው የወንጌል እውነት የተነሣ ደቀ መዛሙርት ልዩ ወንጌል ሲከተሉ ማየት የሚያሳብድ ነው። ስለዚህ በመካከላቸው ሆኖ እንደ አብድ በመጮኽ ድምፁን ማሰማት ተመኘ።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 4፥21-31

“እናንተ ከሕግ በታች ልትኖሩ የምትወዱ ሕጉን አትሰሙምን? እስኪ ንገሩኝ። አንዱ ከባሪያዬቱ፤ አንዱም ከጩዋዬቱ የሆኑ ኹለት ልጆች ለአብርሃም እንደ ነበሩት ተጽፏልና። ነገር ግን የባሪያዬቱ ልጅ እንደ ሥጋ ተወልዷል፤ የጩዋዬቱ ግን በተስፋው ቃል ተወልዷል። ይህም ነገር ምሳሌ ነው፤ እነዚህ ሴቶች እንደ ሁለቱ ኪዳኖች ናቸውና። ከደብረ ሲና የሆነችው አንዷቱ ልጆችን ለባርነት ትወልዳለች እርሷም አጋር ናት። ይህችም አጋር በዓረብ ምድር ያለችው ደብረ ሲና ናት፤ አሁንም ያለችውን ኢየሩሳሌምን ትመስላለች፤ ከልጆቿ ጋር በባርነት ናትና። ሌላይኛዬቱ ኢየሩሳሌም ግን በነጻነት የምትኖር ናት፤ እርሷም እናታችን ናት። አንቺ የማትወልጅ መካን ደስ ይበልሽ፤ አንቺ አምጠሽ የሚታውቂ፤ እልል በዪና ጩሺ፤ ባል ካላቱ ይልቅ የብትኛዬቱ ልጆች በዝተዋልና ተብሎ ተጽፏል። እኛም ወንድሞች ሆይ፤ እንደ ይሥሐቅ የተስፋው ቃል ልጆች ነን። ነገር ግን እንደ ሥጋ የተወለደው እንደ መንፈስ የተወለደውን በዚያን ጊዜ እንዳሳደደው ዛሬም እንዲሁ ነው። ነገር ግን መጽሐፍ ምን ይላል? የባሪያዬቱ ልጅ ከጩዋዬቱ ልጅ ጋር አይወርስምና ባሪያዬቱን ከልጅዋ ጋር አውጣት። ስለዚህ ወንድሞች ሆይ፤ የጩዋዬቱ ልጆች ነን እንጂ የባሪያዬቱ አይደለንም።”

የባሪያዬቱ ልጅ፡-

አብርሃም በአንድ ቤት ይኖሩ ከነበሩ ኹለት ሴቶች ልጆች ወልዷል። አንዷቱ ከግብጽ አብርሃምን ተከትላ የመጣችው አጋር

ስትሆን፤ ኹለተኛዬቱ በሕጋዊ መንገድ ያገባት ሚስቱ ሣራ ናት። እንዴት ይህ ሊከሠት ቻለ? አብርሃም እየሸመገለ በመምጣቱ ልጅ ሳይወልድ ሲቀር ነው፤ “የቤቴ ባሪያ ይወርሰኛል” የሚለው ነገር ያሳስበው፤ ዘፍ.15፥3። እግዚአብሔር ግን፤ “ከጉልበትህ የሚወጣው ይወርሰሃል” ሲል ቃል ሰጠው። አብርሃም የሰማንያ ስድስት ዓመት ሰው እየሆነ ሲመጣ የሣራም ጥያቄ የልጅ ጉዳይ ሆነ። ሰው ደካማ ሆኖ መጠበቅ ይከብደዋል እንጂ እግዚአብሔር ግን የተናገረውን ሳይፈጽም አይቀርም። አብርሃም የእግዚአብሔርን ቃል አልተጠራጠረም፤ ሮሜ 4፥20። እዚህ ላይ አብርሃም ካልተጠራጠረ ለምን ቸኩሎ ወደ አጋር ገባ? የሚል ጥያቄ አለ። መልሱ እግዚአብሔር ለአብርሃም ልጅ ከጉልበቱ እንደሚወጣ ነገረው እንጂ ከየትኛይቱ ሴት እንደሚሰጠው አልነገረውም የሚል ነው። ልጅ እንደሚሰጠው አምኖ ከማን እንደ ሆነ ግን አላወቀም።

ሣራ እያረጀች ስትመጣ፤ “እነሆ እንዳልወልድ እግዚአብሔር ዘጋኝ ምናልባት ከእርሷ በልጅ እታነጽ እንደ ሆነ ወደ እርሷ ግባ” በማለት ባሪያዋን አሳልፋ ሰጠችው። አብርሃም ልጅ ፍለጋ የሣራን ቃል ሰምቶ ወደ ባሪያዬቱ ገባ፤ እስማኤልንም ወለደ። አብርሃም መጀመሪያ በሣራ ተስፋ ቄርጦ ነበር። ከዚህ በኋላ ሣራ አትወልድም፤ እግዚአብሔር እንደ ነገረኝ የሚወርሰኝን ልጅ የማገኘው ከአጋር ነው ብሎ ዐሰበ ማለት ነው። ልብ ማለት ያለብን አብርሃም ተስፋ የቄረጠው በሣራ እንጂ፤ በእግዚአብሔር የተስፋ ቃል አልነበረም። ነገር ግን አጋር መፅነሷ ሲታወቅ በሣራና በአጋር መካከል በተፈጠረ መኖናቅ አጋር ተስድዳ ነበር። በመልአኩ ገላጋይነት ወደ ቤቷ ተመልሳ እስማኤልን ወለደች። አብርሃም የሚወርሰኝ ልጅ እስማኤል ነው ብሎ ዐሰበ ነበር፤ ዘፍ. 16፥2 እና 16፤ 17፥18። እግዚአብሔር ግን በአብርሃምና በሣራ ሐሳብ የመጣውን እስማኤልን የቃል ኪዳኑ ወራሽ አድርጎ አላሰበውም። ስለዚህ በሌላ ጊዜ ተገልጦ ሣራ ልጅ እንደምትወልድለትና ቃል

ኪዳንን ከእርሱ ጋር እንደሚያቆም ነገረው። አብርሃም በግንባሩ ወድቆ ሣቀ፤ የመቶ ዓመት እና የዘጠና ዓመት ሽማግሌዎች ልጅ እንደሚወልዱ ሲነገራቸው እጅግ ያሥቃል፤ ዘፍ. 21፥6። አብርሃምም እግዚአብሔርን በዚህ ጊዜ፤ “እስማኤል በፊትህ ቢሆን በወደድሁ ነበር” አለው፤ ዘፍ. 17፥18። እኔማ እስማኤል ነው ወራጄ ብዬ ዐስቤ ነበር ማለቱ ነበር። እግዚአብሔርም እስማኤልን እንደሚባርከው፤ ቃል ኪዳን ግን ከይሥሐቅ ጋር እንደሚሆን ቀሩጡን ነገረው። አብርሃም ከዚህ ቃል በኋላ የሣራ ማሕፀን ምዉት መሆኑን ሳይመለከት በእምነት በረታ። እንደ እግዚአብሔር ቃልም ከሞተው የአብርሃም ሥጋና ከሞተው የሣራ ማሕፀን ይሥሐቅ ተወለደ።

እዚህ የምናስተውለው እስማኤል በሥጋ ፈቃድ፤ ይሥሐቅ ግን በእምነት መወለዳቸውን ነው። እስማኤል በሥጋና በደም ምክር፤ ይሥሐቅ ግን በእግዚአብሔር መንፈስ ምክር ተወለዱ። ያሁለቱ ልጆች ልዩነት የሚጀምረው ከዚህ ነው። ይሥሐቅ እያደገ ሲመጣ፤ እስማኤል ጥርሱን ይነክስበት ጀመር፤ ይሥሐቅ ጡት በጣለበት ቀን እስማኤል ተዘባበተበት። ይህ ሁኔታ ለይሥሐቅ መልካም እንዳልሆነ ያየችው ሣራ ባሪያዬቱን ከነልጇ እንዲያስወጣላት ጠየቀች፤ አብርሃም ችግር ውስጥ የገባው በዚህ ጊዜ ነው። የሚሰቱና የባሪያዬቱ፤ እንዲሁም የኹለቱ ልጆቹ አለመዋደድ አብርሃምን እጅግ አስጨነቀው። ያለ እግዚአብሔር ጊዜ በችሎላ የተደረገ ነገር ኹሉ ዋጋ እንደሚያስከፍል የምንማርበት ታሪክ ነው። በዚህ ጊዜ ነበር እግዚአብሔር “የባሪያዬቱ ልጅ ከጨዋዬቱ ልጅ ጋር አይወርስምና፤ ባሪያዬቱን ከልጇ ጋር አስወጣት” በማለት ወደ ፊት ሊሆን ያለውን የመንግሥተ ሰማያት ምስጢር ለአብርሃም የገለጠለት። አብርሃም ምንም ልጁ ቢሆን የመንግሥተ ሰማያት ምሥጢር ነውና ልጁን ከባሪያዬቱ ጋር አስወጣ። ቅዱስ ጳውሎስ ይህ ለአሁኑ ጊዜ ምሳሌ ነው በማለት ምሥጢሩን ተርጉሞታል።

ኹለቱ ሴቶች እንደ ኹለቱ ኪዳኖች ናቸው በማለት የታሪኩን ምስጢራዊ ትርጉም የጀመረው ጳውሎስ ብሉይ ኪዳንን በአጋር፤ ሐዲስ ኪዳንን በሣራ ይመስላቸዋል። ባሪያዬቱ ልጆችን ለባርነት ትወልዳለች፤ ብሉይ ኪዳንም ከባድ ባርነት ነው። አትንካ፤ አትቅመስ፤ አታስገባ፤ አትገናኝ፤ ወዘተ... በሚሉ ትእዛዛት ሰውን የሚያስጨንቅ ቀንበር የሞላበት ነው። ስለዚህ ከብሉይ ኪዳን የተወለዱ ወይም የብሉይ ኪዳን ተከታዮች በዚህ ባርነት የሚሠቃዩ ናቸው።

ሣራ ከብዙ መጠበቅ በኋላ በስተ ርጅናዋ ይሥሐቅን ወለደች፤ አዎ በመንፈስ ቅዱስ ሥራ በእምነት የተስፋውን ልጅ ወለደች። ሕጋዊና የማትፈታ ሚስት በመሆኗ ከቤት አትባረርም፤ የምትወልዳቸው ልጆችም በነጻነት የሚኖሩ በአባታቸው ንብረት ላይ መብት ያላቸው፤ እውነተኛ ወራሾች ናቸው። ሐዲስ ኪዳንም ከረጅም ዘመን በኋላ ዘመኑ ሲፈጸም ተስፋውን ወለደች፤ ከእርሷ በእምነት የተወለዱ ኹሉ በክርስቶስ የእግዚአብሔር ወራሾች ናቸው። እርሷም መቸም የማትቀየር አንድ ጊዜ የተሰጠችና ለዘለዓለም ጸንታ የምትኖር ኪዳን ናት።

እስማኤል የማይወርስ የባሪያዬቱ ልጅ በመሆኑ ከቤት ተባሯል። የብሉይ ኪዳን ተከታይም ዕረፍትና ሰላም፤ መልካም ግንኙነት፤ ፍቅር ያለበትን ሕይወት የመሳሰሉትን የእግዚአብሔር በረከቶች አይወርስም። ብሉይ ኪዳን ግደል፤ ቅጣ፤ አስወጣ፤ ሰበር፤ አቃጥል በሚል ሕግ የተሞላ በመሆኑ ሕይወትን ለመውረስ አያስችልም። ሐዲስ ኪዳን ግን ይቅር በል፤ ጸልይ፤ ውደድ፤ መልካም አድርግ፤ በሚል ስለ ተሞላ ለብዙ ደካማዎች ዕድል የሚሰጥ ተስፋ አለው።

እስማኤል ይሥሐቅን ያሳድደው ነበር፤ ይህን ያደረገውም ተስፋ ስላልነበረው ነው። በሥጋ ስለ ተወለደ ሥጋዊ ነበር፤ ይሥሐቅ ዘግይቶ በመንፈስ (በእምነት) ቢወለድም መንፈሳዊ ነበር። ለጊዜው

ትንሽና ጉልበት የሌለው ሆኖ ቢሰደድም የኋላ ኋላ ግን ወራሹ እርሱ ነበር።

ዛሬም እንዲሁ ነው። የሥጋ ሥርዐት በነበረው በብሉይ ኪዳን የሚያምኑ ሰዎች፤ በክርስቶስ ያመነውን ሰው ያሳድዱታል። ፊደል ይገድላል እንደ ተባለ (2ቆሮ. 3፥9) የፊደል አገልጋዮች ስለ ሆኑ ይገድላሉ። ጌታም “የሚገድላችሁ ኹሉ እግዚአብሔርን እንደሚያገለግል የሚመስለበት ጊዜ ይመጣል” ብሏል፤ ዮሐ. 16፥2። እነዚህ ሃይማኖተኞች ሆነው ብሉይ ኪዳንን የሚያገለግሉ የባሪያዬቱ ልጆች ሳይወርሱ የሚቀሩ እና የሚባረሩ አገልጋዮች መሆናቸው ያሳዝናል።

እኛስ የጨዋዬቱ ልጆች ነን ወይስ የባሪያዬቱ? ጨዋዬቱ ማለት በሕግ ተጋብታ የምትኖር፤ ራስዋን ለባልዋ አሳልፋ ሰጥታ፤ ጌታዬ ብላ እየጠራችው የምትታዘዝ ማለት ነው፤ 1ጴጥ. 3፥6። የተሰጣትን ተስፋ ተቀብላ በእምነት የምትመላለስ ናት። ባሪያዬቱ ግን ባጋጣሚ ለሥራ የተቀጠረች፤ ባልዋን አሳልፋ የሰጠቻትን እመቤትዋን በመናቅ የምታሸሟጥጥ፤ ውለታዋን የረሳች ናት። እንግዲህ ከኹለቱ ሴቶች የተወለዱትን ልጆች ጠባይ ተመልከቱ። የባሪያዬቱ አሳዳጅ፤ የጭዋይቱ ተሳዳጅ፤ የባሪያዬቱ ሥጋዊና የሥጋን ነገር የሚያስብ ሲሆን፤ የጨዋዬቱ ልጅ ግን መንፈሳዊ ነው። ስለዚህ መንፈሳዊው ሲወርስ ሥጋዊው አልወረሰም። ዛሬም የባሪያዬቱ የብሉይ ኪዳን ልጆች አይወርሱም፤ የጨዋዬቱ የሐዲስ ኪዳን ልጆች ግን ይወርሳል።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 5፥1-15

በነጻነት እንኑር!!

“በነጻነት ልንኖር ክርስቶስ ነጻ አወጣን፤ እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ፤ እንደ ገናም በባርነት ቀንበር አትያዙ” (ገላ. 5፥1)

ይህን ቃል ሰፋ አድርገን ማብራራት ማየት ይኖርብናል፤ የነጻነት ትርጉምና ጥቅም ምንድር ነው? በነጻነት መኖር ማለት ምን ማለት ነው? ኅጢአትንም ማድረግ ተፈቅዷል ማለት ነውን?

ነጻነት፡-

ነጻነት የሰው ፍላጎት ብቻ ሳይሆን ተፈጥሮም ነው። እግዚአብሔር በነጻነት ውስጥ ያስቀመጠው ታላቅ ምስጢር አለ። ይህ የእግዚአብሔር ጥበብ እጅግ በጣም አስደናቂ ነው። ማንኛውም የሰው ልጅ ዕውቀትና ችሎታ በሥራ ላይ ውለው ለሰው ጥቅም የሚሰጡት በዚህ በነጻነት ምስጢር ነው።

ነጻነት በእግዚአብሔር መንፈስ የተሰጠ የሰው ማንነት ነው። ሰው ነጻ ፍጡር መሆኑን የሚያንጸባርቀው ገና ሲወለድ ጀምሮ ነው። ሕፃናት ዐቅም ካላነሳችው በቀር ዝም ብለው መቀመጥ አይችሉም፤ መሮጥ መጫወት ይፈልጋሉ። እናት እና አባት እነርሱን ለመቁጣጠር ሲሞክሩ ተቃውሞአቸውን በልቅሶ ይገልጣሉ። ይህ ሁኔታ የነጻነት ፍላጎት በትምህርት ወይም በአካባቢ ሁኔታ የሚገኝ ሳይሆን፤ በተፈጥሮ በውስጣችን ያለ የእግዚአብሔር ምስጢር መሆኑን የሚያመለክት ነው።

በዓለም ላይ ታላላቅ የእርስ በርስ ጦርነቶች ተደርገዋል፤ በየጊዜው የብዙ ሕዝብ ደም ብዙ ጊዜ ፈሰሰል፤ እየፈሰሰም ነው፤ የሕዝብ ዐመፅ በየሀገሩ ይካሄዳል፤ አብዛኛው ምክንያት ግን ነጻነት ነው። ነጻነትን በጣም የሚፈሩ ሰዎች ብዙ አፈና ሲያደርጉ እየነኩ ወይም

እያበላሹ ያሉት የእግዚአብሔርን ምስጢር ወይም የሰውን ዋና ነገር መሆኑን አይገነዘቡም። አምባ ገነኖች መጨረሻቸው ሳያምር የቀረው የነጻነትን ምስጢር ሳያውቁ በመቅረታቸው ነው።

ነጻነት ትልቅ ዋጋ ያስከፍላል፤ ነጻነት እስካሁን ድረስ ያለደም፤ ተገኝቶም አያውቅም፤ መንፈሳዊው ነጻነት እንኳ የተገኘው በደም ነው። ለምሳሌ፤ እስራኤላውያን ከፈርዖን ሹለንተናዊ አገዛዝ ነጻ የወጡት ነውር የሌለበት በግ ታርዶ ደሙ በር ላይ ከተረጨ (ከተቀባ) በኋላ ነበር። እንዲሁም ማንኛውም ጎጠኦተኛ ከበደሉ ነጻ ሊሆን የሚችለው ስለ በደሉ ያቀረበው መሥዋዕት ከተሠዋ በኋላ ነው።

ነጻነት እንዲሁ በዋሃ የምናወራው ነገር አይደለም ፤ በነጻነት ምክንያት በዓለም ላይ ብዙ ደም ፈሷል። ነጻነት ይህን ያህል ዋጋ የሚያስከፍል ለምን ይሆን? ብለን ብንጠይቅ መልሱ፤ በሰው ውስጥ ያለ የእግዚአብሔር ምስጢር ስለ ሆነ ነው ብሎ መናገር ይቻላል።

እንግዲህ ማንበራዊ ነጻነታችንን በፖለቲካ ታጋዮች፤ በሰብአዊ መብት ተሟጋቾች፤ በጠብ መንጃ እና በራሳችን ጥረት ልናገኝ እንችል ይሆናል። እውነተኛው የሕይወት ነጻነት የሚገኘው ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ሰው የነጻነት ጥያቄው በትክክል ተመልሶለት ዕረፍት የሚያገኘው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ዘንድ ሲደርስ ነው። በሰው ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ምስጢር ፤ ትርጉም ወይም ፍቺ የሚያገኘው ኢየሱስ ክርስቶስን በማወቅ ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ ያልተገኘ ነጻነት በፖለቲካም ሆነ በኢኮኖሚ ይምጣ ሌላ ባርነት አለው። በክርስቶስ ነጻ ያልወጣ ሰው ከገዢዎች ነጻ ቢወጣም፤ ዛሬ እንደሚታየው ዓለም፤ የዲያብሎስ ባሪያ ሊሆን ይችላል። ባርነት ሙሉ ለሙሉ የሚወገደው በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው ። ይህ የእግዚአብሔር ምስጢር ነው።

ነጻ አውጭ ነን ሲሉ የነበሩት ሹሉ ዛሬ እጃችንን በአፋችን ላይ አስጭነው እየገዙን ነው። ዲያብሎስ ዓለምን እየገዛ ያለው በባሪያዎቹ

በኩል ነው። በነገራችን ላይ በክርስቶስ ነጻ ያልወጡ ገዢዎች ዕረፍት ያመጡልናል ብሎ ማሰብ ሞኝነት ነው። ነጻነት የእግዚአብሔር ምስጢር ነው። ያለ ክርስቶስ ደግሞ ይህን ድንቅ ምስጢር ማወቅና መጥናጽፍ አይቻልም።

በክርስቶስ ያለ ነጻነት

ኢየሱስ ክርስቶስ ከሰማይ ወደ ምድር የመጣበት እና ሥጋ ለብሶ የተገለጠበት ምክንያት ነጻ ለማውጣት ነው። ቃሉ እንዲህ ይላል፡-

“የጌታ መንፈስ በኔ ላይ ነው፤ ለድቾች ወንጌልን እስብክ ዘንድ ቀብቶኛልና፤ ለታሠሩም መፈታትን፤ ለዕውሮችም ማየትን እስብክ ዘንድ፤ የተጠቁትንም ነጻ አወጣ ዘንድ የተወደደችውንም የጌታን ዓመት እስብክ ዘንድ ልኮኛል”፤ ሉቃ. 4፡19።

እንግዲህ በክርስቶስ ከሦስት ነገሮች ነጻ መውጣት ይቻላል።

1. ከሰይጣን እስራት ነጻ መውጣት ይቻላል
2. ከጎጠኦት ባርነት
3. በሕግ ከሚመጣ ፍርድ

ከሰይጣን እስራት ነጻ መውጣት

ብዙ ሰዎች በሰይጣን እስራት መያዛቸውን አያውቁም፤ ምክንያቱም ሰይጣንን እና አሠራሩን ማስተዋል ስለማይችሉ ነው። ብዙ ጊዜ ሰይጣንን የምናውቀው በጸሎት አማካይነት ጮቾ ሲወጣ ብቻ ነው። በሰው ሕይወት ፈቃዱን እንድናደርግ የሚሠራ የማይጮኽ ሰይጣን መኖሩን በሚገባ አስተውለን አናውቅም። የሰይጣንን ሐሳብ መቃወም የምንችለው ግን ስልቱን እና አሠራሩን መገንዘብ ስንችል ነው። ጠላት በየት እና መቼ መምጣት እንደሚችል ካላወቅን ከወጥመዱ መውጣት አንችልም፤ ጠላትን ማጥቃት የምንችለውም የጠላትን ሁኔታ ስናውቅ ነው። ሰይጣን እኛ አንወቀው እንጂ፤ እርሱ ዕለት ዕለት ይሰልለናል። በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ብርሃን ካልኖርን ደግሞ፤ የጨለማውን

ሥራ ማወቅ እና ከዚያ የጥፋት መንገድ ማምለጥ አንችልም። የተሳሳተ እምነት በማቀበል ለልዩ ልዩ ሕጎች ባሪያዎች ሆነን በእግዚአብሔር ፊት እንድንሸማቀቅ የሚያደርግ እርሱ ነው።

ሐዋርያው ዮሐንስ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ሲናገር፤ “የዲያብሎስን ሥራ እንዲያፈርስ የእግዚአብሔር ልጅ ተገለጠ” ይላል፤ 1ዮሐ.3፥9። የዲያብሎስ ሥራ፤ የሠራውም ሆነ ገና ያልሠራው ወጥመድ፤ ያለ እግዚአብሔር ልጅ ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ሊፈርስ አይችልም። ሐዋርያው ጳውሎስ፤ ሰይጣን በጨለማ ውስጥ እንዴት ያኖረን እንደ ነበር ሲገልጥ፤ “በበደላችሁና በጎጠኦችሁ ሙታን ነበራችሁ በእነርሱም በዚህ ዓለም እንዳለው ኑሮ በማይታዘዙትም ልጆች ላይ እኩን ለሚሠራው መንፈስ አለቃ እንደ ሆነው በአየር ሥልጣን እንዳለው አለቃ ፈቃድ በፊት ተመላለሳችሁባቸው” ይላል፤ ኤፌ. 2፥1።

ቅዱስ ጳውሎስ በሰይጣን ፈቃድ የሚመላለሱትን “የማይታዘዙ ልጆች” ይላቸዋል። እንግዲህ የሰይጣን እስራት ማለት ይህ ነው። በሰይጣን ፈቃድ መመላለስ ከኹሉም የከፋው ባርነት ነው። እንዲህ ዐይነቱ ባርነት፤

- እውነት የሆነውን እንዳናውቅ
- ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ እንድንኖር
- ዐላማ የሌለው ባዶ ሕይወት እንድንኖር ያደርገናል።

የሰይጣን ስውር አሠራር ኹለንተናችንን ተቈጣጥሮ የማናውቀውን ነገር እንድናደርግ ማድረግ ነው። አንዳይችን ደግሞ “ሰይጣን የለም” በሚል ሞኝነት አሳውሯቸዋል። ሰይጣን ራሱን ካልደበቀ ሥራውን እንደሚያስበው መሥራት ስለማይችል፤ ሰይጣን የለም በሚል አስተሳሰብ ውስጥ ራሱን ይደብቃል። በዚህ ዘዴው የሐሳብ ዕውርነትን በማስፋፋት ራሱን ሳይገልጥ በጨለማ ተደብቆ በሰው ልጆች ላይ ፈቃዱን ሲፈጽም ይኖራል። ቅዱስ ጳውሎስ “የክርስቶስ የክብሩ

ወንጌል ብርሃን እንዳያበራሳቸው የዚህ ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ” ይላል፤ 2ቆሮ. 4፥4።

ሰይጣን የሠራውን ሥራ፤ ያጠፋውን ጥፋት ከጥቂት የእግዚአብሔር ሰዎች በቀር ያስተዋለው ሰው አልነበረም። “በሰይጣን እንዳንታለል የእርሱን አሳብ አንስተውም”፤ 2ኛቆሮ. 2፥11። የዓለም ብርሃን የሆነው የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ በሰው ተፈጥሮ (በሥጋና በደም) ሲገለጥ ግን ማንነቱ ተገለጠ፤ ሥራውም ፈረሰበት። የሞት አደጋ የነበረባቸው ሰዎችም ነጻ ወጡ። “እርሱ ደግሞ በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሽር ይኸውም ዲያብሎስ ነው፤ በሕይወታቸውም ኹሉ ስለ ሞት ፍርሀት በባርነት ይታሰሩ የነበሩትን ኹሉ ነጻ እንዲያወጣ በሥጋና በደም ተካፈለ” እንዲል ዕብ. 2፥14።

በሉቃስ 4፥19 ላይ “የተጠቁትን ነጻ አወጣ ዘንድ ልኮኛል” የሚለው ቃል በሰይጣን አሠራር የአእምሮ ጥቃት የደረሰባቸውን፤ እውነት የሆነውን እንዳያውቁ ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንዳያስተውሉ አእምሮአቸው የተያዘባቸውን ሰዎች ለማስለቀቅ መገለጡን የሚያሳይ ቃል ነው።

ዛሬም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የጠበቁ ኅብረት ከሌለን የሰይጣን መሣሪያ ከሆነው የጨለማ አስተሳሰብ መውጣት አንችልም። የምናደርገው ኹሉ የተለመደ በመሆኑ ብቻ እውነት ወይም ሕይወት ያለበት ሊመስለን ይችላል። ዛሬ በወንድሙ ቂም ይዞ ይቅር አልልም ማለት የተለመደ ነው። ከተለያዩ ሴቶችና ወንዶች ጋር ዝሙት መፈጸም ልማድ እየሆነ መጥቶአል ፤ እንደ ነውር መታየቱም እየቀረ ነው። ዓለማዊነት፤ ስግብግብነት ጥላቻ እና መለያየት፤ ዐመፅ ኹሉ የሥልጣኔ አስተሳሰብ እንደ ሆነ የሚያስቡ አሉ።

በክርስቶስ ብርሃን ሆነን ስንመለከተው ግን ዲያብሎስ በሰው ልጆች ላይ የፈጸመው ከፍተኛ ጥቃት ወይም የርኩሳን መናፍስት ስዉር

የጨለማ ሥራ መሆኑን እናስተውላለን። ይህን ካላስተዋልን ደግሞ ከዚህ አደገኛ እስራት ነጻ ልንወጣ አንችልም።

ከኅጢአት ነጻ መውጣት

“... እውነት እውነት እላችኋለሁ ኅጢአት የሚያደርግ ሁሉ የኅጢአት ባሪያ ነው።” (ዮሐ. 8፥34)። ከኅጢአት ነጻ መውጣት ማለት ኅጢአትን አለማድረግ ማለት ነው። በነጻነት ልንኖር ሲባል ኅጢአትን ሳናደርግ ለመኖር ገደል አገኘን ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ከማንኛውም የኅጢአት ሥራ ወይም የግብዝነት ኑሮ ነጻ ማውጣት ይችላል።

ኢየሱስ ክርስቶስ የሠለጠነውንም ሆነ ያልሠለጠነውን ዓለም ከአጋንንት እስራት ፣ ነጻ ማውጣት ይችላል። ዋናው ነገር ግን ወደ እርሱ ዘወር ማለት ነው፤ ቃሉ እንዲህ ይላል “ወደ ጌታ ግን ዘወር ባለ ጊዜ ሹሉ መጋረጃው ይወሰዳል፤ ጌታ ግን መንፈስ ነው፤ የጌታ መንፈስ ባለበት በዚያ ዐርነት አለ” 2ቆሮ. 3፥16-17። በክርስቶስ ነጻ ወጣን እያልን አሁንም ኅጢአትን የምናደርግ ከሆነ፤ በነጻነት እየኖርን አይደለም። በጌታ ፊት የሚከተሉትን እንመስላለን፡-

“ኅጢአትን የምትሠራ ነፍስ እርሷ ትሞታለች”፤ ሕዝ. 18፥20።

ልብ እናድርግ ነፍስን የሚገድላት ኅጢአት እንጂ እግዚአብሔር አይደለም። እግዚአብሔር ከኅጢአት ለማዳን ቆሞ ይጠበቃል። “እንደሥጋ ፈቃድ ብትኖሩ ትሞቱ ዘንድ አላችሁ”፤ ሮሜ 8፥14።

በቀጣው ሥር የምንገኝ ጠላቶች ነን።

“አመንዝሮች ሆይ ዓለምን መውደድ ለእግዚአብሔር ጥል እንዲሆን አታውቁምን? የዓለም ወዳጅ ሊሆን የሚወድ ሹሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኗል ጠላት ማለት በተቃርኖ የቆመ ማለት ስለ ሆነ ኅጢአተኛም ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሆነ ዐቋም ያለው ማለት ነው።

ጳውሎስ በሮሜ 5፥9-10 ላይ በክርስቶስ ሞት ከእግዚአብሔር ጋር የታረቁ ጠላቶች ከእግዚአብሔር ቀጣ የመዳን ዋስትና እንዳላቸው ይናገራል። ስለዚህ ነጻነት ማለት ከእግዚአብሔር ጋር ተስማምቶ መኖር ማለት ነው።

በፊቱ ኅጢአተኞች የተበላሸን ነን። “ምድርም በእግዚአብሔር ፊት ተበላሸች፤ ምድርም ግፍን ተሞላች። እግዚአብሔርም ምድርን እየ፤ እነሆም ተበላሸች፤ ሥጋን የለበሰ ሹሉ በምድር ላይ መንገዱን አበላሽቶ ነበርና” ዘፍ. 6፥11-12። ይላል። ኅጢአተኝነት ብልሽት ሲሆን ነጻነት ማለት ደግሞ በጌታ ፊት ትክክል ሆኖ መታየት ነው።

ከሕግ ፍርድ ነጻ መውጣት

በሕግ በኩል ስንታይ ደካሞች ነን። የእግዚአብሔር ሕግ በሰው ውድቀት አልተለወጠም። ዛሬም የእግዚአብሔር ፈቃድ ሕጉን ሰው በሙሉ እንዲታዘዘው ነው። ነገር ግን ሰው ከተበከለ ማንነቱ የተነሣ ሕጉን መታዘዝ አይችልም። “በሥጋ የሚኖሩትም እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኙት አይችሉም” ተብሎ ተጽፏል፤ ሮሜ 8፥7። ስለዚህ ነጻነት ማለት ሕግን በመፈጸም እግዚአብሔርን ማስደሰት ማለት ነው። ሕግ ኅጢአተኛ መሆናችንን ይነግረናል እንጂ፤ ከኅጢአታችን አያድነንም፤ እግዚአብሔር በሰጠው ሕግ በኩል ሲመለከተን ከሕግ በታች ወይም ከፍርድ በታች እንገኛለን። ክርስቶስ ግን ከሕግ በላይ እንድንሆን ነጻ አወጣን፤ ከሕግ በላይ መሆን ማለት ደግሞ፤ ሕግን እየጣሰን መኖር ማለት ሳይሆን በእርሱ ጸጋ ተደግፈን ሕግ በሕይወታችን እንዲፈጸም ዐቅም ማግኘት ማለት ነው።

“አፍም ሁሉ ይዘጋ ዘንድ፤ ዓለምም ሹሉ ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ይሆን ዘንድ ሕግ የሚናገረው ሹሉ ከሕግ በታች ላሉት እንዲናገር እናውቃለን፤ ይህም የሕግን ሥራ በመሥራት ሥጋ የለበሰ ሁሉ በእርሱ ፊት ስለማይጸድቅ ነው፤ ኅጢአት በሕግ ይታወቃልና” ይላል፤ ሮሜ 3፥19-20።

በሕግ በኩል በእግዚአብሔር ዘንድ የሞትን ነገ።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሕይወት ማለት ከእግዚአብሔር ጋር በኅብረት መኖር የእግዚአብሔርን ሕይወት መካፈል ማለት ሲሆን፤ ሞት ማለት ደግሞ ከዚህ ኅብረት መለየት ወይም የእግዚአብሔርን ሕይወት ማጣት ማለት ነው። ቅዱስ ጳውሎስ፤ “በበደላችሁና በኅጢአታችሁ መታን ነበራችሁ” ይላል፤ ኤፌ 2፥1።

ታዲያ ያልዳኑት ማለት ነጻ ያልወጡት ኅጢአተኞች መጨረሻ ምን ይሆን? የኅጢአተኞች መጨረሻ ወደ ገዘም መጣል ነው፤ ሉቃ. 12፥5። ይህ እውነት ላይመስልዎ ይችላል። ነገር ግን እውነት ነው። ሰው በሥጋ ከነፍሱ ከተለየ በኋላ ወደ መታብር መውረዱ እውነት እንደ ሆነ ሁሉ፤ በሕይወቱ የሞተ ሰውም ወደ ገዘም መውረዱ የማይቀር ነው። የእግዚአብሔር ሕግ የሚለው ይህን ነው። የእግዚአብሔር ሕግ አይሻርም። በክርስቶስ ነጻ የወጣና በነጻነት የሚኖር ብቻ ከሕግ ያመልጣል።

መጽሐፍ ቅዱስ፤ “አትሳቱ እግዚአብሔር አይዘበትበትም፡፡ ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበሰበስን ያጭዳልና፤ በመንፈስ ግን የሚዘራው ከመንፈስ የዘለዓለም ሕይወትን ያጭዳል” ይላል፤ ገላ. 6፥7።

ከኅጢአት እና ከዘለዓለም ፍርድ ነጻ መውጣት ትፈልጋለህ?

ኅጢአተኛ ነህ ፤ ኅጢአተኛ መሆንህን ዕውቅ፡፡ ኩነጌ የለም በሚል የተሳሳተ ግምት ራስህን አታታልል፤ የኅጢአት ሸክምህ በእንዲህ ዐይነቱ ግምት አይቀልልህምና ተጠንቀቅ። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛውን ነጻነት የምንገናኝፈው በምን እንደ ሆነ ግልጽ በሆነ ቋንቋ ተናግሯል፤ እንዲህ ሲል.. “እናንተ በቃሌ ብትኖሩ በእውነት ደቀ መዛሙርቱ ናችሁ፤ እውነትንም ታውቃላችሁ እውነትም ዐርነት ያወጣችኋል አላችው”፤ ዮሐ 8፥31። ስለ ኅጢአት ባርነት ግንዛቤ ላልነበራቸው የአብርሃም ልጆች ሲናገር “...ኅጢአትን የሚያደርግ

ሁሉ የኅጢአት ባሪያ ነው... እንግዲህ ልጁ ዐርነት ቢያወጣችሁ ዐርነት ትወጣላችሁ” ብሎአቸዋል (ቁ. 34-37)። የኅጢአት ባሪያ ሆነን እያለ በነጻነት ልንኖር ክርስቶስ ነጻ አወጣን እያሉ መስበክ ቀልድ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በርግጥ አኹን በሕይወታችን አስሮ ከያዘን ኅጢአት ነጻ ያወጣል፤ ኢየሱስ የሞተልን ገና ኅጢአተኞች ሳለን ነው፤ ሮሜ 5፥8። ኅጢአተኞች ሲል ባሕርያችንን ለመናገር እንጂ በየጊዜው የሠራነውን ኅጢአት ለመቀጠር አይደለም፤ በባሕርያችን ኅጢአተኞች ነን ማለቱ ነው። አንዱ ስለ ሁሉ ሞተ፤ 2ቆሮ. 5፥15።

“አንዱ ስለ ሹሉ ሞተ፤ እንግዲያስ ሁሉ ሞቱ በሕይወትም ያሉት ስለ እነርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለ ሹሉ ሞተ።” በዚህ ቃል ውስጥ የምናገኘው ምስጢር ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ሹሉ መሞቱን እና በእርሱ የሚያምኑ ሹሉ ለኅጢአታቸው እንደ ሞቱ ተቈጥሮላቸዋል የሚል ነው። አንዱ ስለ ሹሉ ሞተ ካለ በኋላ እንግዲያስ ሹሉ ሞቱ ይላል። ነጻነት ማለት በክርስቶስ ለኅጢአት መሞትና ለጽድቅ መኖር ማለት ነው። የክርስቶስ ሞት ላመኑት ተቈጥሯል። ስለዚህ ከፍርድ ነጻ ናቸው። እንዲሁም አኹን የሚኖሩትም ለሞተው እና ለተነሣው ለክርስቶስ ስለ ሆነ በባሕርያቸው ያለውን ኅጢአት አሸንፈው የጽድቅ ኑሮ መኖር ይችላሉ። “በነጻነት ልንኖር ክርስቶስ ነጻነት አወጣን” የሚለው ቃል ትርጉሙ ይህ ነው። በክርስቶስ ያመነ ሰው ለጽድቅ ካልሆነ በቀር ለኅጢአት መኖር ይከብደዋል። በክርስቶስ አምነናል እያልን አሁንም ኅጢአትን የምናደርግ ከሆነ ግን በነጻነት እየኖርን አይደለም፤ ነጻ የወጣነው ከኅጢአት እንጂ ከጽድቅ አይደለም ለማለት ነው። ስለዚህ የኅጢአት፣ የሰይጣን፣ እንዲሁም የሕግ ባሪያዎች ሆነናል። እንዲህ ከሆነ፤ በክርስቶስ አልተጠቀምንምና ራሳችንን እያሳትን አሳቾች አንኹን።

ጸንተን እንቁም!

“እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ እንደ ገናም በባርነት ቀንበር አትያዙ፡፡” ክርስቲያናዊ ሕይወትን በተወሰነልን ጊዜ ለመፈጸም በተረዳነው እውነት ጸንተን መቆም አለብን። እውነት ለዘለዓለም አይወድቅም፤ ስለዚህ የማይውድቀውን ብንደገፍ እንጸናለን። በክርስቶስ የሚገኘው ነጻነት ያለ ጭንቀት በእግዚአብሔር ፊት እንድንመላለስ ያደርገናል። በእግዚአብሔር ፊት ከተመላለስን ደግሞ የእግዚአብሔርን ሥራ በመሥራት በደስታ እንሞላለን። “አድርግ አታድርግ” የሚል ትእዛዝ ግን እንደ ባሪያ የሚገዛ፤ እየከሰሰ የሚቀጣ ኩናኝ ባሕርይ ያለው ስለ ሆነ፤ መልካም የሆነ የሕይወት ባሕርይን አይቀርጽልንም። ከኅጢአት ነጻ ሆነን ከኖርን በሕግ አንከሰስም፤ በክርስቶስ ካልሆነ ግን ነጻ መውጣት አይቻለንም። ስለዚህ በክርስቶስ ጸንተን እንቁም።

“እነሆ እኔ ጳውሎስ እላችኋለሁ፡- ብትገረዙ ክርስቶስ ምንም አይጠቅማችሁም፡፡” (ቍ. 2)፡፡

ግዝረት አብርሃም ለተቀበለው ቃል ኪዳን ምልክት እንዲሆን የተሰጠ ነው። ለክርስቶስም ምሳሌና ጥላ ነበረ። ግዝረት ምሳሌነቱ ምንድር ነው? ቢሉ፤ ግዝረት የሥጋ ሸለፈትን ቁርጦ መጣል እንደ መሆኑ በሕይወታችን የሚገኘውን ኅጢአተኛ ሥጋ በክርስቶስ መንፈስ ቁርጦ የማስወገድ ምሳሌ ነበር። እግዚአብሔር ማየት የማይፈልገው፤ ሰውንም የሚያሳፍር ሸለፈት በሰው ሕይወት ውስጥ አለ። እግዚአብሔር እጅግ የሚጸየፈው ይህን ነው፤ ነገር ግን በመስቀሉ ጠርቆ አስወግዶታል። ስለዚህ በመስቀሉ ኅይል የሚያምን ሁሉ በእግዚአብሔር የመንፈስ አሠራር ኅጢአተኛ ባሕርይ ይወገዳል። “መገረዝም በመንፈስ የሚደረግ የልብ መገረዝ ነው” እንዳለ ጳውሎስ፤ ሮሜ 2፡29። እውነተኛ የልብ ግዝረት በመስቀሉና በጥምቀት ከክርስቶስ ጋር በመተባበር የሚደረግ ነው። ይህ ማለት በመንፈስ የሰውነትን ሥራ መግደል ማለት ነው። “በመንፈስ

የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ”፤ ሮሜ 8፡13። ስለዚህ የሥጋ ሸለፈትን ቢቁረጡት ከክርስቶስ አንጻር ምንም ጥቅም የለውም። በስሙ አምኖ በመንፈስ መጠመቅ የውስጥ ግርዛት ስለሚሰጥና የሚያሳፍረን ነገር ስለሚወገድ፤ በመንፈሳዊ ነጻነት እንመላለሳለን። በክርስቶስ የምናገኘው ጥቅም ይህ ነው። የሥጋን ሥርዐት ወይም ያለፈንና የተተካን ሕግ የሚሰብኩ ከክርስቶስ የሚያገኙት አንዳች ጥቅም የለም።

“ሕግንም ሁሉ እንዲፈጽም ግድ አለበት ብዬ ለሚገረዙት ሁሉ ለእያንዳንዳችሁ ደግሚ እመሰክራለሁ” (ቍ. 3)።

ግዝረት ብቻውን ጻድቅ አያደርግም። እነዚህ የግዝረት ሰባኪዎች ትልቅ ነገር ያደረጉ ሊመስላቸው ይችላል፤ ሕግን ግን አይጠብቁም። በግዝረት እንድናለን ካሉ ሕግን ሁሉ መጠበቅ ይጠበቅባቸዋል። ሕግን እየሻሩ ግዝረትን መስበክ አያድንም። ሕግን ሊፈጽሙ ካልቻሉ ግን የክርስቶስ ጸጋ ያስፈልጋቸዋል። ጳውሎስ የሚለው ወይ ሕግን ፈጽሙ፤ ወይም የክርስቶስን ጸጋ ተቀበሉ ነው። ምክንያቱም የክርስቶስ ጸጋ የልብ ግርዛትን የሚያደርግና ሕግን የሚያስፈጽም ነው። ሕግ የሚፈጸመው በክርስቶስ ጸጋ እንጂ በሥጋ ግዝረት አይደለም።

“በሕግ ልትጸድቁ የምትፈልጉ ከክርስቶስ ተለይታችሁ ከጸጋው ወድቃችኋለሁ፡፡” (ቍ. 4)፡፡

የሕግ ሰባኪዎች ሕግ የሚያመጣውን መዘዝ አያውቁትም። ሕግ የሥጋ ትምክሕትን ስለሚያበዛ፤ መጀመሪያ ከክርስቶስ ይለያል፤ ከዚያ የትዕቢት ውጤት የሆነውን ውድቀት ያመጣል። ይህ ማለት የእግዚአብሔር ኅይል ከሆነው ከጸጋው ይጥላል፤ በመጨረሻም ኩንኖ ይገድላል፤ ማለት ነው። ይህ ነው የሕግ አደገኛ ባሕርይ፤ ሰውን የሚረዳው ግን የክርስቶስ ጸጋ ነው፤ የወደቀም የሚነሣው በጸጋ ነው፤

ከክርስቶስ የተለየ ግን እንዴት ጸጋውን ያገኛል? ያለ እግዚአብሔር ጸጋስ እንዴት ጸድቅ መሆን ይቻላል?

“እኛ በመንፈስ ከእምነት የጽድቅን ተስፋ እንጠባበቃለንና።” (ቱ. 5)።

እምነት የማናየውን ነገር የሚያሳየን ነው ዕብ. 11፥1። ማንኛውም እምነት ተስፋ ሊኖረው አይችልም፤ መጨረሻ ላይ ባዶ ነገር ሆኖ ሊገኝ ይችላል። በመንፈስ የሆነ እምነት ግን ርግጠኛ ተስፋ አለው። የዚህ ማረጋገጫም አኹን በሕይወታችን በክርስቶስ ያገኘነው ለውጥ ነው። አሁን ያገኘነው ነገር እንዲህ አስደናቂ ከሆነ የሚመጣው ምን ይሆን? አኹን ያገኘነው ሰላም፤ ደስታ፤ ፍቅር፤ ራስን መግዛት፤ ብርሃን፤ ቅድስና፤ ነጻነት ወዘተ... የመሳሰለው ሁሉ ወደ ፊት የሚመጣውን የጽድቅ ተስፋ የሚያጓጓ አድርጎታል። ይህን ለውጥ ያመጣው የክርስቶስ ጸጋ ነው።

“በፍቅር የሚሠራ እምነት እንጂ መገረዝ ቢሆን ወይም አለመገረዝ አይጠቅምምና።” (ቱ. 6)።

በመንፈስ የሆነ እምነት፤ ከሰው አመለካከት፤ ግምት፤ ወይም ፍልስፍና የተለየ ነው። ምክንያቱም የሚታይና የሚጨበጥ ነገር ይሠራል። በክርስቶስ ያለው እምነት ከማንኛውም ሃይማኖት የሚለይበት ዋና ነጥብ በፍቅር የሚሠራ መሆኑ ነው። በአድርግና በአታድርግ የግዴታ ሕጎች፤ በኩነቱ የሚያኖሩ ሲሆኑ፤ በጉልበት፤ በወቀሣ የሚሠሩ ሃይማኖቶች ደግሞ የሰው ፍልስፍና ናቸው። አሠራራቸው የሥጋ ከመሆኑም ዐልፎ ባርነትን የተሞሉ ከባድ ሽክዎች ናቸው። በመንፈስ የሆነው እምነት ግን በፍቅር ብቻ የሚሠራ ቀላልና ልዝብ ነው፤ ማቴ. 11፥28። እምነት ያለ ሥራ የሞተ ነው ያዕ. 2፥26። እምነት የሚሠራ መሆኑን ለማረጋገጥ በሕግ ሥር ሆነን በክርስቶስ ባላመንበት ዘመናችን የነበረን ሕይወትና ከሕግ ተፈትተን

በክርስቶስ ካመንን በኋላ ያለን ሕይወት ልዩነት ነው። በክርስቶስ ሳናምን ሃይማኖተኞች ወይም ወግ አጥባቂዎች በነበርንበት ጊዜ፡- የማናስተውል፤ የማንታዘዝ፤ ለምኞትና ለልዩ ልዩ ተድላ እንደ ባሪያዎች የምንገዛ፤ በከፋትና በምቀኝነት የምንኖር፤ እርስ በርሳችን የምንጣላ ነበርን። አሁን ግን በክርስቶስ በማመናችን እነዚያ ክፉ ባሕርያቶቻችን የሉም። እምነት ሲሠራ እንዲህ ነው፤ ቲቶ 3፥3። ስለዚህ ብንገረዝም ባንገረዝም ከዚህ በክርስቶስ ካገኘነው የተሻለ የሕይወት ለውጥ ስለማይሰጠን ጥቅም የለውም።

“በመልካም ትሮጡ ነበር ለእውነት እንዳትታዘዙ ግን ከለከላችሁ ይህ ማባበል ከሚጠራችሁ አልወጣም።” (ቱ. 7)።

ክርስትና እንደ ሩጫ ነው። የዚህ ዓለም ሯጭ በውድድር ወቅት መሥመሩንና ሕጉን ተከትሎ መሮጥ ከቻለ በትክክል ሮጦ ይባላል። ለድል ወይም ለሽልማት የሚያበቃው በአግባቡ መሮጡ ነው። አንዳንድ ጊዜ ግን የአእምሮ ችግር ያለባቸው ሰዎች ሩጫ ላይ ያለውን ተወዳዳሪ ሊያደናቅፉት ወይም በፊቱ እየቆሙ እንዳይሮጥ ሊከለክሉት ይችላሉ። ይህም ሯጩ መሥመሩን እንዲስተና ወደ ኋላ እንዲቀር የሚያደርግ ነገር ነው። የገላትያ ክርስቲያኖችም በክርስቶስ መንግሥት በተከፈተው መንፈሳዊ ሩጫ በመልካም ያገለግሉ ነበር።

እውነትን ማግኘት የመጀመሪያው የሰው የሕይወቱ ርምጃ ነው። እውነትን ይዞ እስከ ጫፍ መሄድ ግን የሕይወቱ ግብ ነው። የገላትያ ሰዎች እውነትን አግኝተው ነጻ ወጥተው ነበር። በኋላ ግን ሐሰተኛ አስተማሪዎች ባመጡት ትምህርት ተናወጡ። ሩጫቸውን የሚከለክል፤ ለእውነት እንዳይታዘዙ የሚያደናቅፍ ስለ ነበረ ወደ ኋላ ተመለሱ። ይህ ሐሳብ (ማባበል) የሰይጣን ማባበል እንጂ በጸጋው የጠራቸው የክርስቶስ መልእክት አይደለም፤። አንዳንድ ልማዶችና ወጎች ሲመለከቷቸው ልብን የሚያማልሉ ናቸው። ዛሬም መንፈሳዊ ከሚመስል ሐሰተኛ ሃይማኖት ወይም ሃይማኖት ከሚመስል አምልኮ

ባዕድ እንጠንቀቅ። በሩጫችን ላይ የሚቆመውን የሥጋ ትምክሕት እያስወገድን በክርስቶስ ያለውን እውነት ይዘን በመልካም እንሩጥ።

“ጥቂት ዕርሾ ሊጡን ሁሉ ያበካል” (ቍ. 8)፤፤

ዕርሾ ምንም ትንሽ ቢሆን ብዙ ሊጥ የማበካት ባሕርይ አለው። ማበካት ማለት የእኹሉን እውነተኛ ባሕርይ (ጣዕም) መለወጥ ማለት ነው። ሐሰተኛ ትምህርትም ዝም ብሎ ሐሳብ ብቻ አይደለም። ጠባይን የመለወጥ ወይም ሰላምን የመንሳት ጉልበት ያለው ነው። ስለዚህ የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን ከሚፈታትን የስሕተት ትምህርቶች መጠበቅ ይኖርብናል። በቤተ ክርስቲያን በርካታ የስሕተት ትምህርቶች አሉ፤ ዕድሜያቸው ረጅም ስለ ሆነ ግን ማንም ሊያስተውላቸው አልቻለም፤ የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን ጤና የነሱ፤ አደገኛ አዋኪዎች ስለ ሆኑ መወገድ አለባቸው። (እግዚአብሔር ቢፈቅድ የስሕተት ትምህርቶችን በተመለከተ ሌላ መጽሐፍ አዘጋጃለሁ፡፡)

“የተለየ ነገር እንዲታስቡ እኔ በጌታ ስለ እናንተ ታምኛለሁ። የሚያናውጣችሁ ማንም ቢኖር ግን ፍርዱን ሊሸከም ነው፡፡” (ቍ. 9-10)፤፤

ጳውሎስ የገላትያ ሰዎች ምንም እንኳን ከእውነተኛው ወንጌል ተንሸራተው ቢታወኩም፤ የተለየ ነገር ውስጥ እንደማይገቡ በጌታ ተማምኗል። ሰዎች በተለያዩ ምክንያት ቢንሸራተቱም፤ እምነታቸውን ጨርሰው እስካልካዱ ድረስ ሊመለሱ ይችላሉ፤ “አልለቅህም ከቶም አልተውህም” የሚለው ቃል የታመነ ነው፤ ዕብ 13፥5። ጳውሎስም በማይተውና በማይጥል ጌታ ስለ ገላትያ ሰዎች ታምኗል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፤ “በእኔም ከሚያምኑ ከእነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን የሚያሰናክል ኹሉ የወፍጮ ድንጋይ ባንገቱ ታስሮ ወደ ጥልቅ ባሕር ቢሰጥም ይሻለው ነበር” ብሏል፤ ማቴ. 18፥6። የእግዚአብሔር ፍርድ ጽኑ ስለ ሆነ ከወፍጮ ድንጋይ ይልቅ ይከብዳል፤ ማንም ከገባ

ወደማይመለስበት ጥልቅ ጨለማ ይከታል። እግዚአብሔር በእርሱ ደስ ይለኛል ብሎ የመሰከረለትን ልጁን እንድናምንና ከፍርድ እንድንድን ፈቃዱ ነው። ሰዎች ከዚህ እምነት እንዲፈናቀሉ በሐሰተኛ ትምህርት ማሰናከል ከባድ ፍርድን ያመጣል። በሰው ሕይወት ጣልቃ መግባትና በምንም ዋጋ ከማይተመነው ከዘለዓለም ሕይወት ማስቀረት የሚያስፈራ ፍርድ አለው። ለዚህ ነው ቅዱስ ጳውሎስ የሚያናውጣችሁ ማንም ቢኖር ግን ፍርዱን ሊሸከም ነው ሲል ያስጠነቀቀው። የዛሬዎቹ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ወደ ክርስቶስ ለመምጣት የሚፈልጉትን በተለያዩ ሃይማኖታዊ ጠባብነት እየገፈተሩ ይጥላሉ። ወዮላቸው! እነርሱ አይገቡም፤ የሚገቡትንም ይከለክላሉና፤ ማቴ. 23፥13።

“ነገር ግን ወንድሞች ሆይ እኔ ገና እስከ አኹን መገረዝን ብስብክ እስከ አኹን ድረስ ለምን ያሳድዱኛል?” (ቍ. 11)።

ቅዱስ ጳውሎስ መገረዝን ቢሰብክ ኖሮ ስደት አይገጥመውም ነበር፤ የሥጋ ሥርዐትን ማንም አይቃወምም፤ የመንፈስ ሥርዐትን የሚቀበለውና የሚለማመደው ግን እጅግ ጥቂት ሲሆን፤ እንዲያውም ተቃዋሚው ብዙ ነው። ቅ/ጳውሎስ ኹልጊዜ ስደተኛ ነበር፤ ይህን ስደት ካመጡበት ሰዎች መካከል የሥጋ ሥርዐት ሰባኪዎች ዋናዎቹ ነበሩ። ዛሬም የፈረሳውያን መንፈስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተንሰራፍቶ ስለ ተቀመጠ፤ ብዙ የመስቀሉ ሰባኪዎች በስደት ላይ መሆናቸው ይታወቃል። ነገር ግን ይህ የክርስቶስን ሕይወት የምንከተልበት መንገድ ስለ ሆነ የድል መንገድ ነው፤ እናሸንፋለን።

“እንኪያስ የመስቀሉ ዕንቅፋት ተወግዶአል” (ቍ. 11)።

ሐሰተኛ ትምህርት፤ አስመሳይነት፤ ለሰው ሐሳብ መገዛት፤ እውነትን መሸቃቀጥ ወይም የሥጋ ሥርዐትን ማሳመር የመስቀል እንቅፋት ነው። የክርስቶስን መስቀል ዕለት ዕለት የምንሸከመው የራሱ የክርስቶስ ሕይወት ነው። መስቀሉን ስንሸከም የክርስቶስ ሕይወት

ይገለጻል። መስቀል አልባ የክርስቲና ሕይወት የዲያብሎስ መፈንጫ ሊሆን ይችላል። “በኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር፤ ራሱን ይካድ መስቀሉንም ዕለት ዕለት ተሸክሞ ይከተለኝ” ብሏል ጌታ፤ ሉቃ. 9፥23። መስቀል የልጁን መልክ እስክንመስል ድረስ በየዕለቱ የምናድግበት የእግዚአብሔር አስደናቂ መንገድ ነው። የሥጋ ሕይወት የሚሞተው በመስቀሉ መንገድ ስለ ሆነ ከአሮጌው የኃጢአት ሥጋ ነጻ ወጥተን በዐዲስ ሕይወት የምንመላለስበት የቅድስና ምስጢር ነው። ስለዚህ መስቀልን መሸሽ የለብንም። መስቀልን መሸሽ የእግዚአብሔርን ሐሳብ መሸሽ ወይም አለመረዳት ነው። በሥጋ እያሰበ የእግዚአብሔርን ሐሳብ ያልተረዳው ቅዱስ ጴጥሮስ በዚህ ጉዳይ ተግባሩ ደርሶበታል። በመስቀሉ መንገድ ይጓዝ የነበረውን ክርስቶስን ለማደናቀፍ በመሞከሩ “አንተ ሰይጣን” ተብሏል።

“ከዚያን ቀን ጀምሮ ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም ይሄድ ዘንድ ከሽማግሎችና ከካህናት አለቆች ከጻፎችም ብዙ መከራ ይቀበልና ይገደል ዘንድ በምስተኛውም ቀን ይነሣ ዘንድ እንዲገባው ለደቀ መዛሙርቱ ይገልጥላቸው ጀመር። ጴጥሮስም ወደ እርሱ ወስዶ፡- አይሁንብህ ጌታ ሆይ፤ ይህ ከቶ አይደርስብህም ብሎ ሊገሥጸው ጀመረ። እርሱ ግን ዘወር ብሎ ጴጥሮስን፡- ወደ ኋላዬ ሂድ፤ አንተ ሰይጣን የሰውን እንጂ የእግዚአብሔርን አታስብምና ዕንቅፋት ሆነህብኛል አለው”፤ ማቴ. 16፥21-23። ወዳጅ ተቈርቋሪ መስሎ የሚቀርብ፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ሐሳብ የሚያስወጣ ንግግር ሁሉ የመስቀል እንቅፋት ነው። ስለዚህ ጌታ የጴጥሮስን የሥጋ ወዳጅነት አልተቀበለውም፤ እንዲያ ቢሆን ኖሮ በሰማይና በምድር ያሉ ከሕዝብ፤ ከነገድና ከቋንቋ የተዋጁ እልፍ አእላፋት ወዳጆችን ማፍራት ባልቻለም ነበር። ቅዱስ ጳውሎስም የመስቀል ዕንቅፋት ተወግዶለታል። እውነትን ይዞ በመጽናቱ ተሰዷል፤ መገረዝን ባለመስብኩ ተገናኗል። ስለዚህ መስቀሉን ተሸክሞ ከሩጫው ሳይደናቀፍ ጨርሷል፤ 2ጢሞ 4፥6-8።

“የሚያውኳችሁ ይቈረጡ” (ቱ. 12)

ይህ አነጋገር ቅኔያዊ ይመስላል። በኹለት ፍቺ ልናየው እንችላለን። ተገዝሩ እያሉ የሚሰብኳችሁ ካሉ፤ ለምንድን ነው? ከፈለጉ እነርሱ ራሳቸው መገረዝ ብቻ አይደለም ጨርሰው ይቈረጡት የሚል ይመስላል። ሌላው ከእውነተኛው ወንጌል የሚያናጫጧችሁ ከሕይወታችሁ ይወገዱ ይላል። የማይጠቅሙ ከሆኑ አዎ መወገድ አለባቸው።

“ወንድሞች ሆይ፤ እናንተ ለዐርነት ተጠርታችኋልና ብቻ ዐርነታችሁ ለሥጋ ምክንያትን አይስተ፤ ነገር ግን በፍቅር እርስ በእርሳችሁ እንደ ባሪያዎች ሁኑ” (ቱ. 13)፡፡

ይህ ቃል ከገላትያ መጽሐፍ ውስጥ ቀላል መልእክት ያለው ቃል ነው። ከሙሴ ሕጎች፤ ደንቦችና ልማዶች ነጻ ወጥተናል። የሙሴን ሕግ ያልፈጸመ ሰው ቢገኝ ይገደል ነበር። ይህም የሆነው ሥጋ ለባሽ የሆነ ኹሉ ድካም ስላለበት ሕግን መፈጸም ስለ ተሳነው ነው። አኹን ግን ሕግን ሳይሸር በሞቱና በሕይወቱ በፈጸመው በክርስቶስ ነጻ ወጥተናል። ይህ ማለት ኃጢአትን ከማድረግና ከሞት ፍርሀት ነጻ ወጥተናል ማለት ነው እንጂ ኃጢአትን ለማድረግ ተፈቅዶልናል ማለት አይደለም። ሥጋችን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነው። ስለዚህ በሥጋችን እግዚአብሔርን ልናከብር ተጠርተናል፤ 1ቆሮ. 6፥19። በክርስቶስ ነጻ ወጥተናል እያሉ ሥጋዊ ሥራ የሚሠሩ ክርስቲያኖች አሉ። እነዚህ ሰዎች ለኃጢአት ባሪያ ለመሆን ከጽድቅ መንገድ ነጻ የወጡ የሰይጣን ባሪያዎች ናቸው።

በፍቅር ባሪያዎች ሁኑ

የክርስቶስ ሕግ አንዱ ለሌላው ባሕርይ የሚሆንበት ሥርዐት ነው፤ ይህ ነው እውነተኛው መንፈሳዊ ሥርዐት፤ መጠበቅ ያለበት ሥርዐት ይህ ነው። ድሮ ሃይማኖት ቢኖረንም ዓለማዊ ነበርን፤ በሰይጣን መንፈስ ተገደን የኃጢአት ባሪያዎች ሆነን በጨለማ እንኖር ነበር። አኹን ግን

ኅይልን በሰጠን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ከኅጢአታችን በመዳናችን ከሰይጣን ነጻ ወጥተን የጽድቅ ባሪያዎች ሆነናል። ስለዚህ ነጻነት ማለት እንዲህ መሆን እንጂ ከሕግና ከሥርዐት ነጻ ሆነን ዐመፃን በሥጋችን ማድረግ አይገባንም። በሮሜ 6፥18፤ “ከኅጢአት ዐርነት ወጥታችሁ ለጽድቅ ስለ ተገዛችሁ ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን” የሚለው ቃል ይህን እውነት ያረጋግጣል።

በፍቅር ለወንድም ባሪያ መሆን እንዴት መታደል ነው! ይህን የክርስቶስ ሕግ መፈጸም ትልቅነት ነው። ጌታ “ማንም ታላቅ ሊሆን የሚወድ ቢኖር የእናንተ አገልጋይ ይሁን፤ ማንም ፊተኛ ሊሆን የሚወድ የእናንተ ባሪያ ይሁን” በማለት ያስተማረው ራሱ የፈጸመውን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በፍቅር የእኛ አገልጋይ መሆኑን ስንቶቻን እናስተውላለን? “የሰው ልጅ ሊያገለግል ነፍሱንም ለብዙዎች ቢዛ አድርጎ ሊሰጥ እንጂ እንዲያገለግሉት አልመጣም” ብሏል፤ ማቴ. 20፥28። በክፉት አይሁን እንጂ ማንኛውም ሰው በክርስቶስ ቢጠቀምብን ደስ ይበለን። እኛ በክርስቶስ ለሚወደን ሰው ባሪያዎች ነን፤ እርሱም የኛ ባሪያ ነው። መጠበቅ የሚገባን ቅዱስ የእግዚአብሔር ሥርዐት ይህ ነው። ይህ መንፈሳዊና ዋናው የጌታ ሥርዐት ሳይጠበቅ የሰውን ሥርዐት ለማስጠበቅ፤ የሚደረገው ትግል ዋጋ የለውም። በእግዚአብሔር መንግሥት ዋናው ገዢ ሐሳብ ፍቅር ነው። “በፍቅር እርስ በእርሳችሁ ባሪያዎች ሁኑ” የሚለው ቃል ዋናው የቤተ ክርስቲያን ሥርዐት ነው። የቤተ ክርስቲያን ሥርዐት ሲባል ወደ ላይ ከጌታ ጋር፤ ወደ ጉን ከወንድም ጋር የምናደርገው መንፈሳዊ የፍቅር ግንኙነት ነው።

“ሕግ ሁሉ በአንድ ቃል ይፈጸማልና፤ እርሱም ባልንጀራህን እንደ ራስህ ውደድ የሚል ነው” (ቀ. 14)።

የሰውም ሆነ የእግዚአብሔር ሕግ ሰውን ከክፉ ነገር ለመጠበቅ የመጣ ነው። ነገር ግን የሰው ልጅ ሕግን መጠበቅ ባለመቻሉ ጠብመንጃና ሰይፍ ተጨምሮበታል፤ ይህም ሆኖ ሕግን ማስጠበቅ አልተቻለም፤

የሰውን ሕግ የመጣስ ባሕርይ ሕግም ሆነ የጠብመንጃ ኅይል አላስቆሙትም፤ የሰውን ባሕርይ ሕግን ከመጣስና በጠብመንጃ ሥር ከመውደቅ የሚያድነው የእግዚአብሔር ኅይል ብቻ ነው። እርሱም የመስቀሉ ሥራ ነው፤ “የመስቀሉ ሥራ ለሚጠፉት ሞኝነት ለእኛ ለምንድን ግን የእግዚአብሔር ኅይል ነው”፤ 1ቆሮ. 1፥18። ስለዚህ በመስቀሉ ኅይል ካልሆነ በቀር ሕግን መፈጸም የሚቻለው የለም። መስቀሉ ፍቅርን የማጉናጸፍ ኅይል ስላለው ወንድምን መውደድ ይቻላል። ወንድማችንን ብንወደው አንጠላውም ካልጠላነው አንከስሰውም፤ አናሳድደውም፤ አንገድለውም። ወንድማችንን ብናሳድደው የምንገዳው እኛ ነን። በብዙ ነገር እንጉዳለን። በመጀመሪያ፤ ከእርሱ የምናገኘውን መንፈሳዊ ጥቅም እናጣለን፤ ኹለተኛ፤ የኅሊና ወቀሣ ያሠቃየናል፤ ሦስተኛ በሕግ ተከሰን እስር ቤት እንገባለን። አራተኛ፤ በእግዚአብሔር መንግሥት ርስት የለንም። ስለዚህ ወንድምን ከመውደድ የተሻለ ሌላ ጠቃሚ ነገር የለም። ወንድማችንን የምንወድ ከሆነ በእኛ ላይ የተጻፈው የዕዳ ጽሕፈት (ሕግ) ሥልጣን ያጣል፤ ስለዚህ ከሕግ በላይ እንሆናለን። ሕግ ኹሉ በአንድ ቃል ይፈጸማል ማለት እንደዚህ ነው።

“ነገር ግን እርስ በርሳችሁ ብትነካከሱና ብትበላሉ እርስ በርሳችሁ እንዳትጠፋቱ ተጠንቀቁ” (ቀ. 15)።

ጅብ እርሱ በእርሱ በሚነካከሰበት ጊዜ፤ በከባድ ሁኔታ ይቁሰላል፤ ከዚያም ቀሱሉ ቶሎ ስለማይድን አሠቃይቶ ይገድለዋል። ጅቦች ራሳቸውን የሚያጠፉት በራሳቸው አለመግባባት በመቋሰላቸው ነው። ኹሉም ጅብ ጠንካራ ጥርስ ስላለው ማቀሳል ይችላል፤ ጅቦች በራሳቸው ተቈሳስለው በራሳቸው ታመው ይሞታሉ።

ቤተ ክርስቲያንም ከውጭ ከገሃነም ደጆች በሚመጣ ጥቃት ልትጠፋ አትችልም። እንዲያውም የበለጠ የሚያጠነክራት የመስቀል መንገድ ነው። “በዚችም ዓለት ላይ ቤተ ክርስቲያን እሠራታለሁ የገሃነም

ደጆች አይችሏትም። ማቴ 16፥18። ቤተ ክርስቲያን የምትጠፋው ዋና የህልውናዋ መሠረት የሆነውን ፍቅርን ስትጥል [ው። ፍቅር የአምልኮ፣ የጸምና የጸሎት፣ የበጎ ሥራ ሁሉ፣ የወንጌል ምስክርነት፣ የጎይልም መሠረት ነው። ይህ መሠረት ከፈረሰ ቤተ ክርስቲያን እንደ ቤት መቆም አትችልም። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ራሷን በራሷ ልታቁስል እና በመጨረሻም ሕይወቷን ልታጣ ትችላለች። “እንዳትጠፋፉ ተጠንቀቁ” የሚለው የሐዋርያውን መልእክት ዛሬም ልብ ልንልበት በሚገባን ጊዜ ላይ ነው ያለነው። ዐላማችንን ስተናልና ወደ ዋናው የእግዚአብሔር ሐሳብ ወደ ፍቅር ልንመለስ ይገባል። አለበለዚያ የመጥፊያ መንገዳችንን እየተከተልን ነውና በሕይወት የመገኘታችን ጉዳይ አሳሳቢ ነው።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 5፥16-26

በመንፈስ ተመላለሱ ፡-

“ግን ግን እላለሁ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ። ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛል፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ፤ ስለዚህም የሥነ-ጥናትን ልታደርጉ አትችሉም” (ቱ. 16-17)።

ሥጋ ኹልጊዜ መሞት ያለበት ጠላት ነው። ሰይጣንን በኢየሱስ ስም እናስወጣለን፤ በእኛ ውስጥ የሚኖረውን ሥጋችንን ግን ልናስወጣው አንችልም። ሰይጣንን እንድንቃወም ስንመክር፣ ሥጋችንን ግን ኹልጊዜ እንድንገድል ታዝዘናል። “በኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር፥ ራሱን ይካድ መስቀሉንም ዕለት ዕለት ተሸክሞ ይከተለኝ” አለ ጌታችን፤ ሉቃ. 9፥23። ሥጋን ኹልጊዜ መግደል የሚቻለው መስቀሉን ዕለት ዕለት በመሸከም ነው። የመስቀሉ መንገድ መዳናችንን የምንፈጽምበት ምስጢር ነው። የክርስቶስን ሞት እና ትንሣኤ ኹልጊዜ ማሰላሰል፣ ንስሐ መግባት፣ የእግዚአብሔርን ቃል መስማት፣ እና እውነትን በጽናት መከተል መስቀልን መሸከም ነው።

ይህም በእግዚአብሔር መንፈስ ምሪት ስለሚሆን በሥጋ ላይ ድልን እንጎናጸፋለን። ሐዋርያው በሮሜ መልእክቱ፣ “እንደ ሥጋ ፈቃድ ብትኖሩ ትሞቱ ዘንድ አላችሁና፤ በመንፈስ ግን የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ” ብሏል፤ ሮሜ 8፥13። የሥጋ ፈቃድ ወደ ኅጢአት የሚመልስን ክፉ ጠባይ ነው። ኹልጊዜ የሚወደውን ለማድረግ ይመኛል። እናም የመሸንፈያው መንገድ በመንፈስ መግደል ነው። መንፈስ ደግሞ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግ የሚፈልግ በክርስቶስ ሕያው የሆነው ዐዲሱ ተፈጥሯችን ነው። በሥጋ ፈቃድ ተውጦ ደስታውን መነጠቅ አይፈልግም፤ ስለዚህ ዋና ምኞቱ በሥጋ ላይ ድልን መቀዳጀት ነው።

በአንድ ዳግም በተወለደ ሰው ውስጥ እርስ በእርስ የማይስማሙ ኹለት ተዋጊዎች አሉ። አንዱ ሌላውን መግደል ይፈልጋል። በውጭ የምናየው የሰው ልጅ አለመስማማት የሚጀምረው ከውስጥ ነው። ከውጭ የምናየው የውስጡን ነው። ሥጋ ሲያሸንፍ የሰይጣን ፈቃድ ይፈጸማል። ይህ የሞት መንገድ ነው። መንፈስ ሲያሸንፍ ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ ይፈጸማል። ይህ የሕይወት መንገድ ነው። በሕይወታችን የማንኛው ጡንቻ ይፈረጥማል? የሥጋ ወይስ የመንፈስ? ነገሩ እንደ አመጋገባችን የሚታይ ነው። መንፈስ መስቀሉን ሲሸከም፣ ቃሉን ሲመገብ፣ በእግዚአብሔር መንፈስ ሲመራ ጡንቻማ ሆኖ ሥጋን ይገድለዋል። መንፈስ ከመስቀሉ ሲሸሸ፣ ሥጋ የዚህን ዓለም ቈሻሻ ኹሉ እየተመገበ ይወፍርና መንፈስን ያዳክመዋል። ስለዚህ ወደ ድል ፍጻሜ እንድንደርስ የሰውነትን ሥራ በመንፈስ መግደል አለብን፤ ዓለምን መናቅ የእግዚአብሔርን ፍቅር በልባችን አጥብቀን በመያዝ የምናሸንፍበት መንገድ ነው።

“ዓለምን ወይም በዓለም ያሉትን አትውደዱ በዓለም ያለው ኹሉ እርሱም የሥጋ ምኞትና የዐይን እምሮት ስለ ገንዘብም መመካት ከዓለም ስለ ሆነ እንጂ ከአባት ሰላላሆን፥ ማንም ዓለምን ቢወድ የአባት ፍቅር በእርሱ ውስጥ የለም፤ ዓለሙም ምኞቱም ያልፋሉ

የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ግን ለዘለዓለም ይኖራል”
፤ 1ዮሐ. 2፥15-17።

“በመንፈስ ብትመሩ ግን ከሕግ በታች አይደላችሁም” (ቀ. 18)፡፡

ሕግ ኅጢአትን የሚቁጣጠር ኃይል ነው፤ ሕግን የማይጠብቅ ሹሉ ከሕግ በታች ነው። ይህ ማለት ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ነው ማለት ነው። “አፍም ሹሉ ይዘጋ ዘንድ፥ ዓለምም ሹሉ ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ይሆን ዘንድ ሕግ የሚናገረው ሹሉ ከሕግ በታች ላሉት እንዲናገር እናውቃለን፤ ይህም የሕግን ሥራ በመሥራት ሥጋ የለበሰ ሁሉ በእርሱ ፊት ስለማይጸድቅ ነው”፤ ሮሜ 3፥19።

ጌታ የመጣው በደሙ በማንጸት ከሕግ በላይ ሊያደርገን ነው። ምክንያቱም ከሕግ በታች የሆነ ሹሉ ከዘለዓለም የኩነኔ ፍርድ ሊያመልጥ ስለማይችል ነው። ዛሬም በመንፈስ የማንመራ ከሆነ ሥጋ ይሠለጥንና ከሕግ በታች ልንወድቅ እንችላለን፤ ይህ ከሆነ በሞት መንገድ እየተጓዘን ነው። እግዚአብሔር ሕግን ስለማይሸር፤ ኅጢአተኞች ከሆንን ከሞት አናመልጥም። በኅጢአታችን ከተናዘዘንና በመንፈስ ከኖርን ግን ነጻ ወጥተን የምስጋናን መሥዋዕት እያቀረብን በነጻነት በሕይወት መንገድ እንጓዛለን።

የሥጋ ሥራ፡-

“የሥጋም ሥራ የተገለጠ ነው፤ እርሱም ዝሙት፤ ርኩሳት፤ መዳራት፤ ጣዖትን ማምለክ፤ ምዋርት፤ ጥል፤ ክርክር፤ ቅንዓት፤ ተጣ፤ አድመኝነት፤ መለያየት፤ መናፍቅነት፤ ምቅኝነት፤ መግደል፤ ሰካር፤ ዘፋኝነት፤ ይህንም የሚመስል ነው”፤ (ቀ. 19-21)።

በዚህ ቃል ውስጥ ተመሳሳይ ሐሳብ ያላቸውን የሥጋ ሥራዎች በአንድነት እንመልከታቸው።

ዝሙት፤ ርኩሳት፤ መዳራት፡-

ዝሙት ማለት ሴትኛ ዐዳሪነት (ዘፍ. 38፥24)፤ ከሥጋ ዘመድ ጋር ከእኅት ወይም ከእባት ሚስት፤ ከሴት ልጅና ከልጅ ልጅ ጋር የሚደረግ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ነው። ማመንዘር ደግሞ ሴት ባለ ካልሆነ ሰው ጋር፤ ወንድም ሚስቱ ካልሆነች ሴት ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ማድረግ ነው። የጋብቻ አጋሩን ቃል ኪዳን ከማፍረስ ጋር የተያያዘ ጋብቻዊ ክሕደት ስለ ሆነ ሞት የሚገባው ኅጢአት ነው፤ ዘሌ 20፥10። መዳራት ግን ለዚህ ሕገ ወጥ ወሲብ ቅስቀሳ ማድረግና የስይጣንን ሐሳብ በሰው አእምሮ ውስጥ አሾልኮ ማስገባት ነው። መዳራት፤ ዝሙትና ምንዝርነት ሲደመሩ ርኩሳት ይሆናሉ። ርኩሳት ሴትን በደሚ ወቅት መገናኘት፤ ከወንድ ጾታና ከእንስሳት ጋር ግብረ ሥጋ መፈጸምን ያመለክታል፤ ዘሌ. 18፥21-23። ስለዚህ ከላይ ያየናቸው ርኩሳቶች ሹሉ ቅድስናን ስለሚያስጥሉ ከቅዱስ እግዚአብሔር ጋር የሚኖረንን ኅብረት እንዲቋረጥ ያደርጋሉ መጨረሻውም ሞት ይሆናል።

ጣዖትን ማምለክ፤ ምዋርት፡-

ጣዖትን ማምለክና ምዋርት የተያያዙ ነገሮች ናቸው። ምዋርት ማለት ልዩ ልዩ ሰውር ስሞችን እየደገሙ መርገም ነው፤ በዚያ በሚረገመው ሰው ላይ ስሙን እየጠሩ ሞትን፤ ሕመምን፤ ድክነትን፤ መፍለስንና መልፈስን ማወጅ ነው። ሌላው ምዋርት ማለት ራእይና ሕልም የሚመስሉ የስይጣን ምኞቶችን መናገር ሲሆን በወፍ ድምፅ፤ በነፋስ አቅጣጫ፤ በፀሐይና በጨረቃ፤ በኮከብ፤ በእንስሳት ቀለም ደምን በማፍሰስ በመሳሰለው ሹሉ የሚደረግ ጥንቄላም ነው።

ጥል፤ ክርክር፤ ቅንዓት፤ ተጣ፤ አድመኝነት፤ መለያየት፡-

ቅንዓት ከምቅኝነት የተለየ ነው። ቅንዓት የበታችነት ስሜት የሚወልደው ያለመበላጥ መንፈስ ነው። ቀስ በቀስ ሲያድግ ክርክርን፤

ከዚያም ጥላቻን ያስከትላል። ይህ ሁኔታ ቀጣን ቀስቅሶ ወደ እድማ ያመራል፤ በመጨረሻም የሰይጣን ዋና ግብ ወደ ሆነው ወደ መለያየት ያደርሳል። ቀጣ ራስን አለመግዛት ነው። ክፉ ቃል ለመናገርም ሆነ ድንገተኛ አደጋ ለማድረስ ዋናው ምክንያት ቀጣ ነው። ክርክር ወደ ጥላቻ የሚወስድ መንገድ ነው። ከማይገባው ሰው ጋር ወይም ለመገንዘብ ከማይሞክር ባልንጀራ ጋር ክርክር መግጠም አስፈላጊ አይደለም። ጥል ዋናው የመስቀሉ ጠላት ነው። ፍቅርን በማጥፋት አምልኳችንን ከጉብ ድካም የሚያደርገው ጥል ነው። አድመኛነት ቡድን ይዞ ሌላውን የማጥቃት እንቅስቃሴ ሲሆን፤ እውነትን የሚያስጥል፤ ፍርድንም ያሚያጣምም አደገኛ ጊዜያዊ ስሜት ነው። መለያየት አንድነትን ማፍረስ ሲሆን የመንፈስ ቅዱስን ሥራ የሚቃወም ጨርሶ የመጥፊያ መንገድ ነው።

መናፍቅነት፡-

መናፍቅነት የልብ መከፈል ነው። በእግዚአብሔር ቃል ላይ እምነት ማጣት ከመንፈስ የወጣና ለውጥ ፈላጊ አእምሮ የሚፈጥረው እምቢተኝነት ነው።

ምቀኝነት መግደል፡-

ምቀኝነት ማለት መልካም በሆነለት ወይም በተከናወነለት አንድ ሰው ደስተኛ አለመሆን ነው። ቅናት ያለመበለጥ ስሜት ሲሆን ምቀኝነት ግን ያለመደስት ስሜት ነው። ሆኖም እንደ ያዕቆብና እንደ ዓሳው ተያይዘው የሚወለዱ ወንድማማቾች ናቸው። ምቀኝነት በሰው ውስጥ ያለ ከባድ ጨለማ ሲሆን በወንድም ላይ ያለውን በጎ ነገር ያለማየት ዓይነ ስውርነት ነው። ስለዚህ ወደ መግደል ይወስዳል። መግደል በምቀኝነት የታወረ ዓይነ ስውር ሰው የሚወድቅበት ገደል ነው።

ስካር፤ ዘፋኝነት፡-

ስካር ራስን መሳትንና፤ ይሉኝ፡ ማጣትን ያስከትላል። ስለዚህ የማይረባ ንግግርን፤ ምክንያታዊ ያልሆነ ግጭትን፤ በሽታንና የኢኮኖሚ ቀውስን ያመብል። አንዳንድ ጊዜ መጠጥ ከልክ ያለፈ ዘፋኝነትን ቅጥ ያጣ ዳንስን ስለሚያመጣ ከስካር ጋር ዐብሮ ተጠቅሷል፤ ስለዚህ ወደ ኅጢአት የሚመራ ስለ ሆነ በአንድ ክርስቲያን ሕይወት ውስጥ መታየት የሌለበት የሥጋ ሥራ ነው።

“አስቀድሜም እንዳልሁ እንደነዚህ ያሉትን የሚያደርጉ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም” (ቱ. 21)።

አንድ ሰው የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊወርስ የሚችለው የአንድ ሃይማኖት ተከታይ አባል ስለ ሆነ አይደለም። እንደ እግዚአብሔር ቃል ከላይ ከተዘረዘሩት የሥጋ ሥራዎች በንስሐ የታጠበና በደሙ የነጻ ሲሆን ነው። የእግዚአብሔር ዐላማ አኛን ማንጸትና ለራሱ መቀደስ እንጂ እንደ ፖለቲካ ድርጅት በአባልነት መዝግቦ ደጋፊ ማብዛት አይደለም።

የመንፈስ ፍሬ፡-

“የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም፤ ትዕግሥት፤ ጥርነት፤ በጎነት፤ እምነት፤ የውሃት፤ ራስን መግዛት ነው። እንደነዚህ ያሉትን የሚከለክል ሕግ የለም” (ቱ. 22-23)።

ለአንድ ገበሬ የደካሙ ዋጋ የሚሆነው ከዘራው ወይም ከተከለው ፍሬ ማግኘት መቻሉ ነው። እስኪ እናስበው፤ ገበሬ ዓመቱን ሁሉ ደክሞ ያለምንም ፍሬ ቢቀር ምን ይሰማዋል? ጌታም ከሰማይ የወረደው፤ ከቤተ ልሔም እስከ ቀራንዮ የደከመው ከእኛ ሕይወት ፍሬ ለማግኘት ነው። አባቱን እንደ ገበሬ፤ ራሱን እንደ ወይን ግንድ በመሰለበት በዮሐንስ ወንጌል ምዕ. 15 ላይ ያለ ፍሬ የሚገኘውን ቅርንጫፍ

እንደሚያስወግደው ተናግሯል። አንዳንድ ጊዜ በአንድ ግንድ ላይ ሁለት ዐይነት ቅርንጫፍ ይታያል፤ አንዱ የግንዱ ባሕርይ ያለው ሲሆን፤ ሌላው የግንዱ ዘር ያልሆነ ከሌላ የመጣ ቅርንጫፍ ነው፤ እርሱም ተቀጽላ ይባላል። ዋናው ቅርንጫፍ እንዳያፈራ ስፍራ ከማጣበብ በቀር የሚፈይደው አንዳች ነገር የለም። ስለዚህ ገበሬው ቈርጦ ወደ እሳት ይጥለዋል።

እንዲሁም በክርስቶስ ስም የሚጠራ የቤተ ክርስቲያን አባል የሆነ፤ ነገር ግን የክርስቶስ ባሕርይ የሌለው ብዙ ሰው አለ፤ የክርስቶስ ስላልሆነ ፍሬ ሊያፈራ አይችልም። ስለዚህ አብ እንደዚህ ያለውን ፍሬ አልባ አባል ያስወግደዋል። “እኔ የወይን ግንድ ነኝ ገበሬውም አባቴ ነው። ፍሬ የማያፈራውን በእኔ ያለውን ቅርንጫፍ ሁሉ ያስወግደዋል” እንዲል ዮሐ. 15፥1።

• ፍቅር፦

መንፈስ ቅዱስ ሥራውን በማከናወን በሕይወታችን የክርስቶስን ፍሬ ይገልጣል። ሰው በክርስቶስ እምኖ የመዳኑ ምልክት ወይም የመጀመሪያው ፍሬ ፍቅር ነው። አብ አስቀድሞ ወደደን፤ ወልድ የአብን ፍቅር በሞቱ ገለጠው፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ይህን በመስቀል ላይ የተገለጠውን ፍቅር፤ በልባችን አፈሰሰው። “በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለ ፈሰሰ ተስፋ አያሳፍርም” እንዳለ፤ ሮሜ 5፥5። በበዓለ ጎምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስ በወረደ ቀን ሐዋርያት የሰከረ ሰው መሰለው እንደ ነበር “ጉሽ የወይን ጠጅ ጠጥተዋል” የሚለው በዚያ የነበሩ ሰዎች አነጋገሩ ያመለክታል፤ ዮሐ. 2፥13። የሐዋርያት ደስታ የሰከሩ አስመስሏቸዋል፤ እነርሱ ግን የጠጡት እንደ ገና የሚያስጠማውን የዚህን ዓለም መጠጥ አልነበረም። ለዘለዓለም የማያስጠማውን የሕይወትን ውሃ እንጂ። በዚያን ቀን ከሰማይ የፈሰሰው የእግዚአብሔር ፍቅር ነው። ይህ ፍቅር በዚህ ዓለም ያልነበረ፤ ማለት ከሰው የማይገኝ ዐዲስ ፍቅር ነው፤ “ዳሩ ግን የእግዚአብሔር ፍቅር በራሳችሁ እንደሌላችሁ

ዐውቃችኋለሁ”፤ ዮሐ. 5፥41። ነገር ግን እግዚአብሔር በሰው ውስጥ እንዲገኝ በክርስቶስ ለሚያምኑ ኹሉ ሰጠው፤ “ከመንፈሱ ስለ ሰጠን፤ በእርሱ እንድንኖር እርሱም በእኛ እንዲኖር በዚህ እናውቃለን” ፤ 1ዮሐ. 4፥13። ይህ ፍቅር አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ የተዋደዱበት መለኮታዊ ፍቅር ነው። “አብ እንደ ወደደኝ እኔ ደግሞ ወደደኝችሁ በፍቅሪ ኑሩ”፤ ፤ (ዮሐ. 15፥9)። እኛ የተወደድንበት ይህ ፍቅር ልዩ ነው፤ ምክንያቱም አብ ወልድን የወደደበት ፍቅር ነው፤ “እኔንም የወደድህባት ይህ ፍቅር በእነርሱ እንድትሆን” የሚለው ቃል ይህን የሚያረጋግጥ ቃል ነው፤ ዮሐ. 17፥26። እንግዲህ ይህ የሥላሴ ፍቅር በእኛ ሕይወት እንዲገለጥ መንፈስ ቅዱስ ሥራውን ይፈጽማል። ስለዚህ ነው ፍቅር የመንፈስ ፍሬ ነው የተባለው።

• ደስታ፦

ፍቅር የደስታ ምንጭ ነው። ሐዋርያት የሰከረ ሰው እስኪመስሉ ድረስ የተደሰቱት መለኮታዊ ፍቅር በልባቸው በመንፈስ ቅዱስ ስለ ፈሰሰ ነው ብለናል። በአደባባይ ተገርፈው ሲወጡ ደስተኞች ነበሩ፤ ዮሐ.ሥ. 5፥41። ደስ ያለው ቢኖር ይዘምር እንደ ተባለ በሰንሰለት ታስረው እስር ቤት በወደቁበት ጊዜ ይዘምሩ ነበር፤ ዮሐ.ሥ. 16፥25። ይህ ነው የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ። ደስታ የእግዚአብሔር መንግሥት ምስጢር ነው። ይህ ማለት በሁኔታዎች የማይወሰድ፤ ከሰው አእምሮ በላይ የሆነ፤ በመብልና በመጠጥ ከምናገኘው የተለየ ሰማያዊ ስጦታ ነው ማለት ነው። ምክንያቱም የመንፈስ ቅዱስን ደስታ የምንሻውን ባገኘን ጊዜ ብቻ ሳይሆን ባጣንም ጊዜ አይለየንም፤ በመከራችን ጊዜ በዕጥፍ ይፈሰሳል፤ “የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጂ መብልና መጠጥ አይደለችምና” እንዳለ፤ ሮሜ 14፥17።

• ሰላም:-

ደስታ የሰላም ምንጭ ነው። መደሰት የውስጥ ሰላም መስፈንን የሚያመለክት ነው። እንዲህ ዐይነቱ ሰላም በዓለም ያልነበረ በመንፈስ ቅዱስ ብቻ የሚሰጥ መለኮታዊ ምስጢር ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ መንፈሳዊው ሰላም እንዲህ ብሏል “ሰላምን እተውላችኋለሁ፤ ሰላሜን እሰጣችኋለሁ፤ እኔ የምሰጣችሁ ዓለም እንደሚሰጥ አይደለም። ልባችሁ አይታወክ አይፍራም”፤ ዮሐ. 14፡27። “ሰላሜን” የሚለው ቃል የራሱን ማለት በእርሱ ውስጥ ያለውን መለኮታዊ ሰላም የሚያስረዳ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሲኖር ይህ መለኮታዊ ሰላምም ይኖራል። ዓለም የሚሰጠን ሰላም በተኩስ አቁም፤ ወይም በጠብመንጃ ኅይል፤ በመብልና በመጠጥ፤ በመሳሰለው ኹሉ ነው። የመንፈስ ቅዱስ ሰላም ግን ምንም በሌለበት በባዶው ነው። ዛሬ በውጭ የምናየው ሁከት ከውስጥ የወጣ ነው። የውስጥ ሰላም ሲጠፋ ወደ ውጭ ወጥቶ ሌሎችንም ያስጨንቃል። ዓለም ደግሞ የውጩን ለመጠገን እንጂ ችግሩ የውስጥ መሆኑን አትገነዘብም፤ ስለዚህም ያመጣችው ለውጥ የለም። በኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ምክንያት ዓለም ሰላም እንደማታገኝ ተነግሯል። ምክንያቱም የዓለም ሰላም ራሱ ኢየሱስ ነው። በእርሱ የማያምን ኹሉ ሰላም አይኖረውም። “በምድር ላይ ሰላምን ለመስጠት የመጣሁ ይመስላችኋል? አይደለም፤ መለያየትን እንጂ” ይላል፤ ሉቃ. 12፡51።

ምድር ኀጢአትን፤ አምልኮ ባዕድን፤ ግፍን፤ ርኩሶትን ወዘተ... እያዘወተረች ትኖራለች። በዚህ አካሄድ ሰላሚን ለማግኘት አትችልም። ክርስቶስ ይህን ሊሸፍንላት አልመጣም፤ ከዚህ ኀጢአት ሊያድናት እንጂ። ስለዚህ ምድር የምትፈልገውን ዐይነት ሰላም ክርስቶስ አላመጣላትም። “ሰላምን ለማምጣት አልመጣሁም” ሲል ምድር የምትመኘውን በዓለማዊነት የተሸፈነውን መንደላቀቅ ማለቱ ነው። ክርስቶስ በእርሱ ለሚያምኑት ያመጣውን ሰላም ግን የቀመሱት

ያውቁታል። ስለዚህ ያለ ክርስቶስ ሰላምን ለማግኘት መድከም ከንቱ ነው።

• ትዕግሥት:-

መንፈሳዊያን ሰዎች ከሚቀዳጁት የድል አክሊል አንዱ ትዕግሥት ነው። ትዕግሥት የጌታ ባሕርይ በመሆኑ የክርስቶስን መልክ የምንመስልበት ምስጢር ነው። እግዚአብሔር በክፉዎች ላይ ትዕግሥቱን ብዙ ጊዜ አሳይቷል፤ 1ጢሞ. 1፡16። ንስሐ እንድንገባ ወዶ ይታገሠናል፤ 2ጴጥ. 3፡9። እግዚአብሔር ፍጹማን የሚያደርገን መከራን በትዕግሥት እንድንለማመድ በማድረግ ነው። “በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ ዘለዓለም ክብሩ የጠራችሁ የጸጋ ኹሉ አምላክ ለጥቂት ጊዜ መከራን ከተቀበላችሁ በኋላ ራሱ ፍጹማን ያደርጋችኋል፤ ያጸናችሁማል፤ ያበረታችሁማል”፤ 1ጴጥ. 5፡10-11።

በእምነት መጽናት መከራን ያመጣል፤ መከራ ትዕግሥትን ያስተምራል፤ ትዕግሥት ወደ ፍጹምነት ይወስዳል። ስለዚህ በክርስቶስ እምነት የሆነው መከራ የሚያስመክ እንጂ የሚያሳፍር አይደለም። “ነገር ግን መከራ ትዕግሥትን እንዲያደርግ፤ ትዕግሥትም ፈተናን፤ ፈተናም ተስፋን እንዲያደርግ እያወቅን በመከራችን ደግሞ እንመካለን”፤ ሮሜ 5፡4። በኀጢአታችን ምክንያት በሚደርስብን መከራ ግን ከእግዚአብሔር የምናገኘው አንዳች ተስፋ የለም። እግዚአብሔር በራሳችን ጉዳይ በምናመጣው መከራ ምንም የበረከት ተስፋ አልሰጠም። “በግፍ መከራን የሚቀበል ሰው እግዚአብሔርን እያሰበ ሐዘንን ቢታገሥ ምስጋና ይገባዋልና። ኀጢአት አድርጋችሁ ስትጎሰሙ ብትታገሡ ምን ክብር አለበት? ነገር ግን መልካም አድርጋችሁ መከራን ስትቀበሉ ብትታገሡ፤ ይህ ነገር በእግዚአብሔር ዘንድ ምስጋና ይገባዋል”፤ 1ጴጥ. 2፡19-20።

ገበሬ ፍሬ እስኪሰጥ ድረስ የሚያልፍበትን ትዕግሥት ማየት ይቻላል። በመንፈስ ቅዱስ ሥራም በሕይወታችን መልካም

የትዕግሥት ፍሬ እስኪገኝብን ድረስ በልዩ ልዩ መከራ ልናልፍ ግድ ነው።

• ቸርነት፡-

ቸርነት ለሰዎች የምናደርገውን ልግስና ያመለክታል። ስጦታ መስጠትን፣ ማበደርን፣ ለድኻ ማብላት ማጠጣትን፣ የታመመ መጠየቅን ይመለከታል። “ለድኻ ቸርነትን የሚያደርግ ለእግዚአብሔር ያበድራል”፤ ምሳ. 19፥17። የተፈጥሮ ቸርነት፣ ዝናን ወይም ልዩ ክብርን ፈልጎ የሚደረግ ቸርነት ከመንፈስ ቅዱስ አይደለም። የመንፈስ ቅዱስ ቸርነት መነሻው ፍቅር ብቻ ነው። ከዚህ ውጭ በሆነ ሐሳብ የሚደረግ ቸርነት ምንም ዓይነት የበረከት ተስፋ የለውም። “ድኾችንም ልመግብ ያለኝን ሹሉ ባካፍል፤ ሥጋዬንም ለእሳት መቃጠል አሳልፈሁ ብሰጥ ፍቅር ግን ከሌለኝ ምንም አይጠቅመኝም” ብሎአል ጳውሎስ፤ 1ቆሮ. 13፥3።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም በሚመጣ ጊዜ ለልዩ ልዩ ችግሮች ያደረግነው ቸርነት ይታያል። እንዲያውም ዋናው መልስ የምንሰጥበት ጥያቄ ይህ ነው፡ ማቴ. 25፥33-46። መንፈስ ቅዱስ በጌታ ቀን የምንመካበትን መልካም ሥራ እናፈራ ዘንድ በሕይወታችን እንዲሠራ እንፍቀድለት።

• በጎነት፡-

በጎነት መልካም እይታ ማለት ነው። መልካም ነገሮችንና በጎነታቸውን ከሹሉም ቀድሞ ማየት እና ለፍጻሜያቸው ትብብር ማድረግን ያመለክታል። “ክፉዉን ነገር ተጸየፉት፤ ከበጎ ነገር ጋር ተባበሩ” ብሎአል ጳውሎስ፤ ሮሜ 12፥9። ሹልጊዜ መልካም የሆነውን ማሰብ በጎነት ነው። ለአንድ ሰው ወይም ወንድም ነገሮች ሲከናወኑለት፣ በምድራዊም ሆነ በሰማያዊ በረከት ሲባረክ፣ በመቅናት ፈንታ ደስ መሰኘት የበጎነት ፍሬ ነው። ሰው መልካም ለማድረግ ሲነሣ ፅዝ

ማድረግ መደገፍና ማበረታት የበጎነት ፍሬ ነው “በሰው ሹሉ ፊት መልካም የሆነውን ዐስቡ”፤ ሮሜ 12፥17።

በአንድ የእግዚአብሔር ሰው ላይ የሚመጣን ማንኛውም ችግር ለበጎ ነው ብሎ መቀበል በጎነት በውስጡ ያለ ሰው ጠባይ ነው። እንዲህ ዐይነቱ ዕውቀት ከመንፈስ ቅዱስ ካልሆነ ከማንም አይገኝም። “እግዚአብሔርን ለሚወዱት እንደ ሐሳቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን” የሚለው ቃል የበጎነት ፍሬ ያላቸው ሰዎች ብቻ የሚረዱት መንፈሳዊ ዕውቀት ነው፤ ሮሜ 8፥28። እግዚአብሔር ይህን ፍሬ እንዲሞላብን ፈቃዱ ይሁን፡፡

• እምነት፡-

ይህ የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የሆነው እምነት፤ ከሃይማኖታችን ለየት ያለ የሕይወት ስጦታ ኃይል ያለው እምነት ነው። በታመምን ጊዜ በጌታ ስም እንደምንፈወስ፤ በመከራችን ጊዜ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር እንደ ሆነ ማመን፤ ወቅቱ የሚጠይቀውን ሁኔታ የሚመለከት እምነት ነው። ለምሳሌ ሙሴ በአንድ በትር ባሕሩን አስወግዳለሁ የሚለውን የጌታ ቃል በትትክል አምኖ ማድረጉ ልዩ እምነትን የሚጠይቅ ነው። ይህ እምነት ባሕሩን የሚያግድ ኃይል ነበረው።

ጌታ “እንዲህ ያለ እምነት በእስራኤልስ እንኳ አላገኘሁም” በማለት ያደነቀው መቶ አለቃ፤ አማኝ ነን ከሚሉት ከእስራኤል ሹሉ የተለየ ነበር። ዐሥራ ሁለት ዓመት ደም ይፈስሳት የነበረች ሴት፤ “ልብሱን ብቻ ከዳሰሁ እድናለሁ” ብላ አመነች። እንዲህ ዐይነቱ እምነት ከጌታ ኃይል እንዲወጣ ምክንያት ሆኗል። በዚያ ሰዓት ጌታን የነኩ ብዙ አማኞች ነበሩ፤ ግን ኃይል ያለው እምነት አልነበረም። ስለዚህ ኃይል ያለው እምነት ልዩ የሆነ የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ነው።

• የውሃት፡-

የውሃት በማንኛውም መንገድ ሰውን መጉዳት የማይችል ባሕርይ ማለት ነው። እንደ ርግብ የዋሆች እንደ እባብ ልባሞች ሁኑ የሚለው ቃል እንደ እባብ ራሳችሁን ጠብቁ፤ እንደ ርግብ ደግሞ ማንንም አትጉዱ ማለቱ ነው። አቤል፤ ዳንኤል፤ ኢዮብ ቅንነት ያላቸው ሰዎች ነበሩ። መንገዳቸውም በጌታ ፊት የቀና ነበር። ንጉሥ ዳርዮስ “ኹልጊዜ የምታመልከው አምላክህ አድኖሃልን” ብሎ ሲጠይቀው ዳንኤል የሰጠው መልስ “በፊቱ ቅንነት ተገኝቶብኛልና በአንተም ፊት ደግሞ፤ ንጉሥ ሆይ፤ አልበደልሁምና አምላኬ መልአኩን ልኮ የአንበሶችን አፍ ዘጋ” የሚል ነበር፤ ዳን. 6፥22።

የዋሆች ምድርን እንደሚወርሱ የእግዚአብሔር ቃል በብዙ ቦታ ይናገራል። የዋሃን የእግዚአብሔር ትኩረት ናቸው። ስለዚህ፤ መንፈስ ቅዱስ ይህን ፍሬ በሕይወታችን እንዲያፈራ በልባችን የተሰጠን እንሁን።

• ራስን መግዛት፡-

መግዛት ማለት መቁጣጠር ወይም መሠልጠን ማለት ነው። በራስ ላይ ተቁጣጣሪ መሆን ወይም በራስ ላይ መሠልጠን (ባለ ሥልጣን መሆን) ትልቅ ችሎታ ነው። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ የሚሰጠው ችሎታ እንጂ በሥጋ ለባሽ ዘንድ እንዲህ ዐይነት ባሕርይ አይታይም። ራስን መግዛት ከብዙ ኅጢአት የሚጠብቀን፤ ከማንኛውም ሰው ጋር ያለን ግንኙነት ሰላማዊ እንዲሆን የሚያደርገን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ነው። ራስን መግዛት ሳያስተውሉ ከመናገርና ለውጥ ከማያመጣ ግርግር፤ እንዲሁም በቀጣ ከምንወስደው ርምጃና በጸጸት ላይ ከመውደቅ ይጠብቅናል። ዳዊት ጠላቱ ሳኦል በእጁ ላይ በወደቀ ጊዜ እግዚአብሔር ራስን የመግዛት መንፈስ ሰጠው፤ በመሆኑም ሳይበቀለው ቀረ። ዳዊት ይህን ርምጃ ቢወስድ ኖሮ ለህሊናው ንጹሕ ስለማይሆን በጸጸት ሲሠቃይ ይኖር ነበር። “እግዚአብሔር በቀጣው

ላይ እጁን የሚዘረጋ ንጹሕ አይሆንምና አትግደለው” ሲል አቢሳን የመከረው ራሱን የመግዛት መንፈስ ስለ ተሰጠው ነው።፤ 1ሳሙ. 26፥9።

ራስን መግዛት ከሰግብግብነት፤ ወይም ከሁብታችን የተነሣ ከምንፈጽመው ዓለማዊነት ይጠብቀናል። ክርስቲያን በድኸነት ሲጨነቅ የነበረበትን ጊዜ ሳይረሳ ሁብት ሲያገኝም መጠንቀቅ አለበት። ጥጋብ እግዚአብሔርን ሊያስረሳ ይችላል። ሰሎሞን “ድኸነትንና ባለጠግነትን አትስጠኝ፤ ነገር ግን የሚያስፈልገኝን እንጀራ ሰጠኝ፤ እንዳልጠግብ እንዳልክድህም፡- እግዚአብሔርሰ ማን ነው? እንዳልል” ብሏል፤ ምሳ. 30፥8-9። ክርስቲያን ግን ራስን የመግዛት መንፈስ የተሰጠው ስለ ሆነ በሁኔታዎች የሚወስን መሆን የለበትም፤ 2ኛጢሞ. 1፥7። ድኸነት ወደ ሌብነት፤ ጥጋብ ወደ ክሕደት እንዳይወስደው ራስን መግዛት ይገባል፤ መንፈስ ቅዱስ ይህን ፍሬ ይሰጣል።

“እንደዚህ ያሉትን የሚከለክል ሕግ የለም” (ቱ. 23)፡፡

ሕግ ኅጢአትን ለመከልከል ኅጢአተኞችን ለማሳሰር የተሰጠ እንጂ መልካም ሥራዎችን ለመከልከል አልተሰጠም። ሕግ መልካም ሰዎችን አይመለከትም፤ ስለዚህ እኛም ከሕግ ነጻ ለመውጣት በክርስቶስ ኢየሱስ መልካም እንሁን። ኢየሱስ መልካም እንድንሆንና ከሕግ ፍርድ እንድናመልጥ ነው ያዳነን።

“የክርስቶስ ኢየሱስም የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር ስቀሉ” (ቱ. 24)፡፡

ሥጋ የኹልጊዜ ምኞቱ ክፉ ነው። ይህን ባሕርይ የወረሰው በሰይጣን ሐሳብ ከተበከለው ከመጀመሪያው ሰው ነው። ብዙ ጊዜ መጽሐፍ ቅዱስ በተለይም ሐዲስ ኪዳን ሥጋ የሚለው፤ ከአዳም የወረሰውን ወደ ኅጢአት የሚያዘነብለውን አሮጌ ተፈጥሮአችንን ነው። ይህ ሥጋ

በእግዚአብሔር ቃል፤ “እግዚአብሔርም የሰው ክፉት በምድር ላይ እንደ በዛ የልቡ ሐሳብ ምኞቱም ሁልጊዜ ፈጽሞ ክፉ እንደ ሆነ አየ” ተብሎ የተነገረለት ነው። እንግዲህ ከዚህ ክፉ ሥጋ ለመዳን በክርስቶስ ኢየሱስ በእግዚአብሔር አሠራር መሰቀል አለበት። ካልተሰቀለ አይሞትም፤ እርሱ ካልሞተ እኛ ከሕግ በላይ መሆን አንችልም፤ ከሕግ በላይ ካልሆንን ደግሞ ከእግዚአብሔር ፍርድ አናመልጥም።

ስለዚህ የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑቱ ሥጋን ከምኞቱ ጋር ሰቅለውታል። እንዴት ተሰቀለ? ለሚለው ጥያቄ፤ የክርስቶስ ኢየሱስ በመሆን ነው የሚለው ዋናው ነገር ነው። እርሱ ስለ እኛ የተሰቀለ በመሆኑ በእርሱ የሚያምን ሹሉ ዐብሮ ይሰቀላል። ክርስቶስ እንደ ሞተ እንዲሁ አሮጌው ሥጋችን ይሞታል። ክርስቶስ እንደ ተነሣ እንዲሁ ዐዲስ ሕይወት ይዘን እንነሣለን። በዚህ በውሃ ጥምቀት በሚደረገው ውጫዊ ሥርዐት በውስጥ በመንፈስ የሚደረግ የማይታይ መለኮታዊ ሥርዐት ይከናወናል፤ የሞትና የትንሣኤ ሥርዐት በሕይወታችን ይከናወናል። ክርስቶስን ከሞት ያስነሣው ኃይል፤ እኛንም ከሞት ያስነሣናል፤ በጽድቅ እና በቅድስና ሕይወት እንድንመላለስም የሞቱና የትንሣኤው ኃይል በእኛ ይሠራል። ይህ የመጀመሪያውን ወይም የመንፈስን ትንሣኤ ያመለክታል፤ (ዮሐ. 5፥25)።

“በመንፈስ ብንኖር በመንፈስ ደግሞ እንመላለስ። እርስ በርሳችን እየተነሣነንና እየተቀናን በከንቱ አንመካ” (ቀ. 25፤26)

ይህ ቃል የገላትያ ም. 5 መደምደሚያ ቃል ነው። እንግዲህ በመንፈስ እንመላለስ ማለት መንፈሳዊ ሰዎች እንሁን፤ ማለት ነው ሰው ብቻ ከሆንን የአሮጌውን ሥጋ ምኞት እንፈጽማለን። አንዱ በሌላው ላይ እየተነሣ እርስ በእርስ እየተጋጩን እንጠፋፋለን። ደግሞም በወንድማችን አንቅና፤ ለወንድማችን የተሰጠው ሹሉ የእኛ ነው፤ ጸጋ ያለው ወንድማችን እግዚአብሔር የሰጠን በረከታችን ነው።

ስለዚህ አንቅናበት። በከንቱ አንመካ! ሹላችንም ከጌታ የተቀበልን ነን፤ እንድናገለግል እንጂ እንድንገለገል አናስብ፤ ትምክሕት ጌታ እጅግ የሚጠላው ኅጢአት ነው። በትሕትና ሁነን እውነትን እናገልግል። በሥጋዊ ሥርዐት ቤተ ክርስቲያን አትጸናም፤ በመንፈስ ግን የሥጋን ሥራ እያፈረስን በመንፈስ እንራመድ።

የገላትያ መልእክት ምዕራፍ 6

“ወንድሞች ሆይ፤ ሰው በግናቸውም በደል ስንኳ ቢገኝ፤ መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ እንደዚህ ያለውን ሰው በየውሃት መንፈስ አትነት፤ አንተ ደግሞ እንዳትፈተን ራስህን ጠብቅ” (ቀ. 1)፡፡

መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ፡- መንፈሳውያን ማለት በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ በመንፈስ የሚመላለሱ ማለት ነው። ሰው የአዳም ዘር እንደ መሆኑ በግናቸውም ዐይነት በደል ውስጥ ሊገኝ ይችላል፡፡ ይህን ሰው ከወደቀበት ሁኔታ ማን ሊያነሣው ይችላል? መንፈሳውያን ሰዎች የሚፈለጉት በዚህ ጊዜ ነው። መንፈሳውያን በሥጋ ያሉትን ለማቅናት ኅላፊነት አለባቸው። መንፈሳውያን ያላቸው መንፈስ የገርነት መንፈስ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር በሚሰጣቸው ኃይል ደካማውን የመሸከም ግዴታ አለባቸው። ነገር ግን እናቀናለን ሲሉ እንዳይፈተኑ ራሳቸውን መጠበቅ አለባቸው። አንዳንዶች ለሴትኛ ዐዳሪዎች ንስሐን እንሰጣለን ብለው ሄደው በዚያው የቀሩ አሉ። ባልና ሚስት ለማስታረቅ ሄደው አፋተው ለራሳቸው ያደረጉም እንዳሉ በርካታ ታሪኮች ተሰምተዋል። ስለዚህ ከእንዲህ ዐይነቱ ሁኔታ ራስን መጠበቅ ይገባል። ሹልጊዜ መርሳት የሌለብን በእግዚአብሔር ጸጋ ቆመን የምንኖር መሆናችንን ነው በራሳችን የቆምን ከመሰለን ልንወድቅ እንችላለን፤ “ስለዚህ እንደ የቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ”፤ 1ቆሮ.10፥12፡፡

መንፈሳውያን ሰዎች ዋና ተልእኮአቸው በበደል የሚኖረውን ሰው ማቅናት ነው። ያ ሰው የማይቀና፤ ራሱንም የማይጠብቅ ቢሆን፤ መገሠጽ፤ እንቢ ካለ ግን ከዚያ ሰው መለየት ተገቢ ነው፤ 1ቆሮ. 5፥9-13።

የክርስቶስ ሕግ፡-

“ከእናንተ እያንዳንዱ የአንዱን ሸክም ይሸክም፤ እንዲሁም የክርስቶስን ሕግ ፈጽሙ” (ቱ. 2)፡፡

የክርስቶስ ሕግ የሚባለው የሌሎችን ሸክም መሸክም ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ወደደን፤ የእኛን ሸክም ኅጢአታችንን እና በደላችንን ተሸክመ፤ ኢሳ. 53፥5። ችግራችንን በተግባር ዐወቀ፤ እንደ እኛም ተፈተነ፤ ስለ ራራልን በመከራችን እና በሕመማችን ገባ፤ ዕብ. 2፥16። ስለዚህ እኛም የወንድሞቻችን መፈተን፤ መጐሳቄል፤ ማጣት፤ መከራ መቀበል፤ ችግር ወዘተ. ሊሰማን ይገባል። የወንድማችንን ሸክም ስንሸክም እንጸልይለታለን፤ በሚያስፈልገው እንረዳለን፤ የጉደለውንም እንሞላለን። እርስ በእርስ መዋደድ የሚባለውና ልንፈጽመው የሚገባው የክርስቶስ ሕግ ይህ ነው።

የወንድማችንን ጠባይ መታገሥ ያለብን መሆኑ ሌላው ተግባራችን ነው፤ አለማወቁን ከተረዳን እንዲረዳ ማገዝ፤ በመንፈሳዊ ሕይወት ያላደገ ከሆነ፤ የሚያድግበትን ርዳታ ማድረግ፤ «ይህ ገና ያልገባው ነው» ብለን ጥለነው ልንሄድ አይገባም። የከበደውን ሸክም ልናግዘውና በቀስታ ጠንካሮችን እንዲከተል ልንታገሠው ይገባል። እኔ በተወለድሁበት አካባቢ አንድ ልጅ አደገ የሚባለው ታናሽ ወንድሙን መሸክም ሲችል ነው። እንዲሁም በክርስቶስ ሕግ ታናሽ የምንለውን ሰው ብንሸክም እኛ ማደጋችን በዚህ ይታወቃል። በክርስቶስ የማደግ ምልክቱ መሸክም ሲቻል እንጂ ጥሎ ሲሄድ አይደለም።

ራስን ግታለል፡-

“አንዱ ምንም ሳይሆን ምንም የሆነ ቢመስለው ራሱን ያታላላልና” (ቱ. 3)፡፡

አንዳንድ ሰው ትንሽ ሲበራለት በጣም መንፈሳዊ የሆነ ሊመስለው ይችላል፤ ስለዚህ ሌሎችን መተቸት ይጀምራል። ኹሉን የሚያውቅ፤ ወደ ጫፍ የደረሰ ትልቅ ሰው አድርጎ ራሱን ሊመለከተው ይችላል፤ ነገር ግን የክርስቶስን ሕግ ሊፈጽም፤ ሌሎችን ሊሸክም አይሞክርም፤ እንዲህ ዐይነቱ ሰው ራሱን የሚያታልል ሰው ነው።

“ነገር ግን እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሥራ ይፈትን፤ ከዚያም በኋላ ስለ ሌላው ሰው ያልሆነ ስለ ራሱ ብቻ የሚመካበትን ያገኛል፤ እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሸክም ሊሸክም ነውና” (ቱ. 4-5)

መንፈሳዊ ሰው ራሱን የሚያይበት ዐይኑ የበራለት ማለት ነው። መንፈሳዊ ሰው ወደ ውስጥ ያያል፤ ሥጋዊ ሰው የሚያየው ግን ወደ ውጭ ነው። መንፈሳዊ እንደ ሆነ የሚያስብ ሰው የገዛ ራሱን ሥራ ኹልጊዜ መፈተን አለበት፤ ምክንያቱም በእግዚአብሔር እሳት ቢፈተን የማያስመካ ሊሆን ይችላል፤ 1ቆሮ. 3፥12-15። ስለዚህ የሰውን ሥራ ሲመለከት የራሱ ሥራ ተበላሽቶ በከንቱ ይቀራል። “እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሸክም ሊሸክም ነውና” እንደ ተባለ፤ በፍርድ ቀን ስለ ሌሎች ሥራ አንጠየቅም፡፡ ክፉም ይሁን በጎ የራሳችንን ነው ጌታ የሚያሸክመን፤ ስለ ሌሎች አሠራር ብንናገር እንኳ ለማቅናት ብቻ መሆን አለበት፤ ከዚያ ውጭ ተመልካቾች ወይም ታዛቢዎች በመሆናችን አንዳች የሚያስመካ ነገር አናገኝም። ስለዚህ ራሳችንን እየመረመርን በጌታ ፊት የማናፍርበትን ሥራ እንሥራ።

ካስተማሪ የምናገኘው መልካም ነገር፡-

“ነገር ገን ቃሉን የሚግር ከሚያስተምረው ጋር መልካምን ነገር ይከፋፈላል” (ቊ. 6)፤

አንድ አስተማሪ ትክክል ያልሆኑ ሥራዎችን እንደ ምሳሌ እየጠቀሰ፤ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር እያስተያየ ሊያስተምር ይችላል። ሆኖም ተማሪው በዚያው ውስጥ ሊተላለፍ የሚችለውን መልካም መልእክት መካፈል ይችላል። እንደ እግዚአብሔር ቃል ካልሆኑ ሥራዎች ይቈጠባል። ራሱን ፈትኖ ከእንደዚህ ዐይነት ሥራ ይርቃል። መልካም ያልሆነ የሰው ሥራ ሲጠቀስ፤ አስተዋይ የሆኑ ሌሎች መንፈሳውያን ሰዎችን ራሳቸውን እንዲመረምሩ ያስችላቸዋል እንጂ ታዛቢዎችና ተቺዎች አያደርጋቸውም። እግዚአብሔርን እንዲፈሩና እንዲጠነቀቁ ያደርጋቸዋል። ስለዚህ ሌሎችን ከመተቸት ይልቅ እኛም እንደርሱ ላለመሆን ከቃሉ መካፈል አለብን ማለት ነው።

ሌላው የዚህ ቃል ትርጉም የእግዚአብሔርን ቃል ከመምህራን የተካፈለ ሰው እርሱም በተራው ካለው መልካም ነገር ሊያካፍለው ይገባል፤ መንፈሳዊ ስጦታን ለሰጠው ሰው ከሥጋዊ መልካም ነገር ሊሰጠው ይገባል የሚል ትርጉም ሊኖረው ይችላል።

“አትሳቱ እግዚአብሔር አይዘበትበትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳል” (ቊ. 7)፡፡

“እግዚአብሔር አይዘበትበትም” የሚለው ቃል ኹልጊዜ ልናስታውስ የሚገባ ቃል ነው። እግዚአብሔር ኹሉን የሚያይ ዐዋቂ ስለ ሆነ አይታለልም። እግዚአብሔር ቅዱስ ስለ ሆነ አይዋሽም፤ እግዚአብሔር ጎያል ስለ ሆነ አይደፈርም፤ እግዚአብሔር ታማኝ ስለ ሆነ የተናገረው ኹሉ እውነት ነው። በነቢያትና በሐዋርያት እንደ ተናገረው እንደ ቃሉም ይፈጸማል፡፡ ስለዚህ በእግዚአብሔር ላይ መቀለድ ትልቅ ድንቅርና ነው። ማለት እግዚአብሔር ያልተናገረውን በስሙ የራስን ፈጠራ መናገር፤ ራሳችን የማናደርገውን እያስተማርን ሌሎችን

መኩነን፤ እኛ አታመንዝሩ ብለን እየሰብክን የምናመነዘር ከሆነ በእግዚአብሔር ላይ መዘበት ነው።

በግዙፉ ዓለም የሚሠራው ማለት ስንዴ ዘርቶ ስንዴ ማጨድ፤ ገብስ ዘርቶ ገብስ ማጨድ እንዳለ ኹሉ በመንፈሳዊው ዓለም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር አይሳሳትም፤ እንደ ሥራችን ደመወዛችንን በፍርድ ቀን እንቀበላለን።

“በገዛ ሥጋው የሚዘራ በሥጋው መበስበስን ያጭዳልና በመንፈስ ገን የሚዘራው ከመንፈስ የዘለዓለምን ሕይወት ያጭዳል።” (ቊ. 8)፡፡

በሥጋዊነት ሕይወት የሥጋን ሥራ ሲሠራ የተገኘ ኹሉ ውጤቱን የሞትን ፍሬ ያጭዳል፤ በመንፈሳዊነት ሕይወት መንፈሳዊ ነገርን ሲያደርግ የተገኘ ደግሞ የዘለዓለም ሕይወት ፍሬን ያጭዳል። ኹሉም የእጁን ያገኛል። ስለዚህ ይህን እውነት በመካድ በእግዚአብሔር ላይ መዘበት የለብንም፤ እንደዚህ የምናደርግ ሰዎች በራሳችን ሕይወት ላይም እየቀለድን መሆኑን ልንገነዘብ ይገባል።

“ባንዝልም በጊዜው እናጭዳለንና መልካምን ሥራ ለመሥራት አንታክት” (ቊ. 9)፡፡

በጊዜው ማጨዳችን አይቀርም፤ ስለዚህ ተስፋ ሳንቈርጥ እንሥራ። መዛል ማለት ከመንፈሳዊ እንቅስቃሴ መታቀብ ማለት ወይም መሰልቸት ማለት ነው። ዐይናችን በሃይማኖታችን ሐዋርያና ሊቀ ካህናት ላይ ይሁን፤ ዕብ.3፥1 ፤ የሚጠብቀንን የዘለዓለም ክብር እንይ፤ ሮሜ 8፥18፤ ለደክሙት ጎደልን የሚሰጠውን ጌታ እንመን፤ ኢሳ. 40፥29። ስለዚህ መልካም ሥራ እንሥራ፤ እውነት የሆነውን ፍቅር፤ በጎነት ያለበትን መልካም ዘር እንዝራ፡፡ በዚያ ቀን የደስታ ፍሬ ሆኖ እናገኘዋለን።

“እንግዲያስ ጊዜ ካገኘን ዘንድ ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም እናድርግ” (ቊ. 10)፡፡

እግዚአብሔር የሥራ ጊዜ ሰጥቶናል፤ በክርስቶስ ዐዲስ ፍጥረት ከሆንን ጀምሮ ያለን ጊዜ የሥራ ጊዜ ነው። የአሮጌው አዳም ዘር በነበርንበት ጊዜ የሥጋን ሥራ ስንዘራ ጊዜያችን በከንቱ ዐልፏል፤ አኹን ግን እግዚአብሔር ዐዲስ ሕይወት፤ ዐዲስ ጊዜ፤ ዐዲስ ሥራ አዘጋጅቶ ሰጥቶናል። “እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠርን”፤ ኤፌ. 2፡10። ለሰው ኹሉ የእግዚአብሔርን መልካምነት መልካም በመሥራት እናሳይ። መልካም መሥራት ያለብን ለሰው ኹሉ ነው ማለት ለክፉውም ለበጎውም ማለት ነው። ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች፤ ወንጌልን በመስበክ ለሚደክሙ፤ ለእኛ መዳን ምክንያት ለሆኑ፤ አኹንም በሕይወታችን እንድናድግ ለሚደክሙ የመንግሥተ ሰማያት ሠራተኞች የሚገባቸውን መልካም ሥራ መሥራት አለብን። ይህ የደስታችን ምንጭ ነው። ብዙ ፍሬ በመንግሥተ ሰማያት ዘለዓለማዊ በሆነ መዝገብ የምናከማችበት ጊዜ ነው። ወደ ጌታ ከመሄዳችን በፊት አብዝተን ልንዘራ ይገባል። የምናጭደው በዘራነው ልክ ነውና።

“ብልና ዝገት በሚያጠፉት ሌቦችም ቁፍረው በሚሰርቁት ዘንድ ለእናንተ በምድር ላይ መዝገብ አትሰብስቡ፤ ነገር ግን ብልም ዝገትም በማያጠፉት ሌቦችም ቁፍረው በማይሰርቁት ዘንድ ለእናንተ በሰማይ መዝገብ ሰብስቡ” ፤ ማቴ. 6፡19፡፡

“እንዴት ባሉ ታላላቅ ፊደላት በእጄ እንደ ጻፍሁላችሁ እዩ” (ቊ. 11)፡፡

የገላትያ መልእክት የተጻፈው በራሱ በጳውሎስ እጅ መሆኑን ይህ ቃል ያረጋግጣል።

በሥጋ መልካም ሆነው መታየት የሚወዱ

“በሥጋ መልካም ሆነው ሊታዩ የሚወዱ እንድትገረዙ ግድ አሉአችሁ፤ ነገር ግን ስለ ክርስቶስ መስቀል እንዳይሰደዱ ብቻ ነው” (ቊ. 12)።

በሥጋ መልካም ሆኖ መታየት የሥጋዊ ክርስቲያን ኹሉ ባሕርይ ነው። በውጫዊ ውበት ጊዜያዊ ስሜት እያገኙ ከኅጢአታቸው የተነሣ ውስጣዊ ዕረፍት የሌላቸው ናቸው። ግዝረት በውጭ የሚታየውን የሚያስጠላ ሸለፈት በማስወገድ የሚፈጸም ሥጋዊ ሥርዐት ነው። ሐስተኞች ወንድሞች ይህን ሕግ እንደ ሃይማኖት ግዴታ አድርገው በመስበክ ያሳስታሉ። ይህን የሚያደርጉትም በጊዜው መከራ ሊያደርሱባቸው ከሚችሉ የአይሁድ ኅብረተ ሰብእ አባላት ጋር ዝምድና ለመፍጠር ነው፤ ወይም ተቀባይነት ያላቸው መምህራን መስለው ለመታየት ነው። እውነተኛውን ወንጌል ቢሰብኩ አሳዳጅ እንጂ ወዳጅ አያገኙም። ስለዚህ እንዲህ ዐይነቱ የተዳበለ ወንጌል አንዳች ጥቅም የለውም።

የግዝረትና የመስቀል ምስጢር፡-

ግዝረት በሐዲስ ኪዳን በክርስቶስ ለሚገኘው የሕይወት ለውጥ ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር እጅግ የሚጠላው በውስጥ ያለው ኅጢአተኛ ሥጋችን ወይም አሮጌው ሰው ተብሎ የሚታወቀው ተፈጥሯችን በወንድ ብልት ላይ ባለ ሸለፈት ይመስል ነበር። እግዚአብሔር አብርሃምን እንዲህ አለው፡-

“የቀላፈታችሁንም ሥጋ ትገረዛላችሁ፤--- ቃል ኪዳኔም በሥጋችሁ የዘለዓለም ቃል ኪዳን ይሆናል። የቀላፈቱን ሥጋ ያልተገረዘ ቁላፍ ሰው ኹሉ ያቺ ነፍስ ከወገንዋ ተለይታ ትጥፋ፤ ቃል ኪዳኔን አፍርሳለችና” ፤ ዘፍ. 17፡11-14።

ሸለፈት ከላይ በሚቁረጥ ጊዜ፤ ከውስጥ ያለው ሥጋ ነጻ ይወጣል። እግዚአብሔር በዚህ ሸለፈት ምሳሌ ማስወገድ የሚፈልገው በውስጥ ያለውን እና ለእግዚአብሔር ያልተገዛውን አሮጌውን ሰው ነው። አሮጌው ሰዎችን በመስቀሉ ሲቁረጥ ነጻ እንወጣለን። እግዚአብሔር ይህን ኅጢአተኛ ተፈጥሮ ማየት አይፈልግም። ሸለፈት ብዙ ጉድፍ ያለው ነው። የውስጡ ሸለፈታችንም በመስቀሉ ተቈርጦ ካልተወገደ ብዙ ቁሻሻ አለው። ከኅጢአት ነጻ የምንወጣው አሮጌው ሰዎችን ሲስቀልና ሲሻር ነው።

“ሞቱንም በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር ከተባበርን ትንሣኤውን በሚመስል ትንሣኤ ደግሞ እንተባበራለን፤ ከእንግዲህስ ወዲያ ለኅጢአት እንዳንገዛ የኅጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ አሮጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደ ተስቀለ እናውቃለን፤ የሞተስ ከኅጢአቱ ጸድቋልና” ፤ ሮሜ 6፥5-6።

ሰይጣን እንደ ተሻረ እንናገራለን፤ እንዴት ተሻረ? በቃ ምንም መሥራት አይችልም ማለት ነው? ምስጢሩ ግን አሮጌው ሰዎችን ከተወገደ መጠቀሚያ ስለማያገኝ ሥልጣን የለውም ማለት ነው። አሮጌው ሰዎችን የሰይጣን ዙፋን ነው። ሰይጣን ክፉ ለማድረግ የሚጠቀመው ይህን ኅጢአተኛ ተፈጥሮአችንን ስለ ሆነ፤ ማንኛውንም ክፉት ለመሥራት የተመቸ ነው። እግዚአብሔር ግን እኛን ለማዳን ይህን የሰይጣን ዙፋን በመስቀሉ መንገድ ማስወገድ ዋና ዐላማው ነው፤ “ፊተኛ ኑሯችሁን እያሰባችሁ እንደሚያታልል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ” ብሏል ጳውሎስ፤ ኤፌ. 4፥22። ዲያብሎስን ከዙፋኑ ሻረው የተባለው ዙፋኑ አድርጎ ይሠራበት የነበረውን ኅጢአተኛ ሥጋችንን በመስቀሉ ስላስወገደው ነው። “በመስቀል ጠርቆ ከመንገድ አስወግዶታል” የሚለው ቃል ከዚህ ሐሳብ ጋር የሚስማማ ቃል ሊሆን ይችላል፤ ቄላ. 2፥14። መስቀልን ተሸክሞ ክርስቶስን መከተል ትክክለኛውን የግዝረት ሥርዐት መፈጸም ነው። መስቀልን አውርደን ጥለን መንፈሳዊ መሆን

አንችልም። መስቀል እግዚአብሔር የውስጡን አሮጌ ሰው የሚገርዝበት ሥርዐት ነው።

“መገረዝም በመንፈስ የሚደረግ የልብ መገረዝ ነው እንጂ በመጽሐፍ አይደለም፤ የእርሱ ምስጋና ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው እንጂ ከሰው አይደለም” ይላል፤ ሮሜ 2፥29።

መንፈሳዊ ነጻነትን የምናገኘው በዚህ መንገድ ነው። እግዚአብሔር ለአብርሃም እንደ ነገረው ይህ የዘለዓለም ቃል ኪዳን ነው። በሞቱና በትንሣኤው በጥምቀት ስንተባበር ከክርስቶስ ጋር እንስቀላለን። በዚህ እጅግ ምስጢራዊ በሆነ የእግዚአብሔር አሠራር አሮጌው ሰዎችን ከነሥራው ይገፈፋል።

“የሥጋንም ሰውነት በመገፈፍ፣ በክርስቶስ መገረዝ በእጅ ባልተደረገ መገረዝ በእርሱ ሆናችሁ ደግሞ ተገረዛችሁ፤ በጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀበራችሁ፤ በጥምቀት ደግሞ፣ ከሙቃን ባስነሣው በእግዚአብሔር አሠራር በማመናችሁ፣ ከእርሱ ጋር ተነሣችሁ” ይላል፤ ቄላ. 2፥11-12፤ 3፥9።

ሰው በክርስቶስ ሲያምን ሰደት የሚመጣበት ምክንያትም ይኸው ሲሆን፤ የመስቀሉን መንገድ ለመከተሉ ዋና ማረጋገጫ ነው።

“በአንድም ነገር እንኳ በተቃዋሚዎች አትደንግጡ፤ ይህም ለእነርሱ የጥፋት፣ ለእናንተ ግን የመዳን ምልክት ነው፤ ይህም ከእግዚአብሔር ነው፤ ይህ ስለ ክርስቶስ ተሰጥቷችኋልና፤ ስለ እርሱ መከራ ደግሞ ልትቀበሉ እንጂ በእርሱ ልታምኑ ብቻ አይደለም” ይላል፤ ፊልጵ. 1፥28-29።

ስለዚህ የገላትያ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ዋናውን የመስቀል ምስጢር ነው የሳቱት፡፡ ቅዱስ ጳውሎስ፤ “ስለ ክርስቶስ መስቀል እንዳይሰደዱ ነው” ያለበት ዋና ምክንያት ይህ ነው።

“በሥጋችሁ እንዲመኩ ልተገረዙ ይወዳሉ እንጂ የተገረዙት ራሳቸው እንኳ ሕግን አይጠብቁም” (ቱ. 13)፡፡

የውጭ ሸለፈታችንን ብንገረዝ ሕግን ለመፈጸም የሚያስችል ብቃት አይሰጠንም። የውስጡ ሲወገድ ግን ሕግን እንፈጽማለን። ምክንያቱም ወደ ኅጢአት የሚያዘነብለው ኅጢአተኛ ሥጋችን በመስቀሉ ስለተወገደና የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚፈጽም ዐዲስ ሰው ተፈጥሮአል። ሥጋን የለበሰ ኹሉ የሕግን ሥራ በመሥራት በእግዚአብሔር ፊት እንደማይጸድቅ የታወቀ ነው፤ ሮሜ 3፥20። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ሕግ እንፈጽም ዘንድ አሮጌው ሰዎችን መወገዱ የግድ ነው።

“ነገር ግን ዓለም ለእኔ የተሰቀለበት፤ እኔ ለዓለም የተሰቀልሁበት፤ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በቀር ሌላ ፋምክህት ከእኔ ይራቅ” (ቱ. 14)፡፡

ከክርስቶስ መስቀል በቀር ሌላ ምንም ዐይነት ትምክህት የለም። ቅዱስ ጳውሎስ ዓለም በእኔ ዘንድ ሞታለች፤ እኔም ለዓለም ሞቻለሁ፤ ስለዚህ እኔና ዓለም ተለያይተናል እያለ ነው። ይህም የሆነው በጌታችን በኢየሱስ ሞት ነው። ጳውሎስ በክርስቶስ በማመኑ ሞቷል፡፡ ክርስቶስም በእርሱ ስለሚኖር ለእግዚአብሔር ሕያው ነው። እርሱ ስለ ሞተ ዓለምም በእርሱ ዘንድ ሕያው አይደለችም ሞታለች። ስለዚህ በሥጋው ያላገኘውን መንፈሳዊ ድል አኹን በክርስቶስ ተቀዳጅቶታል። ከዚህ ውጭ ሌላ ምን ትምክህት ይኖራል?

እኛስ ተሰቅለናልን? ያልተሰቀሉ ሰባኪዎች የተሰቀለውን መግለጥ አይችሉም። የተሰቀለውን የሚመኩበት የተሰቀሉት ናቸው። ዛሬ ሥጋዊነት በቤተ ክርስቲያን የሚታየው ያልተሰቀሉ ሰዎች መጥተው ስለተቀላቀሉ ነው። አንድ አስተማሪ “ዛሬ ወንጌልን ለመሰበክ ወደ ዓለም መሄድ አያስፈልገንም፤ ምክንያቱም ዓለም ራሷ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መጣለች” ሲል ሰምቼዋለሁ። ትምክሕታችንስ

በምን ላይ ነው? ይህን ሕይወት በሰጠን በክርስቶስ ሞት ወይስ በራሳችን ሥራ? እስኪ ራሳችንን እንመርምረው፤ በርግጥ ተሰቅያለሁ? በክርስቶስ ሞቻለሁ? አኹን ካልሞትሁ በሚመጣው የእግዚአብሔር ፍርድ እሞታለሁ። አኹን መሞት አለብኝ ብለን አናስብ።

“በክርስቶስ ኢየሱስ ዐዲስ ፍጥረት መሆን ይጠቅማል እንጂ መገረዝ ቢሆን ወይም አለመገረዝ አይጠቅምም” (ቱ. 15)፡፡

ማንም በክርስቶስ ቢሆን ዐዲስ ፍጥረት ነው። ምክንያቱም አሮጌው ማንነቱ በመስቀሉ ስለተወገደ ነው። ተፈጥሮው ዐዲስ እንደ መሆኑ መጠን አኗኗሩም ዐዲስ ነው። ድሮ ያደርግ የነበረውን ኅጢአት ዛሬ አያደርገውም። ያን የሚያደርግበት መሣሪያ አኹን የለምና፤ ከዚህ የበለጠ ምን የሚያስደስት ነገር አለ?

“ስለዚህ ማንም በክርስቶስ ቢሆን ዐዲስ ፍጥረት ነው፤ አሮጌው ነገር ዐልፎአል፤ እነሆ ሁሉም ዐዲስ ሆኗል” ተብሎአል፤ 2ቆሮ. 5፥17። እኛም የሚጠቅመን ዐዲስ ፍጥረት መሆን እና በዐዲስ መንፈሳዊ ኑሮ መመላለስ ነው፡፡ የማይጠቅም ሥርዐት ማሳመር ላይ ጊዜ ማጥፋት የለብንም።

“በዚህም ሥርዐት በሚመላለሱ ሁሉ ላይ የእግዚአብሔር እስራኤልም ላይ ሰላምና ምሕረት ይሁን” (ቱ. 16)፡፡

ቅዱስ ጳውሎስ በሮሜ 2፥28 ላይ፤ “በግልጥ አይሁዳዊ የሆነ አይሁዳዊ አይደለምና፤ በግልጥ በሥጋ የሚደረግ መገረዝም መገረዝ አይደለምና፤ ዳሩ ግን በስውር አይሁዳዊ የሆነ አይሁዳዊ ነው” ይላል። በዚህ በገላትያ 6 ቀ. 16 ላይ ደግሞ “የእግዚአብሔር እስራኤል” ተብሎ ተለያይቶአል። ስለዚህ እስራኤል ዘመንፈስ ወይም አይሁዳዊ ዘመንፈስ ለማለት ነው። እውነተኛውን የውስጥ መገረዝ በክርስቶስ የተገረዙ ኹሉ እውነተኛዎቹ የእግዚአብሔር እስራኤል

ናቸው። ስለዚህ እውነተኛ ክርስቲያን “በአማን እስራኤላዊ” ተብሎ ሊጠራ ይችላል። የመጨረሻው የጳውሎስ ቡራኬ በመስቀሉ ሥርዐት በሚመላለሱ ሹሉ ላይ ሰላምና ምሕረት እንዲሰፍን ነው። ሰላም የሚገኘው በእግዚአብሔር አሠራር ነው፤ አሮጌው ተወግዶ ዐዲሱ ሲነግሥ ሰላም ይሰፍናል።

“እኔ የኢየሱስን ግንተም በሥጋዬ ተሸክሜያለሁና ከእንግዲህ ወዲያ አንድ ስእንኳ አያድክሙኝ” (ቀ. 17)።

ቅዱስ ጳውሎስ በደረሰበት ግርፋት በሥጋው ጠባሳ ሳይኖርበት አይቀርም። ይህ መስቀሉን የመሸከሙ ምልክት ነውና እንደ ትምክህት ሆኖታል። ስለዚህ በሥጋዊ ሥርዐት ወደ ኋላ ሊመልሰኝ ማንም አይሞክር እያለ ነው። ከአሮጌው ወጥቶ ዐዲስ ከሆነ በኋላ እንደ ገና ወደ አሮጌው መመለስ የመስቀሉን ዋጋ ከንቱ ከማድረጉም በላይ ትልቅ ውድቀት ነው። ስለዚህ ሳይደክሙ ጸንቶ መቆምና የመጨረሻውን አክሊል መቀዳጀት ነው።

“ወንድሞች ሆይ፤ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከመንፈሳችሁ ጋር ይሁን፤ አሜን” (ቀ. 18)።

መንፈሳችን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከጉደለው፤ ወደ ልዩ ልዩ የስሕተት ትምህርት ሊወሰድ ይችላል። ስለዚህ የእርሱ ጸጋ ያስፈልገናል። ከመጣመም፤ ከመናወጥ በመጨረሻም ከመካድ የሚጠበቀን ጸጋው ነው።፤ ያዳነን ጸጋው ነው፤ የሚያኖረንም ጸጋው ነው።፤ “እንደ ቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ” እንደ ተባለ፤ ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ መቆም አንችልም። በዚህ ዘመን ለምንገኝ ክርስቲያኖችም ይህን የገላትያ ጥናት ለሚያጠኑ የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ይበዛልን፤ አሜን!

ተፈጸመ

በመምህር ተክሥተ ጫኔ ተተረጎመ።

ልዩ ወንጌል፡ - ኢየሱስ ክርስቶስ በደቀ መዛሙርቱ እጅ የላከው ቅዱስ ወንጌል ለዘላለም ድኅነት የሚሆንና የማይለወጥ ነው። የስሕተት አስተማሪዎችም ወንጌልን እንሰብካለን ይላሉ። ነገር ግን የሚሰብኩት ወንጌል የተለወጠና ሌላ መልእክት ያለው ነው እንጂ እውነተኛው የክርስቶስ ወንጌል አይደለም።

እውነተኛ ወንጌል የሚባለው እግዚአብሔር ፈቃዱን የገለጠበት ቃል ነው። ወንጌል ማለት የምሥራች ማለት ሲሆን፤ እግዚአብሔር ዓለምን እንዲሁ መውደዱንና ለዚሁም አንድያ ልጁን ለኅጢአት መሥዋዕት እንዲሆን አሳልፎ መስጠቱን ልጁም የመሥዋዕት ሥርዐት ከፈጸመ በኋላ ከሞት ተነሥቶ በአብ ቀኝ መቀመጡንና ዳግም ለፍርድ የሚገለጥ መሆኑን፤ በእርሱ የሚያምን ሁሉ የኅጢአቱን ስርየት እንደሚያገኝና የዘለዓለም ሕይወት እንደሚኖረው የሚናገር ነው።

የገላትያ ክርስቲያኖች መጀመሪያ የተጠሩት በክርስቶስ ጸጋ በወንጌልም ጥሪ ነው። ጥሪ ብዙ ጊዜ በነጻ ከመጋበዝ ጋር የተያያዘ ነው። በሰርግ ምክንያት የሚጠሩ ሰዎች በነጻ ተጋብዘው እንዲሄዱ ይጠራሉ። ሰርግ በፈቃድ ካልሆነ በቀር የግዴታ ክፍያ የለውም። ሰርግ በክፍያ የሚበላ ቢሆን ኖሮ ዘፈን ሳይሆን ልጅ ይሆን ነበር። ወንጌልም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የሚጋብዝ ነጻ ጥሪ ነው። በዘለዓለም ሕይወት ከክርስቶስ ጋር እራት ለመብላት የተጠራው በነጻ ነው። የክርስቶስ ጸጋ የተባለውም ይህ ነጻ ስጦታ ነው።

ከመጽሐፉ የተወሰደ